

Onutė Žėkienė, Povilas Žėkas

ŽODIS, APŠVIEČIAŠ PASAULĮ

*Merkinės sen., Česukų km.,
2004*

Turiny

Pažinimas: Istorija	03
Pažinimas: Dvasinė informacija	42

PAŽINIMAS: *ISTORIJA*

Parašė: O.Žėkienė

1983 metų pavasaris neskubėjo ateiti. Gūsingi šalti lietūs labiau priminė rudens, o ne pavasario alsavimą. Ir tik balandžio ketvirtosios priešpiečių staiga iš kažkur atsiradęs stiprus vėjas tarytum plėšte perplėšė dangų. Medicinos personalas nerimastingai žvilgčiojo pro langus. Tačiau keletą minučių trukusi vėtra iššlavė dangų iki retai kada regimo žydrumo. O saulė nors ir labai jos pasiilgusius žmones privertė kuriam laikui prisimerkti. Atsipeikėjusios po keistos gamtos išdaigos, medicinos seserys vėl visais įmanomais būdais ėmė raginti naują žmogelį ateiti į šį pasaulį. Tačiau jis, kaip ir pavasaris, neskubėjo, sukeldamas daug nerimo. Gerai, kad jau per vėlu buvo imtis pačių drastiškiausių priemonių. Ir tik nepaprastai rūpestingos skyriaus vedėjos šūksnis: „Ačiū Dievui, pagaliau!“ – sutampantis su kažkieno laikrodžio dūžiais, skelbiančiais patį vidurdienį, leido akimirkai atsikvėpti. Tačiau tas pats, bet jau nerimastingas balsas: „Vaikų gydytoją!“ – vėl privertė skausmingai suklusti. Po kelių minučių – lyg po amžinybės – grįžo pikčiurna sesutė.

– Kas vaikelui? – puoliau klausti.

– Nieko. Jis nebylys, – abejingai atrėžė. Ir tik po siaubingai iššaukto „ką?!“ pridūrė: – Nurimkite, jis sveikas, tik neverkia. Beje... gimė berniukas.

Taip į pasaulį Velykų dieną atkeliavo dar vienas ilgai lauktas penkiasdešimties centimetrų ūgio ir trijų su puse kilogramo svorio berniukas, greičiau primenantis nykštukinį senuką su dviem giliomis tarp antakių susimetusiomis raukšlėmis, priekyje praplikusia galva, ilgais iki petukų plaukais, didelėmis nepaprasto žydrumo akimis ir visai ne naujagimio šypsena. Savo neįprasta išvaizda jis ir kitiems kėlė norą šypsotis ir dar ligoninėje dažniau nei kiti vaikai keliavo iš rankų į rankas, kas akivaizdžiai jam teikė malonumą ir, žinoma, pamažu lepino. Jau po mėnesio išskirtiniai veidelio bruožai ėmė nykti, o aš iš esmės žinojau, ką reikė auginti Povilą. Jis ir toliau neverkė, tačiau vis garsėjančiu niurzgėjimu reikalavo dėmesio ir tik išvydęs veidą ar pajutęs prisilietimą nurimdavo. Miegodavo kietu miegu tik penkiolika dvidešimt minučių ir vėl krykštaudavo dvi tris valandas ir taip ištisą parą. Todėl po pusantrų metų aš vos laikiausi ant kojų, nes, užsimezgas labai stipriam ryšiui su vaiku kai motina man siūlydavo nusnūsti, aš net už sienos jausdavau kiekvieną jo judesį. Nerimas, kad vaikui „kažkas labai negerai“ netruko išsisklaidyti, nes jis puikiai jautėsi ir gerai augo. Kai Povilui sukako pusantrų, jis nuo pat tos dienos pradėjo miegoti kiaurą naktį ir tai priversdavo mane vis šokti iš lovos, kad įsitikinčiau, jog vaikui nieko neatsitiko.

Dviejų su puse mėnesio jam ėmė dygti pirmieji dantukai ir šešių mėnesių jau turėjo jų šešis. Labai nemėgo privalomų kasmėnesinių vizitų pas gydytoją, jie tapdavo tikru košmaru. Kai vienuolikos mėnesių visaip besipriešinančiam apžiūrai ir raudančiam Povilui gydytoja pasiūlė gražų meškina, jis nurimo ir dar labiau išplėtęs akutes pratarė:

– Kas sia?

Gydytoja pasimetė:

– Ką, jis jau kalba?!

– Lyg ir ne, – gūžčiojau pati pečiais.

Tai buvo jo pirmieji žodžiai. Nuo tos dienos prasidėjo klausimų lavina: kas čia? ką daro? kodėl? kam reikia? kur eina? – kurie priversdavo kalbėti, aiškinti ištisomis dienomis. Puikiai ištarė visas raides, sakiniai tapo vis ilgesni, sklandesni ir greitai niekas negalėjo patikėti, kad šis žmogutis dar nė metukų neturi, juo labiau, kad jis dar net vaikščioti nemokėjo. Ir iš tikrųjų komiškai atrodė, kai vaikštinėdami – aš pėsčiomis, jis ant mano rankų ar vežimėlyje – ištisai kalbėdavomės. Todėl dažnai, prisėdus kur nors ant suoliuko pailsėti, net visai nepažįstami žmonės teiraudavosi:

– Tai kiekgi jūsų vaikui laiko?

Mano atsakymą: „Tuoj bus metukai“, – jie palydėdavo keistai kraipydami galvas ir trumpas „na, jau na“ dažniausiai reikšdavo „nemeluok, negali būti“.

Iki trejų metų kategoriškai atsisakydavo valgyti mėsą ir iš jos pagamintus patiekalus. Vieną dieną šventėme bendradarbės gimtadienį. Žinodama jo nuoširdų purtymąsi vos išgirdus žodį „mėsa“, bendradarbė juokdamasi paklausė:

– Poviliuk, gal mėsytės nori?

– Noriu, – atrėžė rimtu veidu, nustebindamas visus ten buvusius, juolab, kad paėmęs duodamą gabalėlį į rankutę, jį ėmė kramsnoti ir nubėgo žaisti su vaikais. Po kelių valandų, susiruošus eiti į namus, man sukėlė nerimą stipriai ištinęs Povilo žandas.

– Kas atsitiko, ar užsigavai? – puoliau klausiti.

– Ne, – purtė galvą Povilas, – čia, čia... mėsytė, – ir tik kai liečiau išspjauti, jis su dideliu palengvėjimu giliai atsiduso.

Niekaip negalėjo susitaikyti vedamas į darželį, todėl sugrįžimas trumpesniai ar ilgesniai laikui į kaimą suteikdavo begales džiaugsmo. Nuo pat gimimo, nekreipdamas jokio dėmesio į žaislus, jis be paliovos žavėjosi įvairiais gyviais juos „ganydamas“, stebėdamas, čiupinėdamas, šnekindamas. Todėl rūpestingai užtvėrtame kaimo sodybos kieme jis praleisdavo valandų valandas, nereikalaudamas didesnio dėmesio ir nepavargstamai stebėdamas įvairiuose paties iš smėlio pastatytuose užtvėrtuose suvartytas varlytes, stiklainiuose vabzdžius ir kitus gyvius.

Nors buvo ypač romaus būdo, bet per begalinį savo smalsumą neretai patekdavo į gana keblias situacijas.

Buvo tik ką sukakę trys metai. Linksmą krykštavimą staiga pakeitė iš toliau sklindantis riksmas. Puolėme į lauką. Varteliai buvo atdari. Poviliukas gulėdamas ant pilvo abiem rankom įsikibęs gaidžiui į uodegą klykė:

– Gelbėkit! Gelbėkit! Gaidys neša!

Puoliau prie vaiko. Tas gaidys jau ne vieną suaugusį buvo savo pentiniais paženklinęs. Man pribėgus Povilas su trečdaliu gaidžio uodegos rankose jau stojosi, o iš prakirsto antakio sruvo kraujas. Valydama žaizdą barčiau:

– Sūneli, ko gi tu ten ėjai? Kam gi tas vištas vaikyti?

– Norėjau, kad paskraidytų. Kojas, plunksnes, sparnus turi kaip ir paukščiukai, – samprotavo.

– Vištos didelės, sunkios, jos neskraido... – bandžiau aiškinti.

– Neskraido, nes tingi! Gandrai didesni. – atrėžė.

Kitos dienos pavakarę mojuodamas rankomis įpuolęs į namą šaukė:

– Skraido! Skraido!

– Kas skraido? – sunerimusi klausiau.

– Gaidys skraido. Pešėsi, pešėsi su vištomis, o dabar skrenda, – paskubomis dėstė toliau.

Bėgte išlėkėme į lauką. O taip... gaidys jau kilo virš miško, tik deja... galingo vanago naguose.

– Še tau, kad nori, – skėstelėjo rankomis tėvukas, – o aš galvojau, kad jo ir lapė nepapjautų, kap paršukas buvo.

Dar tą pačią vasarą supykęs, paėmęs žabą, iš savo gražuolių varlyčių vietos bardamasis įnirtingai bandė išvaryti daugiau kaip metro ilgio žaltį – lig šiolei nesuprantu, kaip jam neįkando.

Taigi Povilas nuobodžiauti neleido niekam, nes kone kiekviena diena, praleista kaime, buvo paženklinta didesniu ar mažesniu nuotykiu.

Sulaukęs ketverių metų tarsi pamiršo, kad vaikšto žeme ir vis dažniau ėmė spoksoti į dangų. O tada tai jau prasidėjo klausimėliai, man net astronomijos vadovėlį teko susirasti, tačiau tokio amžiaus vaikui sunku buvo suprantamai paaiškinti, todėl tuojau pat pagrindines pozicijas čia užsiėmė senelė. Taip Povilas pradėjo teologijos mokslų „studijavimą“ puikiai abiem

suprantama kalba. Todėl dar prieš pradėdamas lankyti mokyklą jis gerai orientavosi dangaus karalystėje, mokėjo daugybę maldų ir eilėraščių.

Pirmosios moksleiviškos atostogos jau ėjo į pabaigą. Rengėmės į garsiuosius Merkinėje Roko atlaidus. Nors atvykome gerokai prieš Mišių pradžią, bažnyčia jau buvo sausakimša, todėl susiradome ramesnę vietelę šventoriuje, kur galingi medžiai šiek tiek mažino ryškios saulės kaitrą. Tačiau nuoširdus Povilo prašymas: „Einame į bažnyčią“ – paragino prasibrauti kone į patį bažnyčios vidurį. Ten, kur dabar pastatytas mažasis altorius, jis ramus sustojo. Prasidėjo šv. Mišios. Netrukus aplink stovėjusios moterėlės ėmė šnabždėtis ir rodyti į klūpantį ir giliai maldai susikaupusį vaiką. Aplink atsirado laisvos vietos. Povilas jau klūpojo ratelio viduryje ir į nieką nekreipdamas dėmesio toliau meldėsi.

– Sūneli, – timpltelėjau už rankutės, norėdama nukreipti žmonių, jau atidžiai stebinčių Povilą, dėmesį.

Jis nejudėdamas meldėsi toliau. Paskui staiga atsistojo, prisiglaudė ir sušnibždėjo:

– Mamyte, aš girdžiu balsą.

– Neišdyk auk, man namuose apie tai papasakosi, – bandžiau raminti, o pati pamaniau: „Kokį dar balsą! Na, ta senelė, vėl bus ko nors pripasakojusi“.

Tačiau Povilas stovėjo neilgai, jis ramiai pusbalsiu pakartojo:

– Aš girdžiu savo angelo sargo balsą. Kad jūs patikėtumėte, jis man liepia jums pasakyti, kad...

Ir vaikas ėmė pasakoti visa, kas vyks po kelių minučių: kuriai senutei bažnyčioje pasidarys bloga, kada ir kurioje vietoje kluptels kunigas ir t.t. Vaiko lūpomis prabilo gilios tikėjimo tiesos, kurių jis, būdamas septynerių metų, niekaip negalėjo žinoti, juolab kad retkarčiais stabtelėjęs klausdavo:

– O ką tai reiškia? – taip bandydamas suvokti, kas jam sakoma.

Prisipažinsiu, tuo momentu visiškai pasimečiau, išsigandau. Mano racionalus protas, bet kurioje iki šiol buvusioje situacijoje visada rasdavęs išeitį arba bent paaiškinimą, dabar „tylėjo“. Puoliau melstis, iš visos širdies maldavau:

– Dieve, jeigu kuo nors nusidėjome – bausk mane, tik ne jį. Juk jis dar visai vaikas...

Povilas tuo metu šypsojosi, jis klausė tylomis. Stipriai apkabinau jį.

– Mamyte, mano angelas sargas tau liepia pasakyti, kad tai – ne bausmė, kad tai pati didžiausia dovana, kurią kada nors iš Dievo gali gauti žmogus, ir dar sako: „Suvoki, vaike, kad tai ne žaidimas ir šią dovaną turėsi amžinai“, – šnibždėjo Povilas.

Visko pasidarė per daug. Pirmą kartą taip realiai suvokiau, kad mano nebyli malda girdima, mintys žinomos, nes čia pat per vaiką pasiekė atsakas.

„Kas gi čia vyksta“, – bandžiau suvokti, tačiau ėmė svaigti galva ir teko palikti bažnyčią. Pūstelėjęs vėjelis tuojau pat atgaivino. Kartu išėję šalia buvę ir visa tai girdėję artimiausi giminaičiai apsupo Povilą ir ėmė klausinėti. Vaikas spinduliavo džiaugsmu. Ir tik laukdamas atsakymo į jau kitų pateiktus klausimus nurimdavo, giliai susikaupdavo ir bandė pakartoti pažodžiui, kas jam buvo sakoma:

– Povilai, jeigu tu girdi ir dabar iš tikrųjų vyksta stebuklas, – nepatikliu balsu prabilo viena giminaitė, – tai paprašyk savo angelą sargą lai atsitinka taip, kad aš nuoširdžiai įtikėčiau Dievą ir iki savo gyvenimo pabaigos galėčiau melstis iš visos širdies.

– Ar tu tikrai to nori? – tris kartus pakartojo klausimą Povilas.

– O taip, – kaskart atsakinėdama valiūkiškai džiūgavo jinai.

– Tebūnie, – ištarė Povilas jį pasiekusį žodį, – šiandien ypatinga diena ir tavo prašymas bus išpildytas.

– Na, jau na, įdomu kaipgi, – tarstelėjo jinai.

Po Mišių nemažas būrelis artimųjų grįžome į kaimą. Papietavę visi besišnekučiuodami patraukė prie Merkio atsigaiivinti. Pasilikome trise sutvarkyti stalus, žadėjome juos pasivyti, nors

iš tikrųjų norėjosi pabūti vienoms, nes mintys be paliovos grįždavo prie įvykių bažnyčioje. Vis akimis sekiau Povilą. O jis tiesiog švytėjo, dūko, siautėjo lauke laukdamas manęs, kol eisime prie upės. Atrodė, kad jis visai pamišo tai, kas nutiko.

– Greičiau! – staiga šūktelėjo persisvėręs pro atdarą langą Povilas.

– Tuoju, jau baigiame sutvarkyti ir eisime, – raminau jį manydama, kad nekantrauja bėgti prie upės.

– Greičiau, pažiūrėkite! – rodė tiesdamas ranką į dangų.

Išbėgome į lauką ir... nustėrome. Giedrutėliame danguje rytų pusėje keistai tarpusavyje pynėsi spalvotų debesų juostos.

– Kokie jie gražūs, kokie jie gražūs, – nenustygo vietoje Povilas.

Juostos išsiskyrė, ėmė ryškėti trys galingi kryžiai: per vidurį didžiausias baltas, iš šonų du mažesni. Jie tarytum gyvi ėmė spinduliuoti. Atrodė, kad viskas aplinkui nusidažė neregėto ryškumo spalvomis. Kažkodėl galvoje ėmė aidėti bažnyčioje tarti žodžiai: „šventas, šventas, šventas...“. Vėliau pasirodė, kad tą patį girdėjome visos, stebėjusios šį reiškinį.

– Įdomu, ką dabar jaučia besimaudantieji, – tarstelėjo kažkuri iš mūsų.

– Man angelas sargas sako, kad daugelis – nieko ypatinga. Tiesiog ėmė nerimauti, kad dangus niaukstosi. Tačiau keletas mato tai, ką verti matyti, tai, ką šiuo metu pasiruošę matyti. Bet jie tyli.

Dar keletas minučių ir nepakartojamas reginys dingo debesyse. Staiga kilo vėjas, erdvėje plykstelėjo žaibas ir debesys ėmė nykti. Jie nesisklaidė, jie tiesiog tirpo, retėjo, dingo. Iš paupio kažko pasiimti grįžo tėvukas:

– Dzyvų dzyvai, kap gyvas tokių monų nematis, – skėščiojo rankomis, – vaikai, ar matėt: saulė, žaibai, vėl saulė – ir kad tai per dešimt minučių...

Artėjo pavakarė. Svečiai išsivažinėjo. Kaimo sodyboje pasiliko tik čia gyvenantys bei atostogaujantys. Ilgai tą vakarą nesinorėjo miego, nesijautė jokio nuovargio. Matant be galo guvų, linksmą Povilą nerimas dėl jo blėso, užleisdamas vietą keistam lig tolei nepatirtam jausmui, kuris šildė ir „vertė“ kažką giliai viduje šypsotis. Žinoma, protas be paliovos kartojo: „Kas tai? Kodėl? O kas gi bus toliau?“

Ėmėme ruoštis miegui. Vyrai, paėmę patalus, iškeliavo į kluoną ant šieno. Povilas stryktelėjo į savo lovą, mačiau – persižegnojo ir užmerkęs akis vis dar šypojojosi. Paglosčiau galvelę, pabučiavau, peržegnojau ir ėmiau melstis. Ne mano jėgoms buvo suvokti, kas vyksta su pačiu man brangiausiu pasaulyje žmogeliu. Maldavau Mariją globos ir užtarimo, meldžiau Dievą palaiminimo vaikui, kol pačios širdis visiškai nurimo.

Staiga pabudau. Nugriaudėjo, po to dar ir dar kartą. Plykstelėjo žaibas ir tarytum sustingo. Šviesa neišnyko, o vis labiau ryškėjo savo neregėtu baltumu prasiskverbdoma pro naktines užuolaidas, užpildydama kambarį ir sienas nudažydama baltu sidabru.

– Garbė Dievui, – išgirdau savo balsą lyg pačios lūpos šnibždėtų ir pasimetusi nutilau.

– Mamyte, – pakėlė galvelę Povilas, – tik tu nebijok, – ištarė ir man dar nespėjus nieko pasakyti vėl ramiai užmigti.

Keista. Supratau, kad vyksta kažkas nepaprasta, nesuvokiama, tačiau jaučiausi visiškai rami. Nepabusdami miegojo tėtis, motina, kituose kambariuose taip pat buvo tylu.

– Nejaugi niekas negirdėjo ir visi miega, – pamaniau.

Tyliai atsikėliau, persižegnojau ir... vėl tie patys žodžiai lyg kas giedotų: „šventas, šventas, šventas...“ Atsargiai, kad nepažadinačiau kitų, pravėriau rytinio kambario duris. Rodėsi, plūstelėjo dar ryškesnė, balta su sidabro gijomis šviesa. Žvilgtelėjau į sieninį laikrodį: švytuoklė nejudėjo. „Sustojo“ – pamaniau. Abi rodyklės rodė tris. Žengiau arčiau prie lango.

– O Dieve, – ištariau pusbalsiu ir suklupau.

Nuo reginio palaukėje netekau žado. Keistai ėmė šilti širdis. Ją šildė lig tolei nepatirtas džiugesys. Jis plėtėsi ir greitai šiluma užliejo visą kūną. Žvelgiau pro langą. Maždaug už aštuoniasdešimties metų, ten, kur dabar supilta kalvelė, žemę su dangumi jungė galingas šviesos

srautas. Jis lyg gyvas žėrėjo neregėto ryškumo balsva šviesa, skleisdamas aplink sidabru tviskančius blyksnius ir sukurdamas nenusakomo grožio reginį – tarytum pati saulė saulę būtų apkabinus ir sumanius žemę palytėti. Tame galingame šviesos sraute pamažu ėmė ryškėti žmogaus siluetas. Blyksniai liejosi ir baltu sidabru tviskančios nėrinių skraistės sklandė ore bei palengva gulė ant lauko aplink galingąją šviesos srautą. Baltasis siluetas pamažu pakėlė dešinę ranką ir ant Jo balto delno visu grožiu sušvytėjo maža žvaigždutė. Šis dieviškas reginys ir užplūdęs palaimos jausmas alpino mane, norėjau amžiams likti tame, ką matė akys, jautė širdis. Greitai sunku tapo atsispirti šviesos traukai. Jaučiau, kūnas prarado svorį, neliko pasipriešinimo, o begalinis džiugesys dar labiau sustiprėjo ir ... Sidabro nėriniai jau keistai leidosi ant mano permatomo kūno. Aš pažinau dieviškos palaimos džiaugsmą. Sekundę pamaniau: „Kur aš esu, juk matau tiktai galingą šviesą?“, ir tada žodžiai: „Tu esi žmogus čia ir dabar. Šviesos pasaulio Dievas tau į širdį įskiepija šviesos ir tiesos žodį. Nuo šiol šisai žodis visad bus tavo širdyje.“ - dar stipresnio džiaugsmo banga tiesiog kiaurai persmelkė mane. Mano viduje išiziebė keista tviskanti liepsnelė. Ėmiau dairytis savo rankų, troškau apkabinti ją ir niekada nepaleisti. Bet greitai išgirdau garsą „tuk tuk, tuk tuk...“ – plakė širdis be galo sunkiame suklupusiame mano kūne. Mirtinoje tyloje liko tik vienas garsas „tuk tuk, tuk tuk...“. Atsistojau, bandžiau kažką suvokti, bet širdis didėjo, plėtėsi ir, atrodė, užėmė visą kambarį.

Kambario duris pravėrė senelė, nešina degančia žvake.

– Nemiegi? Ar neišsigandai? Nereikia bijoti, viskam Dievo valia, – ramino jinai, – pasimelskime.

Meldėmės kartu. Galingai baltoje šviesoje keistai maža atrodė gelsva žvakės liepsnelė.

Staiga aplinkui ėmė pilkėti. Mačiau, pajudėjo laikrodžio švytuoklė. Puoliau prie lango.

„Ne, ne...“ – kartojau priešindamasi visa širdimi.

Tačiau pilka kasdienybė baigė trinti nepakartojamą stebuklą, o širdis jau plakė krūtinėje neaišku iš kur staiga atsiradusios begalinės meilės ir džiugesio ritmu. Viskas aplinkui greitai tamsėjo ir atrodė be galo netobula, palyginus su tuo vaizdu, kurį tik ką stebėjau. Kilo gilus neapsakomas ilgesys to, kas galbūt jau niekada nepasikartos. Norėjosi kažkur bėgti, kažką pasivyti, tačiau nebuvo aišku nei kur, nei ką.

Ir tik šiandieną iš visos širdies tūkstančius kartų meldžiu: „Dieve, atleisk. Tada aš dar negalėjau, buvau per silpna pažinti, suvokti tai, ką mačiau, tai, kas kilo Tavo valia iš Tavo didžios malonės, kai leidai man būti ten, šalia, regėti ir patirti Tavo didžių darbų pradžia, kurie šiandieną jau tūkstančius kartų atsikartojo ir atsikartoja kituose pavidaluose“.

Tąkart neišgirdau, kaip atėjo Povilas. Jis apkabino rankelėmis mano kaklą ir stipriai savo drėgną veidelį priglaudė prie mano veido.

– Povilai, tu atsibudai? Tu verki? – sunerimusi paklausiau.

– Ne, aš nemiegojau, – tarė.

Kaipgi ne, pamaniau, išeidama iš to kambario aš palikau jį giliai miegantį.

– Aš buvau ten, – rodydamas ranka į lauką dėstė Povilas ir lyg patvirtindamas savo žodžius, kad jis nemiegojo, ėmė pasakoti, ką kas veikė.

Povilui ypač keistai atrodė ta giminaitė, kuri šnibždėdama taip labai drebėjo. Vėliau ji pasakojo, kad visą laiką bijojo net pajudėti ir meldėsi prisimindama dar vaikystėje išmoktas maldas.

– Paskui nubėgau ten, – tęsė Povilas, – jis toks gražus, toks gražus, kaip... kaip Dievas.

– Kas toks gražus, sūnau? – įsiterpiau.

– Mano angelas sargas, – atsakė šypsodamasis ir pasakojo toliau: – Aš sustojau arti arti, galėjau jį ranka paliesti, bet nemokėjau, na... neišėjo. Tada nusilenkiau jam ir jis mane pakėlė aukštai aukštai ir pasakė: „Aš sveikinu tave, Povilai. Tu girdi mane“. Aš pasidariau toks lengvas ir mažas mažas kaip rutuliukas, ne, kaip žvaigždutė, kaip tos, – šypsodamasis parodė ranka į dangų.

Paskui dar sakė... oi, pamiršau, – šiek tiek pasimetė Povilas, – sakė: – „Žinok Dievo žodžio paslaptis, žmogau. Tau bus suteiktos šiosios žinios. Dievo žodžio paslapties žinios“. – Po to dar sakė, kad mano gyvenimas bus sunkus ir ne toks, kaip visų. Bet kai man bus labai sunku, aš prisiminsiu, ką dabar mato mano akys, ką jaučia mano širdis ir suvokęs tai, kas čia vyksta, atrasiu jėgų viską išverti. O tai, ką matėme šiandien, galime niekam nepasakoti, ypač aš savo bendraamžiams, nes niekas tuo nepatikės, nesupras, o dėl to mums gyventi bus tik dar sunkiau.

Nejutau, kaip trumpam nugrimzdau į gilius neramius pamąstymus, ką šie žodžiai galėtų reikšti, kai tuo tarpu į rytinį kambarį baigė garmėti kone visi „miegaliai“, negalėdami suprasti, ko čia ankstų rytą visi nemiega, ir „tyleniai“, kurie mįslingai tylėdami vis dar patys bandė suvokti: išgyveno tai iš tikrųjų ar tik sapną matė. Tik pats didžiausias humoristas, atlėkęs iš kluono, nenustygo vietoje tauškėdamas:

– Na, ir naktelė, na, ir naktelė, ar visi gyvi, ko čia tylit kaip žemes pardavę? Norėjau bėgt arčiau pažiūrėti, bet iš kluono su vienomis trumpikėmis iššokau – nepatogu buvo.

Jau ruošmės pusryčiauti, kai į kiemą įbildėjo seniokas iš gretimo už trijų kilometrų esančio kaimo ir iš karto ėmė tėvuką kamantinėti:

– Kągi jūs čia dabar visi sveiki? Galvojau, nei budinkų nerasiu. Atlėkiau greičiau pažiūrėc.

– Kū gi tu čia šneki? Ar po atlaidų dar neatsitokėjai? – niekaip negalėjo kaimyno suprasti visą naktį ramiai išmiegojęs tėvukas.

– Išeinu atsibudis laukan „ant savo reikalo“, – toliau emociškai dėstė seniokas, – o kad trenks, kad trenks – ir tep tris kartus. Paskui nušvito nušvito visas dangus. Tiksliai ant šitos vietos. Pagalvojau, perkūnas trenkė. Namus ar transformatorių uždegė, nes elektra dingo. Bet kad pylnas dangus žvaigždių buvo. O ant šitos vietos šviesu šviesu.

– Eik tu bolada, gal tau prisisapnavo, – juokėsi tėvukas.

– Ne, neprisisapnavo, aš net savo bobų iš miego prikėliau. Gal valandų abudu žiūrėjom. Paskui pagalvojau: nieko nepadarysi – kas ty pasdarė, tas jau pasdarė. Rytoj iš ryto nulėksiu sumalc rugių ir pažiūrėsiu.

– Nu jau gerai gerai, nešk tų savo javų. Sumalsiu iki abiedos, – mostelėjo ranka tėvukas. – Perkūnas matai... iš giedro dangaus. Nors ko šitais čėsais nebūna.

Nuo to momento Povilas beveik kasdieną ieškojo progos pabendrauti su savo angelu sargu. Jam buvo perduotos septynios pasiruošimo bendrauti taisyklės, kurias, kruopščiai užsirašęs į sąsiuvinį, visada vykdė. Nuo pat pradžių buvo mokomas, kaip atskirti savo angelo sargo žodį, kad neapgautų blogis, nors buvo sakoma, kad Povilą visada saugos didžiulis angelų būrys, tačiau blogis įvairiais būdais apsimesdamas bandys klaidinti, kad vėliau galėtų sunaikinti didžią Dievo dovaną.

– Na, nutilkite jūs, su jumis aš nekalbėsiu, – retkarčiais pusbalsiu ištardavo Povilas, laukdamas atsakymo į pateiktą klausimą.

– Kaipgi tu girdi, sūneli, – smalsaudama klausdavau.

– Įsivaizduok radiją, – sakydavo Povilas: – suki pamažu rankenėlę ir kai galvoje nelieka tavo minčių su tavimi tada norėtų kalbėti daug kas. Jie veržiasi, trukdo, bet reikia labai susikaupus laukti, lyg kiltum greitai aukštyn, ir tada išgirsti savo angelo sargo žodį. Jis skiriasi nuo visų kitų. Iš karto pasidaro gera, šilta, netgi labai džiugu.

– Bet kaipgi tu ten girdi, – neatstojau aš, matyt, gerokai įkyrėdama vaikui, nes dar tada troškau, kad jis man papasakotų tai, ko žodžiais nusakyti turbūt neįmanoma.

Kai vieną dieną mano kamantinėjimas Povilui galutinai atsibodo, jis atrėžė baigdamas šią temą visiems laikams:

– Mama, atsisėsk tu pagaliau ramiai, užmerk akeles, pasidėk štai taip (parodė) rankas ir klausykis. Visi girdi, tik tu viena negirdi, gal per mažai meldiesi?

Ir tik praėjus kelioms dienoms, matyt, „pasitares“ ir supratęs, kad ne visi girdi, man kalbėjo:

– Mamyt, nepyk. Aš galvoju... na, supranti... juk čia taip paprasta.

Netruko ateiti rugsėjis. Grįžome į Alytų. Ir nerimas, o kaipgi bus su mokslu, greitai išsisklaidė. Povilas atrodė dar gyvesnis, linksmesnis, netgi stipriai ūgtelėjęs. O mokslas ir toliau sekėsi puikiai. Tačiau praėjus vos keliems mėnesiams Povilas parsinešė mokytojos raštelį: „Atvykite į mokyklą. Reikia pasikalbėti dėl jūsų sūnaus.“ Neapleido mintis: nejaugi kokią išdaigą būtų iškrėtęs – nors klausinėjamas Povilas purtė galvą, o visuose sąsiuvinuose dažniausias įvertinimas buvo „puikiai“. Negi ėmė girtis vasaros „nuotykiomis“, pamaniau ir jau kitą dieną nuskubėjau susitikti su mokytoja. Ji sunkiai rinko žodžius, bandydama nusakyti iškvietimo priežastį:

– Aš nesuprantu, ne, Povilas puikus... geras... protingas, labai protingas vaikas, – kalbėjo mokytoja, – bet su juo kažkas darosi. Jis dažniausiai atlieka jam duotas net vyresnių klasių užduotis, bet kartais matau, kad nesupranta net paprasčiausių uždavinių, ne visada girdi, kai aš į jį kreipiuosi, keistai užsisvajoja, na... suprantate? „Tai jau tikrai suprantu“, – pamaniau.

Nuraminau mokytoją, pažadėdama su Povilu rimtai pasikalbėti, būtinai išsiaiškinti ir išskubėjau į namus, kur laukė „vyriškas“ pokalbis.

– Nemoku, neišsprendžiu tada, kai... mokytoja man trukdo, – greitai nutraukė mano pradėtą pokalbį sūnus.

– Še tau, kad nori. Ir kaipgi tau ta mokytoja trukdo? – klausiu.

– Šneka, šneka... Povilai nesvajok, Povilai nesvajok, o aš ir negirdžiu tada savo... savo angelėlių, – paskubomis aiškino Povilas.

– Kokių dar angelėlių, – klausiu jau beveik viską supratusi.

– Mano angelas sargas su manimi nesikalba, kai aš nepasiruošęs, na, nesilaikau jo duotų taisyklių, bet žemiau yra daug angelėlių, jie labai nori kalbėti ir viską žino, – gudriai šypteli Povilas ir laukdamas pritarimo prisiglaudžia lyg kačiukas.

Paimu sūnų už rankų ir bandau paaiškinti, kad iš to nieko gero neišeis.

– Žinau, suprantu, mamyt. Man ir angelas sargas sako, kad viską turiu išmokti ir padaryti pats, kad tai ne žaidimas, – linksi galva pritardamas man Povilas.

Dar tą pačią dieną dalyvaudama vakaro šv. Mišiose mūsų dažnai lankomoje Angelų Sargų bažnyčioje, meldžiu Dievą pagalbos sūnui, apmąstydamą galimas tik ką minėtojo įvykio pasekmes.

Trečią dieną grįžta iš mokyklos Povilas žemai nunarinęs galvą, liūdnas, vos ne žeme vilkdamas kuprinę.

– Ar kas bloga nutiko? – su nerimu klausiu sūnų, nes visada grįždavo linksmi striksėdamas, puikios nuotaikos.

– Labai blogai, – vos ištaria patempęs lūpą dar labiau mane išgąsdindamas, – einu ruošti pamokų... mokyti.

Ir kiek patylėjęs dar priduria:

– Jie netikri draugai. Mokykloje jie su manimi nekalba. Jie kalbasi tik kol prieinu iki berželių. Nekalbėsiu daugiau su jais ir aš. Kalbėsiu tik su savo angelu sargu.

Taip prasidėjo savarankiški Povilo mokslai ir baigėsi draugystė su tais, kurie „viską žino“. Jis beveik kiekvieną dieną kreipdavosi į angelą sargą ir vakarais po visų darbų ilgai pasakodavo, ką naujo sužinojo ar patyrė. Ir greitai jau buvo neaišku, kuris mokslas – žemiškasis ar dangiškasis – jo gyvenime užima daugiau vietos. Tačiau tai nekėlė jokių rūpesčių, nes laiko jam užteko viskam, tą liudijo geri įvertinimai tiek vidurinėje, tiek muzikos mokykloje, o dvasinė patirtis sparčiai augo. Tai, ko nesuvokdavo, jam angelas sargas paaiškindavo pateikdamas paprastus, netgi vaikiškus pavyzdžius.

– Povilai, paklausk savo angelą, – vieną kartą pokalbio metu ragino teta, – aš nusipirkau žvakę, šventintą cerkvėje, o dabar norėčiau peršventinti savo bažnyčioje: ar taip galima?

– Nežinau, – ilgai klausęs atsakymo prabilo Povilas, – tiesiog nieko nesuprantu, kalba apie kažkokį energijų kaitos dėsnį, iš to kylančius didėjančios įtampos... ne, nieko nesuprantu, – jau suirzo vaikas, tačiau dar šiek tiek paklausęs ėmė šypsotis.

– Aišku, – tarė, – įsivaizduok, kad paimi mažą dėžutę ir į ją įleidi musę, o po kiek laiko ten įleidi vorą. Ar įsivaizduoji, tetule, kas ten dėsis? Tai argi tau to reikia? – gudriai mirkteli akį Povilas.

Laikas tiesiog tirpo. Artėjo ir mokslo metų pabaiga. Savaitgaliai kaime teikė begales džiaugsmo. Su šypsena ėmiau stebėti Povilą jau kuris laikas siautėjantį žydinčių pienių jūroje. Pabandžiau tyliai prieiti, norėjau staiga apkabinti, tačiau išgirdau jį linksmai tauškiant:

– Oi, kokios jūs šiandien mažos. Ko čia tokios mažos susirinkot. Neįdomu su jumis...

Atsargiai apsidairiau aplinkui. Nė gyvos dvasios.

– Sūnau, su kuo gi tu čia kalbiesi? – klausiu.

– Ai, su jomis, – mosteli ranka Povilas, – žinau, tu jų taip pat nematai. Negirdi, nematai, ai...

– Iš kur žinai? – apsimetu.

– Žinau, nes matau, kaip eini, lipi ant jų. Matytum, tai pasitrauktum.

– Na jau ne, – juokiuosi, – jei joms trukdau, tai tegul jos ir pasitraukia!

O galvoje verda klausimas: kas gi dar čia tokios vardu „jos“ atsirado. Tačiau Povilas, tikriausiai pajutęs nerimą mano širdyje, skuba paaiškinti:

– Man angelas sargas leido jas matyti. Tai vėlės, sielos ir... Jų čia lauke labai daug. Jos neturi rankų, jos lengvos, plaukia kaip...

– Palauk, palauk, – nutraukiu Povilo pasakojimą, – ar tu iš tikrųjų jas matai, jos tikrai čia yra?

– O taip. Mamyt, žiūrėk! – ir griebęs pienės pūkų saują meta į viršų.

Pūkeliai išsisklaido ir lengvai ima plaukti pavėjui, tačiau netrukus trys atsiskiria ir pradeda judėti priešinga kryptimi. Negaliu patikėti savo akimis.

– Ačiū, užteks! – šūkteli Povilas. – Mamyt, matei? Čia tos trys mažylės. Dabar jau tikėsi? Eime valgyti, baisiai išalkau, – priduria.

– O už tokias išdaigas tavęs angelas sargas nebara? – klausiu.

– Ne, ne, – užtikrina Povilas, – jis niekada nebara, nors... šiandien barė, – prisipažįsta, – kai svajojau gulėdamas. Štai ten, – mosteli ranka. – „Nežaisk, vaike, su savo mintimis, nes visatoje dar ką nors sukursi. Gavęs girdėjimo dovaną, įgavai ir minties didelę galią. Tu ja naudotis dar nemoki“. Jis tai pasakė tris kartus. Brrr... – aiškino man Povilas, – ir ką tai galėtų reikšti? Reikės paklausti. Ir dar angelas sakė, jog kai aš darau gerus darbus – jis džiūgauja, jei aš darysiu blogus darbus – jis liūdės. Nenoriu, kad mano angelas sargas liūdėtų. Norėjau dar su juo pasikalbėti, bet jis pasakė, kad mano „žvaigždutė“ jau ne taip ryškiai spindi. Jis mato, kad aš jau pavargau, man reikia pasimelsti, pailsėti, o rytoj vėl galėsiu klausti, tada ir paklausiu, – baigia pokalbį Povilas ir siautėdamas ima suktis ratu, sukeldamas ištisą pienių pūkų debesį.

Savaitė ėjo į pabaigą. Povilas jau gyveno savaitgalių sugrįžimo į kaimą nuotaikomis. Pavakarę vaikštinėjome parke kaip paprastai aptarinėdami besibaigiančios dienos atneštas naujienas. Tačiau pastebėjau, kad linksmai tauškiantis Povilas jau kelintą kartą staiga nutyla ir keistai glaudžiasi prie manęs, lyg nuo ko nors norėtų pasislėpti.

– Sūnau, man atrodo, kad tu kažką nori man papasakoti, ko aš dar nežinau, – pradėdau pokalbį.

– Nenorėjau, mamyt, kad tu nerimautum, – patylėjęs prabyla Povilas. – Jau kelinta diena mane gąsdina baisios raudonos baidyklės. Jos iš kažkur atsiranda, greitai artėja prie manęs,

nustumdamos baltąsias sielas. Jos tiesiog bjauriai vaiposi, paskui išnyksta, man būna labai baisu. Kartais vakare prie lango pasirodo, bet aš persižegnoju, pasimeldžiu, ir jos išnyksta, atrodo, kad ištirpsta.

Šis pasakojimas man sukelia rimtą nerimą. Nutariame, kad bendraudamas su savo angelu sargu jis būtinai pasiklaus, ką daryti.

Po keleto dienų vaikštinėjame tame pačiame parke. Povilas linksmas, kalbėdamas siautėja su drugiais.

– Matau, nebijai, sūneli. Gal tavęs jau niekas negąsdina? – klausiu.

– Ne, ne, – linksmi sukasi ant vienos kojos Povilas, – aš paklausiau angelą sargą, ką man daryti. Jis paaiškino, kad tai blogio pasaulis, o aš dar per mažas su juo kovoti. Tam prireiktų labai daug jėgų. Todėl jei nenoriu matyti štai šio pasaulio (apsisuka ratu), turiu išivaizduoti, kad paimu trintuką ir gražiai gražiai nutrinu štai čia, – baksteli pirštu į kaktą virš antakių, – aš taip ir padariau. Dabar nieko nematau. Kaip gerai, kaip gerai! – džiūgauja, – ir dar sakė, kad jei norėsiu, vėl galėsiu matyti, kai būsiu senas, – juokiasi Povilas, – ne, kai man sukaks aštuoniolika metų.

Netruko ateiti ir vasara. Tiesiog tirpte tirpo dienos, kone kiekviena iš jų atnešdavo didelių pokyčių Povilui, nusinešdamos praeitin jo vaikiškumą. Nors jam buvo dar tik aštuoneri, aš net pati nepastebėjau, kai jis man tapo ne tik be galo mylimas sūnus, bet ir draugas, patarėjas. Net pažįstami, ėmę jam pasakoti savo problemas, staiga pasimesdavo prisiminę, kad kalbasi su vaiku. Povilas jau mokėjo klausytis kitų ir pasakęs vieną kitą sakinį kažkaip savaime jiems patardavo.

Dešimties metų ėmė taip sparčiai augti (po dvylika centimetrų per metus), kad greitai į bendraamžius ėmė žiūrėti iš viršaus. Ir tik tai jį gelbėjo įvairiuose „berniukiškuose“ reikaluose.

– Niekaip aš jų nesuprantu: spjaudosi, stumdosi, spardosi, mušasi ir tik tam, kad po kelių dienų tiesdami vieni kitiems rankas bandytų susitaikyti, – kalbėjo iš mokyklos grįžęs Povilas, – o kitą dieną ir vėl tas pats. Nesuprantu, kam to reikia.

– O tavęs jie neliečia? – žinodama jo ramų būdą klausiu.

– Bando, bet jie tokie maži, kad vos man atsisukus ir paklausus: „Gal ko nori?“ – tuoj sprunka į šalį.

Būdamas labai užimtas, Povilas turėjo nedaug draugų, tačiau net ir jiems apie savo „neeilinius“ gebėjimus niekada neprasitarė. Ilgainiui tokia draugystė atsibosdavo ir Povilas vis dažniau ieškojo galimybės pabūti vienas arba su tais, kurie jį suprasdavo. Tai buvo mažas ratelis suaugusiųjų, kurie jau šį bei tą žinojo apie nežemišką Povilo „draugystę“. Prie to aš jau buvau spėjusi priprasti, todėl net nesusimąstydavau, kad gali būti kaip nors kitaip. Taigi ne itin nustebino štai tokia žinia:

„Povilai, kai tau sukaks 12 metų, mūsų bendravimas nutruks. Tu jau turi pakankamai žinių ir suvokimą, kurį galėjau tokio mažiaus žmogui perduoti. Toliau augs, bręsi ir tobulėsi savarankiškai. Mane vėl išgirsi, kai tau sukaks aštuoniolika metų. Tada prasidės rimtas mokslas ir ne tik tau, bet per tave jau visai žmonijai.“

Matyt, atrodė, kad taip būti tiesiog negali. Jau buvo keletas tylos tarpų, kai Povilui reikėdavo ką nors svarbaus savo gyvenime nuspręsti. Tada jis ilgai ir kantriai laukdavo angelo sargo patarimo, bet visada „atsimušdavo“ į tylą. Ir tik kai tvirtai pats nuspręsdavo, išgirdavo žodžius: „Šaunuolis, teisingai pasirinkai, esi vertas būti mano mokiniu, tavo sprendimas mane džiugina“ ar panašius. Todėl atrodė, kad šį kartą bus taip pat. O gal šią žinią tiesiog užgožė kita labai liūdna žinia, privertusi daug išgyventi ir daug ką suvokti gyvenime. Buvo pasakyta, kad gana greitai mus ir šią Žemę paliks vienas brangiausių mums žmonių – Povilo senelė, mano motina.

„Kodėl? Kodėl?“ – tarsi skausmo aimana veržėsi iš krūtinės klausimas. Juk ji nebuvo silpna ligonė, nors po jaunystėje patirto stipraus saulės smūgio beveik pastoviai kažkiek sirguliavo. Tačiau po kiekvieno be perstojo kartojamo „kodėl?“ mus pasiekė ramus

paaiškinimas, kad kito sprendimo nebus. Jos siela senokai laukiama dangaus karalystėje ir tik dėl artimiesiems jau žinomų priežasčių jos sugrįžimas buvo atidėtas.

Saulėta spalio šešioliktoji žėrėjo nesuskaitoma daugybe spalvų. Gražus ankstyvas ruduo jau buvo spėjęs nuspalvinti viską aplinkui. Stovėjau prie karsto nejausdama žemės, nematydama žmonių. Rodėsi, trūko svarbiausioji styga – tikros meilės ir viso, kas šioje Žemėje buvo brangiausia. Skausmas perplėšė mane perpus. Viena pusė gulė šalia motinos, ir jai buvo gera. Siaubingą kančią kentė kita pusė, kuriai reikėjo pasilikti, ištvirti visa tai, užgydyti žaizdas ir atsitiesus gyventi, gyventi žinant, kad niekas niekada šioje Žemėje tavęs jau taip nemylės, nesupras, o gal net ir nebandys to daryti. Šalia manęs stovėjo Povilas. Jis buvo be galo liūdnas, tačiau nevaikiškai ramus ir net iškilmingai susikaupęs.

– Mamyte, būk gera, nurimk, – apkabinęs mane prašė Povilas, – tu matai tik tuščią namą. Jis šaltas, nejaukus, nes šeimininkė, tik trumpai pabuvus čia, paliko jį visiems laikams, kad su džiaugsmu galėtų grįžt į amžinus namus. O tu dabar trukdai močiutei. Man angelas sargas sako, kad dabar jos siela turi sparčiai, labai sparčiai kilti ir negalima jos trikdyti, o tavo skausmas blaško ją. Jūs susitiksit dangaus karalystėje, jei bus tokia Dievo valia.

Klausiausi Povilo žodžių, o jam nutilus išgirdau, kaip palubėje, virš motinos galvos, tris kartus nuaidėjo skaidrus skaidrus varpelio garsas.

– Sudie, mamyte, – tariu širdimi, nes protas tada šios akimirkos suvokti dar nemokėjo.

Praėjo pusmetis. Ilgesys stiprėjo, o ir skausmas nė kiek neatlėjo. Todėl nekantraudama prašiau Povilą:

– Sūnau, paklausk, ar ir močiutei taip sunku, gal mes jai padėt kuo nors galėtume?

Širdis daužėsi, tikėjosi sulaukti tokio pat ilgesingo, o gal net guodžiančio atsako. Deja... pasiekė ramus, lakoniškas žodis: „Taip, ji prisimena jus, savo šeimą, vaikus, ypač tave, Povilai, tačiau dabar jai gera sugrįžus į savo amžinąją dvasinę šeimą. Ji ilsisi po žemiškosios kelionės ir su džiaugsmu ruošiasi kitiems jai Dievo pavestiems darbams. Kančios nei skausmo čia nėra“.

Šie žodžiai privertė daug ką gyvenime permąstyti ir suvokti.

Šventėme dvyliktąjį Povilo gimtadienį. Linksmi dūko draugai, tik, prisimenu, Povilas vis vargo su savo per greitai išstypusiomis kojomis, kurios niekaip nenorėjo tilpti po stalą ir su ištįsusiomis rankomis, prie kurių akivaizdžiai dar nebuvo spėjęs priprasti, nes tik paprašęs ką nors paduoti iš aukštesniųjų sekcijos lentynų pasimesdavo, pamatęs, kad jis pats pasiekia už mane aukščiau. Po šventės jau kitą dieną rūpestingai ruošėsi pokalbiui su savo angelu sargu, senokai Povilo mintyse tapusiu Didžiuoju dvasiniu mokytoju. Popieriaus lape rikiavosi ypač tuo momentu svarbūs klausimai, deja... Povilas bandė kreiptis dar ir dar kartą, tačiau vietoje atsakymų – mirtina tyla.

Povilas, atrodė, tapo tylesnis net už pačią tylą ir tik praėjus gal kokiam savaitei jis prabilo:

– Aš tik dabar pradėtu suprasti, ką reiškia negirdėti Žodžio. Šauki šauki, o į tave iš visų pusių žvelgia gilios nebūties akys ir tyla, kurti tyla. Kaip baisu. Kaipgi gyventi taip? Pilka, nuobodu, beprasmiška.

Bet ėjo dienos, mėnesiai, metai. Povilas pamažu priprato prie savo naujos būsenos. Ir toliau niekam apie tai nekalbėjo, nesiskundė ir man. Nors viename iš mokyklinių jo rašinių apie geriausią draugą skaičiau:

„O, kaip aš pasiilgau savo geriausio draugo, nors šiandieną ir nežinau, ar turiu teisę jį vadinti draugu. Manau, kad taip, nes jis niekada manęs nepalikdavo nelaimėje, nenusisukdavo, o stengdavosi padėti. Jis neleido man paklysti, kad galėtu sugrįžti pas mane, bet leido klysti, kad išbandymuose atrasčiau save...“

Nors po rašiniu puikavosi pažymys „dešimt“, vargu ar tąkart mokytoja galėjo suvokti, kas slėpėjo už šių žodžių, kai jie veržte išsiveržė iš Povilo krūtinės, ir kokią vietą jie užėmė jo širdyje. Beje, iš kur jina galėjo tai žinoti?

O ir mano gyvenimas gerokai papilkėjo. Beliko viena viltis – kai Povilui sukaks aštuoniolika, kaip ir buvo žadėta, mus vėl pasieks raminantis, mokantis, patariantis, teikiantis suvokimą, džiugesį ir begalinį norą gyventi Povilo angelo sargo žodis.

Ruošmės kukliai kaime švęsti šešioliktąjį Povilo gimtadienį. Buvo Velykos, kaip ir jo gimimo dieną. Jau dengėme stalą, kai tarytum iš maišo vienu metu pabiro svečiai, net iš tolimiausių kampelių. Susirinko visi: pusseserės, pusbroliai, dėdės, tetos.

– Na ir dovaną gavau, – juokavo Povilas. – Tik pamanykite. Neseniai pasvajojau, kaip būtų gera vieną dieną visiems draugėn susirinkus ir še, kad nori: visi iki vieno. Pilnas namas. Ir dar mano gimimo dieną. Ačiū, – lyg tarp kitko šūktelėjo, kilstelėdamas rankas į dangų ir toliau linksminosi, dūko su visais, taip ir neišmokęs supykti, pavydėti ar užgaulų žodį tarti.

Kitą dieną Povilas buvo tylus, susimąstęs, gal net liūdnas.

„Patys artimiausi žmonės išsiskirstė. Kada gi jie visi vėl besusitiks, – pamaniau. – Gal ir Povilas apie tai galvoja?“ – bet jis prakalbo:

– Mamyt, kaip tu jautiesi? – paklausė. – O aš vis galvoju: jeigu ne tas įvykis prieš daugelį metų palaukėje, tai šiandieną atrodytu, jog visa tai buvo tik sapnas, gražus sapnas, vizija. Bet kai tik prisimenu tai, tas vaizdas iš karto iškyla man prieš akis, ima greitai plakti širdis, krūtinė keistai šyla ir nuo tokių minčių darosi pačiam nepatogu, gėda. Tada pasimeldžiu, padėkoju Dievui už tai, ką leido patirti, ir viskas nurimsta.

Bet greitai pastebėjau, kad tas „nurimsta“ tęsiasi neilgai, kad Povilas vis dažniau ir dažniau mintimis grįžta prie to, kas buvo išgyventa, o bundantis ilgesys stiprėja. Grįžęs į kaimą jis pastoviai nuklysta į palaukę parymoti ar užsidaro vienas ilgai maldai.

Netruko prabėgti dar vieneri metai. Varpo skambėjimas, sklindantis iš Merkinės bažnyčios ir gerai girdimas kaimo sodyboje, ragino paskubėti.

– Važiukite be manęs, aš vienas pasiliksiu, namus prižiūrėsiu kol grįšite, – jau susiruošęs važiuoti staiga apsigalvojo Povilas.

„Keista, – pamaniau, – ne namų priežiūra gi jam parūpo, jis visada mielai lankė bažnyčią“.

Grįžome po Mišių. Vos pamačiusi Povilą dar jam nė žodžio neištarus supratau, kad įvyko kažkas ypatingo. Jis šypsojosi, veidas švytėjo, jo žvilgsnis, net kiekvienas judesys keistai skleidė šilumą, džiugesį. Gerokai išalkę, išvarginti kaitros po kelių minučių dėl visai nesuprantamų priežasčių visi ėmė valiūkiškai džiūgauti, net valgį pamiršę.

– Taip, taip, taip, mamyt! – pagavęs mano nebylų klausimą, griebęs mane į glėbį ir apsukęs ratu kartojo Povilas.

Pietūs virto tikra švente.

– Viskas truputį kitaip, negu tu dabar galvoji, – lyg žinodamas mano mintis prakalbo vis dar džiūgaudamas Povilas, kai likome dviese – Jums išvažiavus aš nuėjau ten, – parodė į palaukę, kur dabar supilta kalvelė, – meldžiausi, ilgai meldžiausi prašydamas Dievą gražinti girdėjimo dovaną, jeigu tokia būtų Jo valia. Dingo širdį maudžiantis ilgesys, užsimerkiau ir staiga pasirodė, kad kažkas mane pakylėjo, lyg būčiau atsidūręs ant kalvos. Akyse pasidarė akinamai šviesu. Saulė – akimirką pamaniau, nors prisiminiau, kad atsistočiau medžių šešėlyje. Nurimau. Kūną užliejo šiluma ir... iš aukštai aukštai pasiekė žodis. Ne, tai ne mano angelas sargas, – pamaniau atpažinęs. Toliau man kalbėjo:

„Mes esame trys angelai, tavo angelo sargo įgalioti ir turintys tokią teisę perduoti tau Jo žodį. Dabar bendrausi per mus, o savo angelą sargą, tebūnie per amžius pašlovintas Jo didis vardas, išgirsi tiesiogiai, kai tau sukaks aštuoniolika metų, kaip ir buvo žadėta, žinoma, jei pats

neišsižadėsi Dievo savuoju žodžiu, savąja širdimi bandydamas eiti kitu keliu, kuris, iš tikrųjų sakome, būtų tavo pražūties kelias. Dabar dar tam neatėjęs laikas, tačiau tavo gyvenimas, tikėjimas, nuoširdžios maldos ir prašymas Dievo laiminami ir suteikiama tau teisė žinoti Jo žodį anksčiau, nei buvo numatyta tavo gyvenime. Sulaukęs aštuoniolikos metų, tu dar kartą turėsi teisę pasirinkti, nes per šį laiką bendraudamas per mus su savo angelu sargu – Jo didybė ir šlovė per amžius mus visus telydi – jau būsi daug ką patyręs. Apie tavo pasirinkimą bylos tavo gyvenimas, mintys, žodžiai ir darbai. Ir jei jie bus verti Dievo tau suteiktos malonės, pasirinkimas taps amžinas“.

– Aš šiek tiek pasimečiau, – tęsė Povilas, – ir paklausiau: – Kodėl jūs mano angelą sargą vadinate tokiais didingais vardais?

„Nes Jis toks ir yra, Jis to vertas...“ – atsakinėjo man vienas per kitą įgaliojęji perduoti žodį angelai.

– O vaikystėje Jis su manimi kalbėdamas toks paprastas būdavo, sakau jiems, – pasakojo toliau Povilas, – kodėl dabar apie galingą Jo didybę kalbat?

– „Nes Jis toks ir yra. Bet apie tai Jis pats tau pasakys, kai laikas tam ateis, jei būsi pasiruošęs ir vertas tai žinoti“, – toliau man aiškino įgaliojęji angelai.

Nuo tos dienos Povilas tarytum atgijo. Nors prasidėję paskutiniai mokslo metai gimnazijoje ir reikalavo daugiau laiko skirti mokslams, tačiau visos dienos, atrodo, Povilui tapo nesibaigiančia švente. Visus darbus dirbo su šypsena veide, džiūgaujantis ir aš, prisimindama savo pačios mokslus (jie man taip pat sekėsi gerai), širdyje nuoširdžiai stebėjau, kokių būdu ir iš kur kiekviename dalyke jis sugeba rasti žavesį. O kiekvienas kreipimasis į savo angelą sargą, žinoma, vis dar per angelus, įgaliotuosius perduoti Jo žodį, nešė begales dvasinių žinių ir patyrimo. Tai teikė Povilui didelės stiprybės ir jis jau nepasimesdavo jokioje gyvenimiškoje situacijoje.

Povilo išsakytas noras: „Savo aštuoniolikąją gimimo dieną norėčiau praleisti kaime“, – man buvo savaiame suprantamas. Ta pavasario diena buvo kaip reta šilta. Jokio vėjelio, tik tylą keistai tirpino bičių dūzgesys, o akinamo žydrumo dangaus skliaute jau kuris laikas ratu suko trys didžiuliai keisti paukščiai. Ir tik skrydžio aukštis bei akinamai skausi saulė baltuose sparnuose „paleido vėjais“ mano pastangas juos pažinti.

Kai Povilas ištraukė baltą gėlės žiedą iš jam dovanotos puokštės ir priėjęs nusišypsojo tardamas: „palaimink mane, mama“ - klausė, kur jis eina, jau nereikėjo.

– Telaimina tave Dievas, sūnau, – tariu nuoširdžiai jį peržegnojusi ir žvilgsniu palydėjau lyg tąkart, prieš dešimt metų, einantį pirmosios Komunijos. O pati likau stovėti ten, kur dabar namas suręstas, po didžiąja vienkiemio vyšnia, kuri kiekvieną pavasarį skendėjo savo žiedų baltume.

– Mama, – po valandėlės lyg išgirdau Povilo balsą ir nuskubėjau į palaukę.

Kas tąkart dėjosi jo širdyje, to niekas negalės žinoti, kiekvienas tai patirti turėtų pats. Aš, pamačiusi jo švytintį veidą, plačią šypseną, per skruostą riedančią ir spindinčią lyg perlas saulėje ašarą, supratau – stebuklas grįžo.

– Žinau, kad tai nevyriška, bet... Na, suprask, mamyt, – prakalbo Povilas, – tereikėjo mano angelui sargui tarti vieną sakinį: „Aš sveikinu tave, Povilai, tu vėl girdi mane“, – kai per mane lyg per visą Žemę praėjo tokia galinga neapsakomo džiaugsmo banga, užvaldžiusi visą kūną, protą, jausmus, kad aš nesusivaldžiau – pravirkau. Toliau angelas kalbėjo: „Povilai, tu pasirinkai ir savo gyvenimu jau įrodei, kad esi vertas būti mano mokiniu, mano išrinktuoju. Aš laiminu tave, sūnau. Nuo šiolei tavo gyvenimas taps auka kitiems. Tai Dievo žodis“.

Čia Povilas ilgam sustabdė padarytą garso įrašą. Apkabino mane. Jaučiau, kaip virpa jo rankos, daužosi širdis. Negalėjau ir aš nė žodžio ištart. Rodėsi, ėmiau skrieti, užplūdusi minčių ir jausmų lavina privertė mane visai pasimesti. Iš bejėgiškumo ką nors aiškiau suvokti pravirkau pati.

– Nurimk, neverk, mamyt. Aš laimingas, labai laimingas. Argi ne to tu man visada linkėjai? Bet tu šypsaisi – vadinasi, viskas gerai. Galime klausytis toliau, – pasakė Povilas ir vėl įjungė diktofoną.

– Mano angele sarge, kodėl tu „Dievo žodį“ paminėjai? – išgirdau įrašytą nustebusio Povilo klausimą.

– Aš taip galiu, nes tai mano žodis, o aš ir esu Dievas, – skambėjo atsakymas.

– O Dieve, tai kodėl anksčiau man to nesakei ir leidai Tave angelu sargu vadinti?

– Nes išgirsti šią tiesą tu dar nebuvai pasiruošęs. Būtų nieks nepatikėję, o ir tu būtum pasimetęs, o gal net išpuikęs, pasipūtęs, ko leisti sau tu niekad negalėsi. Netgi šiandieną privalai tu likt mažesnis už mažiausią, kuklesnis už kukliausią. Nors tvirtinu: esu Aš Dievas ir tu girdi Mane. Nuo šiolei kreiptis tu, sūnau, turėtum: Dieve, te mano balsas Tave tepasiekia, te Tavo balsas mane tepasiekia. Tada užduoti klausimą gali. Tave šis kreipinys sustiprins ir nuo netiesos apsaugos, jei mūsų pokalbiui bandytų kas nors sutrukdyti“.

– O Dieve, kodėl Tu sūnumi mane pavadinai? Per silpnas aš esu, man nejauku girdėti tai iš Tavo lūpų.

– Sūnus Dievo akyse reiškia mokinys išrinktųjų ženklų pažymėtas. Tai tas žmogus, kurs į Dievą gali panorėjęs kreiptis ir Dievo žodį pats išgirsti. Tu šiuo metu toks ir esi. O dabar nurimk ir toliau Manęs klausykis. Aš esu Dievas, tasai asmuo, kuriuo jūs, žmonės, nuolatos didžiavotės ir Tėvu vadinote. Dabar turėsite suprasti, kad esate ir teisūs ir neteisūs:

TEISŪS, nes Aš esu Dievas, pats aukščiausias jums, žmonėms, kurį jūs girdėjote, girdite ir kada nors girdėsite. Esu valdovas galingojo darinio, vadinamo pasauliu, turintis teisę kurti ir valdyti.

NETEISŪS esate vadindami mane Tėvu, nes Aš, kaip Dievas, turiu dar ir Savo Kūrėją – Didįjį visų mūsų Tėvą, sukūrusį ir Mus, Dievus, valdyti Savo kūrinijai. Taigi Didžiojo Tėvo akyse Aš esu gerojo pasaulio Dievas, didysis angelas, Tėvo įgaliotas valdyti šį pasaulį, jį sudarančias galaktikas, sistemas, Žemę ir visa, kas joje. Manyje nėra blogio. Tėvas yra esybė, valdanti Dievus. Jis visatų sistemos valdovas. Jūs neteisingai kol kas suvokiat Tėvo kūriniją. Tiems, kurie seksite Mano mokslu, Aš nuosekliai atskleisiu galingosios Tėvo kūrinijos struktūrą, hierarchiją, valdovus ir dar daug ką, apie ką jums bus leista žinoti pirmą kartą. O angelu sargu tavo, Povilai, buvau teisėtai pasivadinęs. Didysis Tėvas man pavedė globot ir mokyti tave kaip žmogų, kuriam skirta didžiulė misija ateityje.

Čia Povilas išjungė diktofoną. Ilgai tylėjome. Ištirpo žodžiai. Liko tik malda – širdies giesmė bežodė.

Artėjo mokslo metų ir mokslo gimnazijoje pabaiga. Vieną vakarą, grįžusi po darbo, radau Povilą susimąščiusį, net liūdną.

– Ar nepasisekė kas nors? – paklausiau.

– Ne, – atsakė ramiai Povilas, – tiesiog pasikalbėjau, na žinai, su tuo klasioku, kuris jau nuo vaikystės visiems gyrėsi ir prezidentu pastoviai tapti ruošėsi, o man atėjus į gimnaziją, rimčiausią konkurentą manyje išvelgęs, ne kartą „persimest“ vadino, žinoma, prie šachmatų lentos, o pralaimėjęs niekaip negalėdavo nurimti. Todėl šiandieną jam pasiūliau pasikalbėt kita tema.

– Nejaugi, Povilai, – paklausiau sūnų, – juk apie tai lig šiolei tu niekam nekalbėjai.

– Taip, mama. Protingas pamaniau. Gal jam įdomu bus, juk greitai išsiskirsim. Tačiau pasimetė jisai ir mūsų pokalbį šiurkščiai nutraukė: „Kiaulė esi ir šūdą brendi“. Jis pamiršo ir pradėtą partiją, nors šiandien aš jam netgi pralaimėt ruošiausi. Kodėl? Už ką? Juk niekada jis šitaip nekalbėjo.

Negalėjau ir aš tąkart sūnui paaiškint. Pamaniau, gal Povilui reikėjo pamokos, gal tai pirmasis skaudus ženklas, kad ateityje ne visi tuo džiaugsis, kaip kad mes lig šiolei širdyse puoselėjom viltį.

Praėjo lygiai dvi savaitės.

– Šiandieną pas mane atbėgo tas pats klasiokas, – pradėjo pasakoti Povilas. – Jis guodėsi vos tramdydamas ašaras: „Kodėl? Už ką? Povilai, ar tu gali patikėti. Už ką? Tos mergos. Mane... įsivaizduok, mane kiaule išvadino, o tarp jų buvo ir jinai. Na, žinai. O jos mane kiaule... – ir staiga nutilo prisiminęs. – O tu man atleisk. Aš tada netyčia. Aš taip negalvoju. Aš tiesiog nesupratau. Na, supranti? Labai atsiprašau tavęs. Tu supranti?..“ O aš jam sakau: „Suprantu, nieko tokio. Tik tu nusiramink. Jinai dėl to tavęs nepaliks tikrai“, – tęsė Povilas ir dar pridūrė: – O pats pagalvoju: „Tik pamanykit, pasirodo, ir taip gyvenime nutikti gali“.

Tą įvykį, rodėsi, Povilas greitai pamiršo, tačiau šia tema su bendraamžiais jis dar ilgai nekalbėjo. O dvasinės žinios jį pasiekdavo viena po kitos. Povilas, uždavęs klausimą, gaudavo paaiškinimą, vėl klausdavo ir t.t. Greitai visas dienas užpildė naujo pažinimo džiaugsmas. Atrodė, kad artėjantys baigiamieji egzaminai Povilui nekėlė jokio nerimo. Prieš pat pirmąjį egzaminą jis gavo žinią: „Lygiai po metų tu pradėsi rašyti knygą. Ji vadinsis „Išminties knyga“. Ją užrašyti privalėsi tu, Povilai, nes niekas kitas šiuo metu Mano žodžio Žemėje negirdi. Knygai užrašyti turi jau dabar pasirinkti vietą. Apie pasirinkimą privalai pranešti Man po devynių Žemės dienų. Tikiu, kad čia širdis, ne protas, bus tau patarėja“.

– Rytoj egzaminas, o šiandien Dievui turiu pranešt savo sprendimą. Ką man daryti, kaip nesuklysti pasirenkant vietą? Koks gi teisingas turėtų būt atsakymas? – kankinosi Povilas, apmąstydamas lyg iš dangaus atsiradusius pasiūlymus: Vilnius, Alytus, kaimas... Gerai, nėra kada svarstyti, – atsiduso jis, – einu ruoštis pokalbiui, o atsakysiu tai, ką tuo metu širdis ištars, – ir išėjo.

„Tikriausiai Vilnių pasirink, – pamaniau. – Juk studentu ruošiasi greit tapti“.

– Mane Dievas pagyrė, – grįžęs džiugiai pareiškė Povilas. Jis tarė: „Esi vertas būti Mano mokiniu. Pranešdamas Man savo valią suklysti čia tu negalėjai. Aš sveikinu tave ir laiminu pasirinkimą tavo ir darbus, kurie ten greit bus pradėti“.

– Tai ką gi tu pasirinkai? – nekantraudama paklausiau.

– Žinoma, kaimą. Kitaip net negalėjau. Nors eidamas tenai dar nežinojau, ką Dievui atsakysiu. Labai viliojo Vilinius, bet širdis... O dar tas vaizdas vėl man prieš akis iškilęs... Džiaugiuosi, kad nesusigundžiau. O dabar pirmyn mokyti! – linksmai šūktelėjo ir užsidarė savo kambaryje.

Netrukus ir išleistuves atšokom. Puikiai išlaikęs baigiamuosius egzaminus jau neabejojo, kad į pasirinktą specialybę Universitete tikrai įstos. Todėl ramiai leido atostogas kaskart didėjančiame žmonių būryje, kurie, žiniai sklindant, vis gausiau lankė Povilą, norėdami savo ausimis tiesiogiai išgirsti jiems perduodamą Dievo žodį.

Gavę pagrindines nuorodas dėl vietos, kur bus rašoma knyga, pradėjome ir namo ten statybą. Vieną vakarą, įkalęs kelis pagalėlius prieš namą, Povilas rimtu balsu įspėjo:

– Man Dievas sakė: nuo šiolei čia eiti nevalia. Ir taip tris mėnesius į priekį, kol šioje vietoje vyks tik Dievui žinomi darbai. Įspėjo nebandyti, nes patekę po energiniu „dušu“ galime iš čia ir neišeiti. Dar sakė, kad Dievo darbams pasibaigus šią vietą ženklins galingas baltas Tėvo kryžius. Regėti jį galės ne kiekvienas. Vieta ši neeilinė bus ir garsas apie ją pasklis toli, bet apie tai mes sužinot vėliau galėsime.

Prisipažinsiu: visa tai man keistokai atrodė. „Kodėl negalima?“ – svarsčiau. Nejau rimtai čia kas nors nutikti gali? Kaipgi statybininkams visa tai paaiškint, kad neitų ant gražios pievelės netgi pailsėti?

Bandžiau, bet manęs jie nepaklausė. Trečioj dienoj prieš pietus suskambo telefonas:

– Sugrįžkite greičiau, nes mesim mes šitas statybas. Kaip gyvas nemačiau – užėst visus čia bitės baigia. Kaip avily gyvenam! – šaukė meistras. – Mes viską darom. Laužus uždegėm, rūklius sustatėm, jūsų eglėnų kertam – nieks nepadeda, visus sukandžiot baigia.

– Prašau – nurinkite. Aš tuojau parvažiuosiu, – bandžiau raminti, o pati pagalvojau: „Na ir vyrai – bitelės išsigando“.

Tačiau skubėjau grįžti, nes delsti su statybomis nė dienei negalėjome. Vis raginami buvom paskubėti. Po valandėlės jau leidausi nuo kalno ir... sustojau netekus žado: visas laukas skendėjo bičių spiečiuje. Tokios gausybės ir aš nebuvo mačius. Lyg kas jas būtų čia surinkęs iš visos šalies. O vyrai eglėse sutūpę, kiti mašinose net langus užsidangstę, visur laužai... Ėmiau aš garsiai juoktis. Nesusivaldžiau. Kokie bejėgiai esam mes, žmonės, netgi prieš mažytes biteles. Tačiau kaip ir ką pakeist šioj situacijoj ir aš neišmaniau. Nebuvo netgi aišku, kodėl taip atsitiko.

– Palaukit vakaro, neišvažiuokit, – prašiau aš vyrų, – juk vakare bitės į avilius sugrįžta. Gal ir šitos išskris.

O pati Povilui paskambinau, papasakojau, kas nutiko, maniau, gal jis ką nors patars. Gerai, kad per pertrauką tarp paskaitų pataikiau.

– Ką jie ten daro! – po penkių minučių perskambinęs pykdamas barė Povilas. – Tegu mašiną paima iš šventos vietos ir patys ten nesėdi, tai ir bitės išskris. Ar nėra kitos poilsui vietos?

– O Dieve, juk tikrai! – žvilgtelėjus pašiurpau: žymekliai sutrinti, o centre sunkvežimis stovi.

– Gerai, sūnau, – ištarus puoliau aš prie vyrų. – Paimkit sunkvežimį, statykit pamiškėj, – prašiau jų.

– Taigi ne sunkvežimis, bitės kanda. O kaipgi jį paimt? Ten pati motinėle tikriausiai sėdi, kad tiršti debesys aplinkui, – juokėsi iš eglė vyrų.

– Laukas tas jau nebe mūsų, mašinų ten laikyt negalima, – sugalvojau nors ir kvailą paaiškinimą ir pati išskubėjau į darbą, pažadėjusi vis dar paskambinėti jiems.

Praėjo valanda, dvi, trys – tylą, vyrai nesiskundžia.

– Tai kaipgi tos bitės, vyrai? – paskambinusi klausiu. Tyla. – Ar jau negelia? – vėl klausiu.

– Mes mašinas gražiai pamiškėje sustatėm.

– Šaunuoliai, – tariu, – bet kaipgi bitės?

– Aaa... Aaa... bitės? Jums išvažiavus jos taip pat išskrido, dingo, ore ištirpo, visi matėm. Liko tik kelios, bet ir tos šliaužioja lyg girtos – nieko nedaro.

Daugiau bitelės į lauką nesugrįžo, o vyrams, nors jie ir tylėjo, ši nuotyki, manau, dar ilgai priminė aplink juoduojančios laužavietės, eglėšakiais subraižytos jų rankos ir vis dar neišnykusios bičių įgėlimų žymės.

Žiema jau paskutiniaisiais atodūsiaisiais alsavo. Mokslai Povilui ir universitete sekėsi puikiai, net didesnių pastangų nereikėjo, todėl nemažą laiko dalį susitikimams jis paskirt galėjo. Iš anksto numatytą dieną jis kreipėsi į Dievą ir Dievo žodį susirinkusiems garsiai kartojė. Galėdami išgyventi nepakartojamas akimirkas žmonės džiūgavo.

– Kad mokslas teiktų tokį džiaugsmą, – stebėjosi daugelis, – dar taip gyvenime nėra buvę. Sunku sulaukti tos dienos, lyg atsigert kaitroj šaltinio vandens gautum.

Nebuvo jokios prievartos mąstyti vienodai. Net sklindant Dievo žodžiui visi susirinkusieji buvo raginami svarstyti, diskutuoti ir rinktis savo širdies tiesą, paliekant vietos, kad ateityje tavo tiesos švytuoklei pakrypus blogio pusėn, palyginęs ją su Dieviška tiesa, pajėgtum atsitiesti ir permatuot iš naujo savo širdies vertybes.

Atrodė, tuoj tuoj pavasaris išsprogs. Skambant Merkinėje varpams, nors ne Mišių tai buvo laikas, Povilas meldžiasi ir gauna žinią: anksčiau nurodytoje vietoje Dievo darbai baigti, šventumo ženklų, Tėvo antspaudo, Baltuoju kryžium amžiams paženklintas šis mažas žemės lopinėlis. Dabar šioj vietoje iškilti privalo mažasis statinys, Žemėje piramide vadinamas.

„O Dieve, mirsiu, negaliu. Visas jėgas jau namui esam atidavę“, – beviltiškai dejuot ėmiau.

– „Ne didume, o galioje šio statinio esmė bus, – toliau kartojo Dievo žodį Povilas. – Jūs turite du Žemės mėnesius nuo šios dienos. Čia dar stovės du kryžiai, pateiksiu visus duomenis, kurie, atlikus darbus, vėl liks tik Mano, Dievo, žinioje. Todėl atėjus laikui nesikankinkite dėl savo atminties. Nors vargo bus, suspėt privalote, todėl nedelskite. Nuo šios sekundės Aš laiminu jūsų mintis, kiekvieną žingsnį, kuris ves prie Dievo jums iškelto tikslo. Dabar mąstykite ir klauskite Manęs nedelsdami. Aš jūsų rasei skelbiu didingo darbo pradžią. Šis statinys atnaujinti padės seniai jau prarastąjį ryšį tarp gerojo pasaulio Dievo, sielos ir žmogaus“.

Ilga tyla. Pamąstymuose paskendę bandėm atsipeikėt nuo staiga pasiekusios žinios. Nuo ko pradėt, nuo ko pradėt, juk namas dar ne visai baigtas, o laiko tiek mažai, tiek mažai – kankino mintys.

– „Pradėkite nuo kryžių, – išgirdo Dievo žodį Povilas, – turėsite daug vargo su matų tikslumu, metalų švarumu, silpnu žmonių tikėjimu. Bet kryžiai turėtų gimt tokie, kokius matyti Aš norėčiau. Gal šiandien jums net patikėt sunku, nes Aš matau jūsų širdyse abejonę, bet nuo to, kaip jums pasiseks, daug kas priklausys ateityje. Net Žemės įvykiai ir tavo misija jų įtakoje“.

Na, ir prasidėjo. Galėčiau šiandien teigti, kad vieną kančių kelių esame tikrai praėję. Iš kurgi mūs šalelėj gauti tokių grynuolių, apie kuriuos kalbėjo, į kuriuos Žemės kūrimo pradžioje Dievas tik jam žinomas galias sudėjo? Kaip tuos metalus suldyt, jeigu į daugybę įstaigų užėjus su kreivom šypsenom visi atgal mus palydėjo sakydami: „Ar išprotėjot, nesąmonė, šitų metalų Žemėje dar niekas nesujungė“. Visokias knygas rodė, įtikinėjo ir įtikino, tačiau... šį darbą mes atlikti privalėjom, širdis nerimo, net sapnuose blaškės, kiti darbai iš rankų krito.

– Gal skriskite į kosmosą, – žmonės piktai juokavo, – su tokiais norais jums būtų ten pats tas.

Ir lenkiamės mes tiems, kurie nors pabandyt sutiko. Žinoma, bet kokios atsakomybės jie tada išsižadėjo, bet buvo mums svarbu ne tai. Sutikę pabandyt, jie kruopščiai ruošėsi, nors ir dejavo. Nesisekė tai šis, tai tas, o dar ir laikas spaudė. Mes prašėme nesinervinti, jeigu nepasisektų. Bandysim kitą ir dar kitą kartą. Už tai atlyginsim ir nuostolio jie neturės, žadėjom ir raginom netikėti prietarais jokiais. Čia gali padėti tiktai maldos ir jos tikrai padės, jeigu visi šventai tikėsime tuo, ką darom.

Tačiau Povilui greit buvo praneštas kryžių liejimo laikas ir tvarka. Privalom lieti juos abu kartu, gulinčius šalia viens kito, šiek tiek pakelta viršutine dalimi, lyg žvelgtų jie į rytus. Jokiu būdu negalima suklysti, kas, deja, bažnyčiose dažnai nutinka, kai žmonės, žegnodamiesi abejingai, pažymi save kryžiumi ne tuo, kurs saugo nuo visų pavojų, o apverčia jį nejučia ir paskiria savo maldas ne gėriui. Kelių pabandymų nebus, paskirtas kryžiams lieti vienas laikas ir kaip jau bus – taip bus, vėliau pakeisti nieko negalėsime. Todėl privalom ruoštis lyg paskutinei maldai, nuo kurios priklausys, tekėt iš ryto saulei ar likti Žemei ūkanose amžiams. Tuo momentu svarbiausią darbą atlikti Povilas turės, o visus liejimo darbus reikia paskirstyti visiems kitiems, kiekvienas turi tiksliai žinoti, ką veiks tuo momentu, už ką bus atsakingas.

Išaušo ta diena, atrodė ji kaip visos kitos, tiktai širdis nerimo – o jei nepasiseks.

„Padėk mums Dieve, – maldavau, – atrodo, padarėme daugiau, nei leist galėtų jėgos, padėk mums Dieve, kad nesuklystume dabar“.

Susėdome visi liejykloje aplink stalą. „Lyg paskutinei vakarienei“, – kažkas juokaut pabandė. Bet vienas iš vadovų juokus greitai nutraukė:

– Sakau jums paskutinį kartą: kol darbo nepradėjom, pabaikim šitą avantiūrą, protingi visi esam ir vaikštome kol kas žeme...

– Palaukite, – nutraukiau aš smarkuolį, – juk viskas paruošta, šitiek minčių įdėjot, sugaišot laiką ir dabar sustot suabejojus...

– Nieks nesustos, – prabilo Povilas, – dabar malda, paskui visi prie darbo. Jeigu nemokat žodžių, kalbėkit širdimi. Šiandieną turi gimti kryžiai.

Mirtina tylą, paskui tik žingsniai ir laikrodis ant sienos... paruoštos kryžių formos glaudėsi viena šalia kitos. Kažkaip keistai ėmė virpėti oras. Suvokti pabandykite, koks jausmas, kai dalyvauji stebuklo gimime. Žinai, kad rankom jį lytėt galėsi.

Kelios komandos ir lydinys pradėtas pilt į viršutinio kryžiaus formą ir... o Dieve, širdį suspaudė skausmas, malda nutrūko, kas gi dabar bus?.. Užvirė lydinys, purlslais ėmė taškytis, tekėti per visas paliktas orui išeit skylės, grindis užliejo ir baigė...

– Viskas, darbus baigiam, sakiau, kad nieko neišeis. Gal per mažai meldeisi, vaike? – pašaipiai tarė vienas iš vadovų.

– Tylos! Visi prie savo darbo. Dar vienas kryžius laukia. Man sako – viskas normaliai, – prabilo Povilas.

– Sakai, gerai?! Geriausiu atveju korys iš pirmojo išeit galėjo, bet daugiau nieko – tai jau tikrai.

Puolė visi ardyti formą, nužėrė anglį ir... juodam anglies fone nušvito kryžius. Iš kažkur atsiradęs saulės spindulys jį palytėjo. Puolė ant kelių vyrai, rankom glostė, akimis matė, bet vis dar patikėti negalėjo.

„Ačiū Tau, Dieve, ačiū Tau, Dieve“, – kartojau širdimi, išbėgau į kiemelį – tegu nemato vyrai ašarų.

Nuliejome ir antrą kryžių. Jau buvo paprasčiau.

Su piramide taip pat pavargti teko. Griežtai negalima naudoti kai kurių metalų, kurie mūsų statybininkams labiausiai tinka. Privalome tiksliai laikytis perduotų matų, o ką jau ir kalbėti apie piramidės pasukimo kampą. Suklysti – darbai sustoja. Kol neištaisai – per galvą verskis – nieks nė krust. Teko galvot, ieškoti ir skubėti. Oi, kaip labai skubėt reikėjo! Paskirtas buvo kryžiaus pakėlimo laikas, kaip ženklas, kad piramidės darbai turėtų būt baigti.

Tą dieną žmonės dirbo susikaupę, ramūs, visi kažkaip suprato – būtina suspėti. Ir kai atnešė tėvukas juostas kryžiui pakelti, daugelis sustojo malda, paskui kažkas tarė:

– O dabar jau galime pradėt.

Stovėjau prie kalvelės, mačiau, kaip kryžius kyla, kokia akimirka... Sustojo, tuoj tuoj vyrai įtvirtins, per amžius jis čionai stovės...

– Teta, kodėl šitai laukas skamba? – į ranką įsikibęs sūnėnas devynmetis klausė.

– Net nežinau, pati klausausi, tikriausiai aidi tai dangaus varpai.

Švelnutis gaudesys stiprėjo. Vyrai sustojo įtvirtint kryžių baigę ir klausėsi. Manau, kad jie taip pat girdėjo, nes išsiskirstyt niekas neskubėjo, nors lauką jau ėmė gauti sutema.

– Varpeliai juda, bėgame su jais, – kvietė mane sūnėnas.

– Palauk, vaikeli, – pasakiau.

Nors išgirdau ir aš – garsas piramidės link pajudėjo. Mes likom jau už jo ir klausėmės iš šono. O skambesys skaidrėjo, kažkaip tirštėjo, prie piramidės priartėjo, atrodė, kad į vidų jos suėjo ir... tylą, tarytum tą akimirką kažkas nutrūko, o gal duris uždarė. Stovėjome visi tylėdami ilgai, ir net keista: niekas niekur neskubėjo.

Pažadino ankstyvas saulės spindulys, palietęs veidą. Pašokau, kryžių jau glostė spinduliai, tarytum pati saulė netikėtą ryto radinį būtų savo rankom apkabinus. Povilas meldėsi. Tą ankstų rytą grįžo susimąstęs:

– Ar viskas gerai? Gal darbus dirbdami kur nors suklydom? – klausiu.

– O, ne! Dievas sveikina ir laimina visus, atlikusius šį darbą, ir liepia padėkot žmonėms, padėjusiems malda ar mintimis bei savo triūsu. Tokie darbai nelieka Dievo nepastebėti. Bet pasakė, kad pats svarbiausias, atsakingiausias momentas manęs dar laukia greitoje ateityje. Nuo to, kaip būsiu pasiruošęs ir kaip man pasiseks, priklausys kuo šis statinys Tėvo akyse taps. Tai išventinimas, kas reikštų piramidės pajungimą visatos dėsniams energine prasme. Privalau suvokt atsakomybę ir ruoštis, suklysti nevalia. Perniek visi darbai nueitų ir ne tik... Man sakė, pirmtakas prieš mūsų rasę suklydo, nors ruošėsi ilgai. Blogis sukliudė sąmoningai. Ir jo klaidelė, jei galima tik taip ją pavadint, pasmerkė viską mirčiai toli aplinkui. Blogis ir dabar nesnaudžia, ieškodamas spragų, kad užklypt galėtų netikėčiausiu mus laiku. Prisipažinsiu, mama, man darosi šiek tiek baugu.

– Sūnau, gal kunigą reikėtų paprašyti? Bandytume paaiškinti, – sakau.

– Ir aš taip pamaniau, – toliau kalbėjo Povilas, – tačiau Dievas mano mintis nutraukė sakydamas, kad taip galvoju, nes nežinau dar išventinimo tvarkos. Šį šventą darbą galys atlikt tik tas žmogus, kuris gali pats į Dievą kreiptis ir tuoj pat išgirdęs Dievo žodį įvykdyti Jo šventą valią. Dauguma išgirstų žodžių bus visiškai slapti, skirti tik šiam švenčiausiam veiksmui, paskui net aš užmiršti juos turėsiu. Todėl, kad kita tokia vieta galėtų atsirast šioje Žemėje tik Dievui panorėjus.

– Gerai, kad sesija jau baigiasi, nes galvoje dabar jau kitos mintys suksis, – atsiduso Povilas. – Einu paskaitinėsiu, paskutinis egzaminas poryt.

„Kas žino, kas jo dar laukia, – mažiau likusi viena, – juk ne šiaip sau kalbėta buvo apie gyvenimą sunkų. O, kad aš galėčiau kuo nors padėti jam. Deja... lieka tik rūpestis ir meilė. Neapsakoma meilė, gimusi tą naktį baltoje šviesoje ir užvaldžiusi viską manyje. Meilė žmogui, artimam ir visai svetimam, turtuoliui, paklydėliui ar vargšui basam“.

Puikiai išlaikęs visus pirmojo kurso egzaminus, Povilas tuojau pat į kaimą grįžo. Laukė nauja dvasino pažinimo vasara. Jis jau žinojo, kad teks atidėti studijas universitete, nes rudenį jau buvo paskelbta galingosios „Išminties knygos“ rašymo pradžia. O čia dar ir piramidės išventinimas paslaptingas. Todėl nedelsdamas, jau kitą dieną, pokalbiui jis ruošėsi ilgai. Grįžo tylus. Tarytumei pats sau prabilo:

– Laiko nedaug. Liko septynios dienos iki tos akimirkos, galbūt daug kam lemtingos. Man šiandien daros nejauku vien pagalvojus, kiek teks išmokti per trumputį laiką, nes užduotis labai jau sudėtinga. Iš kur bus gauti tiek jėgų, kad atlikti tai galėčiau aš nepriekaištingai.

Savaitę tą Povilas vaikščiojo lyg šešėlis. Tokio tylaus dar nebuvau jo mačius. Valgė visai nedaug, mažai kalbėjo, tik meldėsi pastoviai. Mačiau, palaukėje rymojo, prie upės stoviniavo, miške tiesiog pradingdavo išėjęs. Ką aš jaučiau, paklausite – geriau nereikia, juk žinote, kaip jaučias motinos, mylėdamas savo vaikus.

Išaušo septintasis rytas.

– Sūnau, kada? – nerimavau.

– Dar ne, dar ne, – kartojo tarytum aidas.

Merkinėje varpai suskambo, greit Mišios prasidės ir diena baigsis. Kada gi?

– Laikas, – tyliai prabilo Povilas, – dabar jau laikas. Girdžiu aš žodį: „Dievas su tavimi, Aš su tavimi. Tu girdi mane. Suklysti nevalia. Aš laiminu tave. Tai Dievo žodis“. Laikas! Skubiai padėkite nunešt man reikalingus daiktus. Po to sugrįžkite atgal, kad mano žodžiai jūsų nepasiektų. Būkite patalpoje, ramiai galėsite stebėti visa, kas tenai vyks, – tai taręs Povilas pasuko piramidės link.

Lydėjau akimis ir laiminau jį mintimis, rankas nejučia ištiesiau, o, kaip aš troškau apkabinti jį, paguost ir nuraminti, vis dar maniau, kad vaikui motinos glėby saugiausia. Tačiau sūnus jau lenkėsi Kūrėjui. Saulė apšvietė jo blyšką veidą ir rankas. „Nebijok, viskam Dievo valia“ – nuaidėjo mamytės žodžiai, tarti tą keistą baltą naktį. Iš netikėtumo suvirpėjau, bet kūną

greit užliejo šiluma. Mes jam padėti niekuo negalėjom. Tik meldėmės visi. Po trijų valandų Povilas ranka parodė – prieikite arčiau. Stovėjau nejudėdama, klausiausi.

Šiandien prašau jūsų. Atleiskit. Neturiu galios tai jums atkartot. Ir kaipgi žodžiais tai išreikšti, jei buvo tai ne žodžiai, netgi ne jausmai. Paklausit, kas tai, – nežinau aš. Gal meilė, o gal šiluma, bet ne... greičiausiai tai buvo dieviška šviesa.

Kalbėjo Dievas Tėvas, Sūnus, Šventoji Dvasia – paukščiai nutilo, laikas sustojo, viskas aplink ištirpo, liko balta šviesa. Taip gimė Dievo žodis čia – būtis nebūtyje, varpai šventovėje suskambo. Ir tik dabar aiškiai suvokiau – tikrai tai buvo DIEVIŠKA šviesa.

Vėliau prašiau:

– Maldauki, Povilai, lai atsikartoja nors vieną dar kartelį, kad liktų visa tai atmintyje.

– Nereikia, mama, – sūnus tyliai tarė, – tai liko mano širdyje.

Tikiuosi, kad kažkada atvers jis savo širdį, jei žmonės to norės ir Dievas leis, tik nežinau, ar jis mokės tai išsakyti, ką šią akimirką mūs akys matė, sielos girdėjo, ką iš tikrųjų jautė jo paties širdis.

Supraskite, ką tąkart sūnui reiškė Dievo tartas žodis:

„Pavyko, Povilai. Sakau Aš, Dievas, tau pavyko. Tu nesuklydai, nors bandymų trukdyti būta“.

Pasiekė galingas sveikinimo žodis. Trumpa džiugiausios šventės valandėlė. Tiesiog akimirka, dėl kurios buvo verta lig šiol gyventi. Šventove tapo statinys mažutis, nes Dievui tarus žodį ėmė plakti jo širdis, palietus spinduliui suvirpo sienos. O, Dieve, ar ji nesugrius?! Bet ne... Įgavo pagreitį sukimosi jėga. Pasklido švelnus varpelio, o gal paukščio giesmės garsas, užpildydamas visų širdis nauju, lig tolei nepatirtu dar jausmu. Pavyko! Vėliau ne kartą jau kitus žmones stebins šitas reginys: kai plyksteli šviesa vidurinėje dalyje, suvirpa sienos, pasklinda skambesys, o esančius šalia apgaubia švelni šiluma. Šie žmonės greitai sveikti ima.

Artėjo sutema. Rūkas lauką užklojo lyg staltiese balta. Miškas aplink paskendo tamsoje, tačiau laukas ryškiai švytėjo – kas gi čia?

– Žiūrėki, Povilai, tau tavo angelėliai puotą ruošia, – erzino jį pusbrolis.

Tačiau išdykėlis greitai nurimo, stovėjome visi netekę žado. Ta „staltiesė“ jau skyrėsi lygiai per pusę. Viršutinė dalis pakilo šiek tiek, gal du metrus, aukščiau. Per vidurį tarp jų sutvisko spinduliai, išsižiebė violetinės ir baltosios liepsnelės, artėjo vienos prie kitų ir jungėsi į melsvai spindinčius rutulėlius. Šie pamažu rūke judėjo, pasiekę piramidę, jos pagrindu riedėjo, visi, palietę didįjį kryžių, – jis iššventinimo metu piramidėje stovėjo – judėjo kryžiumi į viršų, paskui šiek tiek žemyn, dingdavo kryžiaus susikirtimo vietoje ir atsirasdavo visai kitur.

– Žiūrėk, kokie jie smalsūs, apžiūrinėja viską, – šnibždėdamas sūnėnas spaudė mano ranką. – O ar jie pas mus ateis? Labai jie gražūs...

Stebėjome per naktį ir tik ryto aušra priminė, kad žmogui privalu dar ir nusnūst nors truputėlį.

Iš ryto apžiūrėjome mes lauką. Lyg niekur nieko, tik kryžiai keistai saulėje spindėjo, aplink rasos lašai tviskėjo.

– Prašau – į vidų neikite, juk girdite, kaip gaudžia – lyg stovėtume po telefono linijos laidais. Šiek tiek vėliau aš pasiruošiu pokalbiui, tada paklausiu, kaip elgtis mums toliau, – įspėjo Povilas.

– Gerai, gerai. Tik nepamiršk paklausti, kas dūko čia lauke per naktį, išsimiegot neleido tau, ar ne? – vis dar erzino Povilą pusbroliukas.

Piramidėje Povilas praleido pusę dienos.

– Kaip tau sekėsi? Ko taip ilgai? Ar gyvas? Kaip ten jauteisi? Ar naujo ką nors išgirdai? – klausinėjome Povilą vienas per kitą, neleisdami jam net atsikvėpt.

– Kokie jūs smalsūs, palaukit minutėlę, – juokavo Povilas, – dar vakaras toli. Leiskit man nors pasidžiaugti, kuo tapo šis mažutis mūsų statinys. Kokia galia, kokio palaima, kaip gyvą ją

jaučiu, koks antplūdis jėgų, o prie kiekvienos sienos vis jausmas kitas, kokia žodžio jėga. Atrodo, tik dabar suvokiu, ką reiškė vakarykštė mano gyvenimo diena. Gerai, gerai, matau, kad nekantraujat. Taigi išgirskit visą tiesą patys savo ausimis, – tai taręs jis įjungė diktofoną.

Sklido ramus Povilo balsas, perduodantis tik ką jo girdėtą Dievo žodį.

– „Sutik Mane, Povilai, šiame lauke, šioje piramidėje šiandieną, sutik Mane kaip dar nebuvai sutikęs, nes Aš jau galiu čia vėl apsireikšti, supažindindamas tave su šios dienos žinia. Tu vėlgi turi būti labai atidus, nekreipti dėmesio į pašalinius dirgiklius kaipo pašalinės mintys, pašaliniai darbai, pašaliniai žmonės ir visa, kas yra pašalinio šiame tavo darbe. Šiandieną turi daug melstis, melstis dar galingiau, negu iki šiol meldeisi, nes šiandieną maldos ir padėkos diena. Taigi melskis taip, kad visas pasaulis girdėtų tavo maldą, tavo mintimis, tavo žodžiais, tavo darbais šioje šventovėje šiandieną sklindančią. Pabūki ilgėliau, kad suprastum pats, ką reiškia buvimas joje ir ką ji tau, kaip žmogui, duos. Taip, kaip žmogui, pradėdant nuo šiojo momento, baigiant tavo išėjimu iš Žemės šios. Pabūki, kad galutinai suvoktum josios galią ir gautum teisingiausius atsakymus, kurių tu lauki: apie piramidės veiksmingumą, procesus, veikimo galią. Tai Dievo žodis.

Tu, Povilai, dabar girdi mane, Dievą, visų jūsų valdovą, dabar jau gali girdėti kaipo galingosios informacijos nešėją, nes dabar ir ateityje Aš tau atskleisiu tokią žinią, kurios tu dar nebuvai sutikęs. Taigi pirmoji informacija yra susijusi su šia piramide. Ši piramidė yra Dievo Tėvo piramidė, Dievo Tėvo širdies modelis, Jo šventovė, jūsų, žmonių, visų Dievų piramidė. Povilai, kalbėdamas apie šią vietą tarki: ši vieta yra Tėvo išrinktoji vieta, ši vieta yra mano pasirinktoji vieta, tai visų žmonių pasirinktoji vieta, nes ateityje žmonės čia rinksis ir šią vietą rinksis kaip pačią mėgstamiausią pasaulyje. Tai Dievo žodis.

Piramidė įgijo daug galių, pakankamai galių, pačių reikalingiausių, kad visos tos savybės, kurios jums, žmonėms, reikalingos, per tas galias atsispindėtų. Piramidėje gali gyti žmonės, joje gis žmonės nuo įvairiausių ligų. Čia gis tokie žmonės, kaip jūsų vadinamieji invalidai su įvairiomis fizinėmis negaliomis, nors ką jūs priskiriate invalidumui, yra tik jūsų, žmonių, mintys, o ne Mano kaipo Dievo: žmogus gali būti kuo sveikiausias netgi neturėdamas nei rankų, nei kojų. Jis yra lygiai toksai pats kaip kitas sveikasis, o gal netgi geresnis. Čia bus galima išsigydyti ligas, susijusias su psichine negalia, su įgimtais defektais, su blogais įpročiais. Piramidė tapo tvirtove, kurioje galės žmogus išgyti nuo bet kurios ligos. Taigi čia gis žmonės, kurie jūsų, žmonių, mintyse jau negali pagyti nuo savo ligų, nes reikia, kad įvyktų stebuklas. O stebuklai vyks. Šiandieną tavo sakoma, Mano sakoma, Tėvo sakoma: tai stebuklų vieta.

Pagrindinis stebuklas bus tai, ką tu vadini Dievo Tėvo galios pasireiškimu. Tai reiškia, kad žmogus, atėjęs čia, jausis kitaip negu paprastai. Tai bus didžiausias stebuklas, nes jis, čia atėjęs, galės surasti vienybę, galės išgyti nuo ligų, kurių jūs, žmonės, neįvardijate ligomis kaip tikėjimo praradimo, kaip Dievo neigimo ir panašių kitų. Tai pirmas ir vienas iš pagrindinių stebuklų, kuris būtinas žmonėms, siekiantiems išganymo. Tai yra patsai tikėjimas Dievu ir jo galybe.

Kitas stebuklas, kurį norėčiau pabrėžti kaip labai svarbų, yra tas, žmogau, kad visa tai, kas čia bus išarta, pasakyta su dideliu noru, kas žmogui labai svarbu, iš tikrųjų išsipildys su kaupu (pateikiami pavyzdžiai). Žmogus galės tikėtis gauti to, ko jis labai trokšta ir garsiai prašo. Garsiai Dievo akyse, bet gali būti ir žmonių akyse. Pradedant pačiais paprasčiausiais prašymais ir baigiant pačiais aukščiausiais.

Šis laukas bus ypatingas tuo, kad čia vyks masinis žmonių susirinkimas, net jiems patiems nežinant kodėl. Jie paprasčiausiai važiuos čia susitikti su tavimi, pabendrauti su tavimi, atsidurti šioje piramidėje, nors bus susiruošę papramogauti, pagrybauti ar pasimaudyti. Žmonės ši vieta trauks kaip magnetas, nes ši vieta įvardinama kaip žmonių susitelkimo vieta. Tai Dievo žodis.

Ši vieta unikali savo sudėties, sudėties žemės atžvilgiu, nes žemė, ant kurios jūs dabar gyvenate, yra šiek tiek kitokia, negu apskritai toliau aplinkui jus. Šios žemės sandaroje įvykę

keletas pakitimų, kurie jums ateityje leis pajusti šį tą įdomaus. Jūs galėsite čia justti tam tikrus laukus, tam tikras biosroves, kurios susiję ne tiek su pačia piramide, kiek su pačia žeme, apskritai žemės pluta, žemės giluminiais sluoksniais šioje vietoje. Daugiau apie tai sužinosi ateityje, kai jau ims vykti panašūs reiškiniai į žemės kilimą aukštyn ir jos kritimą žemyn tam tikrose vietose.

Šioje vietoje jūs, žmonės, melsitės, galėsite užsiiminti meditacijomis, joga, kurios vyks žymiai lengviau negu kitose vietose, nes jos vyks su Mano kaip Dievo pagalba ir jūsų, žmonių, kūnų mažutėmis pastangomis. Tai jums, žmonėms, bus didelė pagalba.

Dar turėtum žinoti, kad žmonės, kurie bus šioje piramidėje ilgiau negu jiems galima, ims jausti galvos svaigimą – tuomet, jeigu jie nenori būti tiesiogiai susiję su ateities įvykiais šioje vietoje, iš piramidės jau turi tuo metu pasitraukti, nes jų laikas baigėsi, tarytum veiktų toksai savaiminis laikrodis.

Apie piramidės sienas, jų veikimą po iššventinimo ir panašius tau būtinus žinoti dalykus pakalbėsiu kituose mūsų susitikimuose, o dabar melskis, Povilai. Aš laiminu tave“.

– Ačiū tau Dieve.

Vieną 2002-ųjų metų rugpjūčio mėnesio dieną Povilas gauna žinią: „Praneški, Povilai, visiems, kas čia užsuks, lai žengia į šią šventovę pirmieji žmonės su didžia viltimi išgyti. Vėliau žinia ši sklis savaime“.

Prisipažinsiu, tąkart buvo nedrašu. Šitiek metų tylėjom. Kaipgi prabilt visiems šiandieną apie stebuklą? Kas patikės tuo? Juolab kad aplinkiniai, daug šnibždėtis linke, jau kūrė įvairiausias versijas. Tylėjom dieną, dvi, vis svarstėm. Trečioj dienoj į kiemą įbildėjo būrys smalsuolių ir ėmė klausinėti, kas čia per statinys. Papasakojom viską. Jie pasivaikštinėti aplink sumanė. Jau kitą rytą atlėkė vienas jų ir ėmė šokinėt po kiemą mojuodamas ranka:

– Žiūrėkite, žiūrėkite, kas atsitiko! Atsitiesė pirštelis, o į kamuolį sutrauktas buvo. Rytoj būt ranką pjaustę. Darbuotis trukdė, o dar ir skaudėjo.

Apžiūrėjome jo plaštaką. Jokios žymės, kad ten problemos būta. Nuo tos dienos ir prasidėjo, daugiau sakyti niekam nereikėjo. Šią žinią skelbė vieni kitiems, pasveikusieji sergantiems ar šiaip smalsiems geriems žmonėms. Kasdieną ėmė čia būriuotis žmonės. Mes verkėme ir džiaugėmės kartu su jais. Ir pasirodė, kad mažai mes, žmonės, turim būdų patiems didžiausiems savo jausmams išreikšt: dažniausiai ašaros, tik vienos – skausmo, kitos – begalinio džiaugsmo. Verkė atvykstantys, nes jiems labai skaudėjo. Verkė išvystantys, nes jų skausmas staiga ištirpo, ligos, anot jų, tiesiog dingo, praėjo. Žmonės teigė, kad jie dvasiškai labai čia sustiprėjo. O Povilas jiems per dienas kalbėjo ir kalbėjo. Bandė paaiškint, ką žmogui reiškia jo paties malda, tikėjimas, iš kur dažniausiai kyla jo kančia, kodėl šioje vietoje žmogus staiga išgyti gali ar sustiprėti dvasiškai. Jis mokė žmones, kaip elgtis čia, juos prižiūrėjo, patarinėjo ir Dievo žodį atkartojęs kiekvienam į juostą įrašinėjo. O žmonės sveiko ir vis važiavo, važiavo tie, kurie daug naujo sužinot norėjo ir vežė tuos, kuriems labai reikėjo. Pamažu pripratom netgi prie čia vykstančių stebuklų. Juolab kad vienas stebuklas gimdė kitus stebuklus.

Prisimenu aš Aneliukę, kurią ant rankų nešiojo artimieji – nevaikščiojo kelis metus, o pasodinta šioje šventovėje ilgai ji meldės, stumdama ją išnešt bandančius vaikus. Paskui staiga pašoko, apsidairė, pašokinėjo ir iš netikėtumo pati ėmė šaukt ir verkt, ir juoktis, bėgiot po visą kiemą. Paskui sustojo. Pati savo kojas apčiupinėjo ir vėl suklupo, tačiau šį kartą maldai. Po pusmečio atvykę kaimynai sakė:

– Tebevaikšto, netgi žemelę daržo pati bandė susikast.

Ir, žinoma, niekada nepamiršiu aš Antano, kurio akyse vyko šis stebuklas. Tą dieną jis šluostydamasis ašaras kalbėjo:

– Dabar žinau tvirtai – ne be reikalo aš dešimt metų sėdžiu invalido vežime, kitaip šiandieną aš nebūčiau čia. Sakau: ši akimirka verta mano kančios, nes tai, ką pamačiau aš čia, didžiausia man Dievo dovana, kurios iš manęs jau niekas neatims. Sakyki, Povilai, kaip maldas kalbėt, kad Dievui galėčiau tinkamai aš padėkoti.

„Juk jam nesiseka, – maščiau, – tada už ką šis žmogus padėkoti nori: už savo kančią? Už stebuklą? Už kito džiaugsmą? Naują viltį? O gal už gimusį tikėjimą?“ Bet argi tai dabar svarbu.

Pasimeldžiau aš nuoširdžiai už Antaną ir nepatikėsite: Dievas mane apdovanojo – netrukus Antanas ėmė sparčiai sveikti.

Manau, kad galiu leisti jums paskaityti dar vieną istoriją iš gausybės jau tada mus pasiekusių laiškų. Daugelyje iš jų skambėjo žodžiai: Dievas mane išklausė, aš pasveikau, esu dabar normalus žmogus, nors jau gulėjau mirties patale, atrodo, tik dabar suvokiau gyvenimo aš prasme, patyriau Dievo prisilietimą, aš išsigelbėjau ir pan. Taigi skaitykite vieną iš šių istorijų. Tikiuosi, Nijolė nesupyks, nes aš pateikiu tąkart tik mums skirtą josios žodį. Ji rašė:

„Jau trečią kartą perrašinėju šį laišką, bandydama surasti žodžius, kuriais galėčiau nusakyti tai, ką mačiau, patyriau, išgyvenau.

Mielas vaike, kodėl lig šiolei niekas nerašo, nekalba garsiai, nerodo, kas pas jus toje šventoje vietoje vyksta. Negi žmonėms jau net stebuklai neįdomu, neįdomu, kai iš mirtininkų patalo pakyla pasveikusieji.

Vykti pas jus mane pakvietė pažįstami žmonės. Atvažiavome trečiadienį apie vienuoliktą valandą. Prisipažinsiu, iš karto pajutau nusivylimą, nes statinys, visų vadinamas piramide, jau buvo apsuptas žmonių minios. Keistai atrodė ištiesę rankas kas stovėdami, kas klūpodami, nemažai invalidų vežimėliuose ašarodami vieni tyliai, kiti netgi pusbalsiu meldėsi.

Bandžiau susirasti sau vietą, o širdyje knibždėjo abejonės: negi mane atvežę pažįstami kalbėjo tiesą, negi šioje žmonių maišalynėje gali dėtis tokie dalykai. Netgi vieną akimirką panorau grįžti į mašiną ir palaukti. Tačiau mano vargšės kojos, ištinusios, mėlynos (prieš mėnesį buvo atsivėrusi negyjanti žaizda) neleido man pajudėti iš vietos, tarsi į žemę būtų įaugusios. Bandžiau melstis. Nesisėkė. Staiga akys sustojo ties moteriške, kurią dviese vedė, ne vedė, o tempė. Iš nugaros ją dar bandė prilaikyti jauna mergina, gal dukra. Akyse tebestovi jos skausmo iškreiptas veidas. Pasodino tiesiai prieš mane. Mačiau, kaip ji tuojau pat ištiesusi rankas ėmė melstis. Ji verkė. Prorečiais išverkdavo pusbalsiu: „Jėzau, Jėzau, Dieve šventas“. Man tada atrodė, kad aš pamačiau save – tai, kas manęs laukia greitoje ateityje, nors man dar tik keturiasdešimt. Ėmiau melstis. Maldavau: Dieve, padėk jai. Prisipažinsiu, dabar negaliu suvokti, kaip aš pastoviai kentėdama skausmą pamiršau pati save. Stovėjau kaip įkalta, nors mačiau, kaip tąją moterį pervedė prie antrosios, paskui prie trečiosios sienos. Ten ji ilgai sėdėdama nustojo verkusi. Užmerkiau akis. Vos nesušukau: ėmė plaukti įvairiausios spalvos. Kaip gražu – pagalvojau.

Kai atmerkiau akis, toji moteris piramidės viduje kėlėsi nuo kėdės. Prie jos prišoko artimieji, tačiau jinai suklupo, nusilenkė iki žemės ir ėmė balsu raudoti. Artimieji pasimetę išėjo iš piramidės. Ji, likusi viena, atsistojo, paėmė kėdę ir atsargiai, bet tvirtai išėjo. Mačiau, kaip visi apsikabino. Norėjau bėgti ir aš, nors paliesti tą moterį, bet mano sunkios kojos nejudėjo iš vietos. Suklupau ir aš. Dėkojau Dievui iš širdies gelmių.

Atsipeikėjau išgirdusi pažįstamų balsus. Jos mane paragino pereiti prie antrosios, paskui trečiosios sienos. Ką jaučiau piramidės viduje – nemoku papasakoti. Galiu tik pasakyti, kad mano kojos stovėjo nežmoniško karščio liepsnose. Liepsnos pynėsi tarp jų, kilo iki kelių. Norėjau bėgti, nes galvojau, kad neištversiu. Bet ir vėl negalėjau pajudėti. Išeidama iš piramidės pamečiau basutę ir tik pasilenkusi jos paimti pamačiau ne savo kojas. Bintai, kuriais buvo sutvarstytos žaizdos, nusmukę, kur dingo tinimas? Eina trečia savaitė po apsilankymo toje vietoje. O aš vis dar negaliu atsipeikėti: nejaučiu jokie skausmo, užgijo žaizdos. Aš būtinai dar atvažiuosiu, ir ne vieną kartą. Pas gydytoją dar kol kas nebuvau, nežinau, ką jam pasakysiu. Kasdieną meldžiuosi, prašydama Dievo globoti tave, dėkoju Jam už išgydymą.

Greitai pripratome gyventi tarp žmonių. Savo gyvenimą kažkaip pamiršom, o ir tekėjo jis be mūsų pastangų, sudėstydamas į naujas lentynas viską.

– Atrodo, tik dabar aš pradedu suprast, – vieną vėlų vakarą prabilo Povilas, – kodėl mano gyvenimą Dievas auka vadino. Tačiau reikėtų pripažint, kad esame laimingi mes, nes ši auka tiek džiaugsmo suteikia žmonėms, nors žinau, žinau: – pagavo mano liūdną šypseną sūnus, – gyvenime, kaip ir žadėta, bus dar visko.

Iš ryto kaip paprastai gera Povilo nuotaika dar labiau pragiedrėjo, kai buvusi klasės draugė netikėtai jo aplankyti atskubėjo. Abu džiaugėsi, juokavo prisimindami jau praėjusius laikus, kalbėjo apie tai, ką dabar daro, ir bandė Povilas papasakot apie naujus čia gimusius džiaugsmus, tačiau jinai gana šiurkščiai nutraukė:

– Tavęs aš jau nesuprantu, kad žmonės sveiksta, džiaugiasi – gal kam gerai, bet tau tai kas iš to?

Čia pokalbis nutrūko. Po pusmečio ji grįžo, tačiau jau nebe ta. Jos motina sirgo nepagydoma liga.

Buvo ir nepatenkintų. Štai į kiemą įbildėjo Bronius. Tada jis jau sunkiai vaikščiojo, tačiau vienoj rankoj ramentas, kitoj – telefonas mobilus. Matyt, buvo veiklus žmogus. Vos pasisveikina – suskamba telefonas. Jam skambina sūnus, paskui teta, po to dar kažkas ir taip pastoviai. Daugybė reikalų: dėl palikimo, žemės, kažkam nesiseka teisme... ir laukia Povilas, kol reikalus jis sutvarkys, už jo tądien dar trisdešimt žmonių, o kiek dar bus be eilės, be išpėjimo. Pagaliau Bronius baigia, griebia ramentą ir lekia pro duris:

– Tik paskubėki, Povilai, neturiu laiko. Per mane viskas...

– Palikit nors mobilų, – išpėja Povilas.

– Oi, negaliu. Daugybė reikalų. – Ir nušlubuoja piramidės link.

Lėtai sugrįžta, atsisėda, netgi palaukia, kol Povilas aiškina kitiems, paskui prabyla priekaištingai:

– Lekiu, lekiu aš per dienas. Ne sau – vaikams, man jau užtenka. Net nerūkau ir išgeriu labai saikingai, o va liga ūmėja. Maniau, padės gal čia. Nesąmonė. Jau trečias kartas. Visai man negerėja. Kaip netikėjau, taip ir netikėsiu aš niekuo. Nėra nei Dievo, anei velnio. Nieko nėra. Antraip pasveikčiau – neblogas aš žmogus, o svetimiems nepadedu, pakanka man savų bėdų.

– Palaukite, paklausiu. Gal priežastis kokia kita, kad visiškai nepasiduoda jūs liga, – pasakęs Povilas nuėjo ruošti pokalbiui.

Grįžęs kaip paprastai ramus prabilo:

– Jums Dievas sakė, kad piramidėje neužtenka vien pasėdėt mintimis paskendus savo žemiškuose reikaluose. Ten melstis reikia ir džiaugtis Dievo teikiama malone ir viltim greitai pasveikti suvokus, kas gyvenime yra svarbiausia. Prieš vykdamas į šitą vietą tu privalai, žmogau, gyvenimą prisimint savo ir darbus apmąstyti, įvertint. Pasvėręs sukauptas vertybes, širdyje turi tu išsirinkt svarbiausią savo norą, kurį išreikšt galėsi čia, Dievo akivaizdoje. Atvykęs, žinoma, pagarbink pirmiausia Tėvą, paskui, išsakęs norą, o gal kelis svarbiausius, melski pagalbos Jėzų arba tiesiogiai prašyk padėti Tėvo. Prisimint gali Mariją, jei tąkart bus Ji tavo širdyje. Ir padėkoti nepamirški. Taip pat man sakė: „Kaip Dievas aš dabar tariau, kad suteikiau jums, žmonės, patį galingiausią ginklą nuo visų jūsų ligų, bėdų – tai tikėjimą – ir šiandien kaip Dievas jūsų, žmonių, nesuprantu, kodėl Jis jumyse toks silpnas.“

– O iš kur tu, Povilai, žinai, kad aš nesimeldžiu tenai? – kildamas eiti tyliai paklausė Bronius. – Aš niekada nesimeldžiau, – pagalvojęs pridūrė, – nebuvo laiko. Tiesiog tokie laikai... Bet aš žmogus neblogas.

Daugiau Bronius pas mus nebesugrįžo.

O žinia apie pasveikimus sklido. Televizija parodė, užplūdo žurnalistų. Taip atsidūrėm žmonių spūstyje. Tapo net kvėpuot sunku per dienas mus supančių žmonių skausmu. Nebuvo kada atsikvėpt, dažnai tekdavo pamiršti valgį. Gelbėjo tiktai malda, pasveikusiujų džiaugsmas, Dievo siunčiama malonė.

Kaip tik tuo metu Povilas gavo žinią: greit mūsų namuose laidotuvės bus. Mirs Povilo dėdė, mano brolis.

– O, Dieve, ne! – išgirdau aš Povilo šūksnį. – Juk Tu žinai, aš myliu jį, o ir mirti jam dar ne laikas, juk, Dieve, Pats sakei. Aš noriu jį matyti gyvą. Dieve, prašau, darysiu viską, ką Tu liepsi, tiktai padėki jam.

– „Povilai, mokiny mano, sakau tau – ne. Jo siela pasirinko – grįžta pas Mane. Jinai laiminga, jau paruoštas jos išėjimo planas – kelio atgal nėra. Dar priešinasi kūnas, bet jis labai jau silpnas, netinkami sielai tobulėt namai. Jis mirs... o siela grįš laisva ir skendės naujo pažinimo ji džiaugsmė.

– O Dieve, ne! Kada?! – šaukiau tada aš savo širdyje. – Kokia gali būt mirtis, kai šitiek žmonių čia sveiksta. Dieve, už ką?

– „Stebiuosi Aš kaip Dievas, kodėl šiandieną vietoj džiaugsmo kyla jumyse kančia, juk apie tai, kas jūsų gyvenime svarbiausia, Aš jau atskleidžiau savo žodžiuose ankstesniuose. Priimkite šią tiesą jūs savo širdyse.“

Povilas tądien tapo tylesnis ir už pačią tylą. Aš troškau paskęsti tiktai savo mintyse, bet žmonės guodėsi, kalbėjo, laukė šilumos. Be to, išblaškė dvi senutės, susipešusios kambaryje, nors abi sėdėjo invalido vežimuose. Kuri gi į piramidę eis pirma.

– Dabar eisiu aš, nes man labiau skauda, man liko nebedaug gyvent...

– Ne, aš pirma, nes mirsiu čia, dabar, kambaryje.

– Tai kuri gi iš tikrųjų norit mirt pirma? – paklausė Povilas. – Atsiras, manau, ir čia norinčių užleist jums savo vietą.

Tyla, mirtina tyła. Viską aplinkui senokai jau gaubė sutema.

Bet tylą greit sudrumstė iš lauko pasiekęs verksmas.

– Mano anūkas miršta. Jo jau nebėra. Jau pusiaukelėj širdelė ėmė stot. Atrodo, kad jau nekvėpuoja.

Su tėvais susidūrėm tarpduryje.

O, siaubas. Karolis. Jį tikrai jau buvo lietus mirties angelo ranka. Lūpytės pamėlusios, rankelės taip pat, jokios reakcijos į nieką.

– Karoli, vaikeli, kas gi tau? Į piramidę jį greičiau! – sušuko Povilas.

Meldėmės visi, netgi senutės „mirtininkės“ pamiršusios buvo savo ligą.

Po valandėlės atnešėm į vidų. Karolis atsigavo! Žandukai paraudo, jis atsisėdo, apsidairė, nusišypsojo:

– O! Kiek jūsų čia daug. Bet kaip jūs kenčiate visi ir kaip man jūsų visų gaila, – prabilo grįžęs atgal dešimtmetis vaikas. – Pažaiskim, Povilai, gerai?

Ačiū tau, Dieve, kad neleidai jam numirti čia, dabar, kad leisi pagyventi jam dar savaitėlę, kitą. Kitaip nebūčiau aš ištvėrusi šitos dienos. Ir gaila, kad jam jau pasveikt nelemta.

Jau kitą dieną pasipylė pasveikimai, stebuklo ženklų pažymėti. Tarsi atpildas mums už patirtą skausmą. Tai stiprino ir vėlgi skaudino kartu, nes brolio sveikata ėmė sparčiai blogėti.

Tomis dienomis mus aplankė daugybė puikių žmonių. Šiandieną pareigomis net nenorėčiau aš jų vardint, nes esmė visa ne laipsniai ir ne pareigos.

Tačiau tuojuo pat sujudo blogis, tarytum užkliudytas širšių lizdas: silpnųjų rankom ėmė juodus darbus dirbt. Šiandieną aš liūdnei galvoju, kaip mums reikėjo visa tai išvert. Ir labai gaila, kad tai nebuvo viskas.

Vietiniai ėmė samprotauti žurnalistams: „Tokiu „apaštalu“ buvo ne vienas“, „Bet kad stebuklų būtų, kad karvės daugiau pieno imtų duoti – tikrai neduoda. Ten gyvenantys žmonės nei

žuvų daugiau prigauda, nei mažiau serga“, „Nuo pietų pusės saulę užstoja kalnas ir miškas – niūru, gal piramidė juos pačius gelbėja?“, „Piramidė Merkinėje mums dabar – kaip svetimkūnis“, „Iš gydytojų reikalaujama etikos, pasiruošimo, atsakomybės, bet iš Povilo nereikalaujama nieko“, „Matyt, tie žmonės, kurie stumia Povilą, jokios atsakomybės neturi. Gaila man vaikino: kiek jis tai išters?“

Ir iš tikrųjų: nemažai išverti teko ir dar teks. Liūdna skaityti buvo tokius žodžius mums mielių, tiesiog ranka pasiekiamų žmonių. Juolab kad jie ne kartą dar čia sugriš. Tiesiog neleis jų šviesios sielos merdėt tamsoje. Tada jie pamatys, kaip ryškiai čia visą dieną šviečia saulė, kaip ilgai žydi gėlės netgi po šalnų ir sužinos, kad šioji piramidė skirta ne karvių pieningumui didinti, ne peiliukams aštrinti, ne mėsai laikyti, o įsitikins, kad turi ji galių daug kartų didesnių ir šventesnių. Tada ir jų kaimynai numes nuo savo veidų kaukes ir gyventi taps visiems lengviau ir paprasčiau.

Toliau važiavo žurnalistai ir atsirado straipsnių įvairių: tikslių, objektyvių, rimtų ir tokių, kuriuose kažkam sutripyti Povilą labai reikėjo.

Plačiai duris atvėrė „kriminalistai“ ir puolė prie manęs:

– Kaip jums ne gėda, kaip galite gatve praeit, pakelt akis?!

– Palaukite, – prašiau, – paaiškinkite, ką aš tokio padariau? Už ką jūs teisiat mane? – o pati pamaniau: „Nesuprantu, tikriausiai pavargau, juk tik ką grįžau aplankius mirštantį brolių, viską suvokiau, bet susitaikyt su jo artėjančia mirtimi, Dieve, atleisk man, šito aš dar nemokėjau“.

– Sūnus, jūsų sūnus! – šaukė moteris, tikriausiai pati būdama mama.

– Ką gi mano sūnus tokio baisaus padarė? – klausiu.

– Veltėdis jis, nekalba su mumis. Jūs jį išlaikot, kaip ne gėda, – nerimo žurnalistė.

– Na, taip, – sakau, – bet jis juk tik ką baigė pirmą kursą, padidintą stipendiją gavo, be to, išmokęs būt taupus... o dabar užsiėmęs su žmonėmis jis kone kiaurą parą.

– Aukų dėžutę slepiat kur?! – jau ėmė pykti.

– Jos čia nėra, – sakau, – ir niekada nebuvo. Čia žmonės sveiksta nemokamai. Už begalinį triūsą, pasiukojimą žmonėms Dievas Povilui atlygina didžiom malonėm.

Čia ji užsikvatojo.

– Bet jūs šito, matau, negalėsite suprast, todėl pabaikime mes šitą šneką, – tarusi bandžiau stotis, bet ji dar mane sugriebė už rankos.

– Bet Povilas buvo blogas mokinys, jį išmetė... – kartodama kelis kartus įkyriai teigė žurnalistė, priversdama mane nusišypsot.

– O, taip, – sakau, – tik negirdėjau dar, kad nepažangiems studentams kur nors padidintą stipendiją mokėtų.

Tai tarus išėjau, nes tikslas jų vizito buvo jau net per daug aiškus. Vėliau sunkiausia buvo jiems atleist už tai, kad tąsė, fotografavo, vertė rašyti jau nei sėdėti, nei kalbėti negalėjusių brolių, mat į ligoninę nuvažiuot pataikė, kai valandėlei jis buvo likęs vienas be artimų žmonių.

Ilgai tą vakarą su Povilu kalbėjomės abu. Ryte Povilas ilgiau nepasirodė. Sunerimau, neįėjau palūš, o šitiek žmonių susirinko. Nuėjusi radau jį susimąščiusį ir liūdną.

– Sūnau, būna blogiau, – tariu paliesdama jo plaukus.

– Suprantu, mama. Tiesiog dar nežinojau, kad galima ir taip. Pasakyk žmonėms: aš tuoj ateisiu.

Po minutėlės nusileido su šypsena veide.

– Sveiki, kaip šiandien laikotės, – pradėjo kalbą.

Ir šiandien dar daug galėčiau samprotaut, kodėl taip elgiasi kai kurie žmonės. Tačiau gerai žinau: neturiu teisės aš jų nei smerkt, nei teist, nes vėliau pats gyvenimas visiems atseikėja už viską: tiems, kurie kalė prie kryžiaus, ir tiems, kur buvo kalami.

„Kriminalistus“ greit pakeitė vienas „mokslininkas“ iš Kauno. Čia tapo jau kur kas rimčiau. Tiesa, lankydamasis šiuose namuose bent du kartus jis elgėsi nepriekaištingai, tačiau sugrįžęs į savus namus jis ėmė šaukt visur visiems: „PAVOJUS!“. Pasipylė jo straipsniai spaudoje, įniko skaityt paskaitas savam ir nesavam mieste ir visus gąsdino: trišonė – siaubas! Žmonės sujudo, ėmė skambint, rašyt laiškus: „Žiūrėkite, ką šitas žmogus daro, stabdykit jį“ – prašė. Net atsiuntė paskaitos įrašą.

Įrašė skambėjo grėsmingas balsas. Pateikiu iš jo keletą citatų: „Ten galvos struktūros atsijungia, galvos biolauko nelieka. Dar blogiau – užblokuojama ir dangaus linija. Nu, nuėmimas labai lengvas – penkiolika sekundžių uždėjau – švaru, viskas.“ „Kaip apsaugoti, sakiau... varinio laido vielute apšukam, izoliaciją nuskutam, arba siūliuku, siūliuku su mazgeliu... aš sau per pilvą aprišau laiduku su izoliacija ir važiauvau prie piramidės. Mane pasodino, bet nenukirto.“ (Keista, jau tūkstančiai žmonių praėjo: nei ką sodino, nei ką „nukirto“). „Po to dirbau su profesionalais, modeliavom situaciją, aš įeinu į piramidę ir klausiu: „Kas su manimi darosi“, o darosi siaubas! Sako: juodas tu tampi, visas juoduot pradedi... (O čia jau reikėtų stabtelti ir susimąstyti: saulės šviesoje ir dėmelė ant drabužio išryškėja, o Dievo šviesoje – kaip kad jau pastebėjot). „Visi straipsniai, profesoriai, medikai rašo: pagijo, pagijo, stebuklai vyksta – bet argi tai profesionalai. Mes pradėjom kalbėt kaip profesionalai, nu žinot – bioenergetikai, aiškiaregiai ir kada mes jau žinom, kas tai yra, ar mes galim tylėt?! (salėje kyla didelis triukšmas) Duok Dieve, kad ten viskas būtų gerai...“

Tik nemanykite, kad jau taip ir baigiasi ši „pasaka“ liūdna. Taip paprastai „mokslininkai“ nenurimsta. Todėl ir šis suprato, kad paskutinę viltį atimti iš žmonių ir įspėt piligrimus apie laukiančias nelaimes trišonėje pavyks tik pasirodžius televizijos ekrane. Vėlus vakaras, grėsmingas pranešėjo žodis ir... docentas „griebia jautį tiesiai už ragų“:

– Kryžius... energetinis ženklas... su didžiule neigiama energija... jis man nepatiko iš pat pradžių, – dėsto.

O čia ir vėl šiek tiek stabtelkime. Negaliu nepapasakoti istorijos apie vieną piramidę lankiusią senutę.

– Sūneli, padėk man. Kaip man labai skauda: nei valgyt, nei miegot galiu, o dar ožkele pamelžti reikia, – prasiskverbusi pro žmonių būrį, tiesdama savo sugrubusias išsukiotais sąnariais rankas, ašarodama maldavo senutė ir pagriebusi Povilo ranką lenkėsi bučiuoti.

– Močiute, ką jūs darot! – pašoko pasimetęs Povilas, – ne aš – Dievas gydo. Palaukit truputėlį. Aš tuoj jums viską paaiškinsiu. Skausmas tikrai praeis, daug kas pasveiksta.

Senutė nurimusi ėmė laukti, o Povilas skubėjo pabaigti pokalbį su iš Vokietijos atvykusiais agentais, įgaliotais bet kokiomis sąlygomis pasirašyti jų žmonių priėmimo į piramidę sutartį, mat viena vokiečių čia sėkmingai išsigydė sunkų onkologinį susirgimą, piramidę parodė per jų televiziją.

– Aš jums jau sakiau. Jūsų turtai nerūpi man. Gydymas čia nemokamas. Jokių sutarčių su niekuo nepasirašinėju. O dabar atleiskit, reikia padėti štai šitai senutei ir, žinoma, kitiems, ar ne močiut? – baigė pokalbį Povilas ir ištiesė ranką atsisveikinti.

Mačiau, dar ilgokai stoviniavo tie vyrai, kažką mojavo rankomis, kol pagaliau, matyt, nieko nesupratę, kodėl nedomina šio žmogaus pinigai, pasuko savo automobilio link.

Ir ačiū Tau, Dieve, rodos, tik dabar suvokiau, ką reiškė sūnui pradžioj Tavo tartas žodis: „Jokių pinigų. Didžiausia dovana – malda“.

Kai ši senutė atvyko trečią kartą, jos akys švytėjo. O, kad jūs matytumėte, kokį spindesį įgauna pasimeldusių piramidėje žmonių veidai.

– Sūneli, tu man džiaugsmą gražinai, neskauda man nei rankų, anei kojų, o kaip aš miegu... vaistų jokių nereikia. Štai kokią dovaną aš tau atvežiau, – šluostydama dulkes tiesė Povilui popiežiaus portretą senutė. – Jis stovės štai čia.

– Močiute, bet kad čia visai panašus jau stovi, o jūs neturėsit savo namuose. Šį man jau padovanojo pasveikusi ligonė, – bandydamas gražinti portretą kalbėjo Povilas.

– Ne, ne, – prieštaravo senutė, – čia turi stovėti šitas. – Dabar aš pasakysiu tau, vaikeli, teisybę visą. Jėzulį aną naktį sapnavau. Įeinu į kambarį, o jis stovi. Toks gražus, toks jaunas. Aš suklypau, o jis ranka parodė – stokis. Į popiežių parodė ir tada prakalbo: „Nuvežki ir palik jį ten, kur aš tau sveikatą gražinau“. Tai aš ir atvežiau. Štai, sūneli, pastatyk jį čia.

Vakare, kai jau visi žmonės išsivažinėjo, sėdėjau ir mąščiau: kažin, ar tikrai senutė tokį sapną matė – ir pažvelgiau į dovanotąjį portretą, kurį apšvietė vis dar degančių žvakių šviesa.

– Oi, – aiktelėjau iš netikėtumo. – Kryžius koks ant popiežiaus krūtinės!

O tie, kuriems nepatinka toksai kryžius, dar pabandykite pažvelgti į ženklą popiežiaus herbe. Kaip jaučiatės? Čia atsitiktinumų, žinokite, nebūna.

Dabar toliau „žiūrėkime“ mes laidą...

„Siaubas! Kas yra piramidės viduje! Povilas pats parašė... mane labai tai šokiravo. Jokioje bažnyčioje negalime prarast mes sielos“, – traukdamas sulamdytą ranka prirašytą popieriaus lapą būgštavo docentas ir ėmė jį skaityt.

Paskaitykime ir mes: „Kiekvieną kartą įžengdami į šią piramidę Jūs pasisemiate dieviškosios patirties. Jeigu jūsų sielos patirtis nėra dieviškai teigiama, piramidė gali jums pakenkti. Tokiu atveju jūs patys negalėsite suvokti, kas jums vyksta, ir netgi tokio įžengimo metu galite prarasti savąją sielą.“

Tai Dievo perduotas žodis. Ką jis iš tikrųjų reiškia? – paklauskite mane. Dievas kalbėjo, kad šiuo ypatingu Žemei laikotarpiu pasaulyje gyvena iki vieno procento žmonių, kurių sielos patirtis nėra pagal Dievo valią arba nėra dieviškai teigiama. Todėl tokiems žmonėms atvykus į piramidę ir pabandžius atsivert, jų turimoji sielos patirtis susipriešina su dieviška šviesa. Prasidėjęs vidinis virsmas, kai neigiama patirtis į teigiamą keičiama, yra labai audringas, dėl ko žmogus staiga gali pasijust nepaaiškinamai. Jei žmoguje esanti neigiama siela labai stipri, tai greitai gavęs ženklą apie išdavystę josios siuntėjas, šeimininkas, ima raginti grįžti pas save, kad neišsektų ji gerojo Dievo šviesoje. Jeigu siela paklususi paliktų kūną – žmogus mirs, tačiau Dievas pabrėžė, kad tikimybė tokia – labai labai maža, bet galima. Maža todėl, kad žmonės, kurių sielų patirtis dieviškai ne teigiama, paprasčiausiai neatvyks į šitą šventą vietą, o jeigu ir atvyktų kas, galėtų jie išverti čia tik keletą minučių ir pasišalintų apakinti šviesos, pajutę siaubą. O kad siela grįžtų pas šėtoną, čia jie turėtų praleisti mažiausiai valandą, nors Dievas sako, kad ateityje laikas gerokai sutrumpės. Teigiamas ar neigiamas sielos savybes lemia jos pasirinktas pažinimo kelias dar tobulėjimo pradžioje.

Čia paaiškinimas būtų visas, tačiau aiškumo dėlei dar paminėsiu, kad iš daugybės tūkstančių žmonių, aplankiusių šią vietą, tokie atvejai buvo trys:

1) Žiema. Kambariame žmonių daug. Įėjo du vyrai. Vienas ėmė blaškytis.

– Prisėskite, – prašiau, – aš tuoj pakviesiu Povilą.

– Nereikia! Kvailiai visi čia. Ko spoksot? Maldos ištroškę – siaubas. Ką jūs čia darot? – ėmė garsiai šaukt ir dar labiau blaškytis.

– Nurimk, kas gi tau atsitiko? – ramino pasimetęs draugas.

Tačiau jisai pastūmė draugą, nėrė pro duris ir neatsisukdamas tiesiog nuskriejo per lauką.

2) Buvo karšta diena. Laisčiau gėles ir pastebėjau lakstančią moterį žmonių minioje. Tvarkinga, dailus drabužis, o elgias taip keistai.

– Gal jūs ko norit? Gal ištroškot saulės kaitroje? – bandžiau ramiai paklausti.

– Kvailė! Ir tavo gėlės bjaurios, pačių šlykščiausių čia prisodinai Išrauk jas, atvešiu aš kitų. Ko tos bobos taip ilgai ten delsia, ar veikt neturi ką? – nerimo mano pašnekovė.

Šį kartą aš jau supratau, todėl pasiūliau:

– Nueikite prie upės, ten nebus taip karšta, pavaikštinėsite, kol jūsų draugės maldą baigs.

– Pati tu eik, – atšovė. – Leisk mane į vidų, man ten geriau gal bus. Kas čia man daros.

Viduje ėmė po kelis kartus nusiaut apsiaut batus, po kambarį bėgioti.

– Duok man kavos, arbatos... ne, kavos, – įsakinėjo.

Nuėjau paruošti. Sutikus Povilą tariau:

– Tu pažiūrėk, sūnau, manau, būtų geriau, kad ta moteris šitą vietą paliktų. Atrodo, jos sielos patirtis kita.

Atnešiau kavos. O! Ji lyg kačiukas susiraičius jau miegojo fotelyje.

– Paprašiau Dievo pagalbos. Dabar viskas gerai jai ir netrukdyt kitiems. Priklok ją truputėlį, – paprašė Povilas.

Po valandėlės atėjo puikiai nusiteikusios draugės.

– Ką ji čia veikia? – ėmė kvatotis garsiai. – Kelkis, ar pavargai? – netvėrė jos juoku.

Ji atsimerkė, pasiražė.

– Na ir pailsėjau, – tarė, – dabar važiuokime greičiau į parką, užsuksim į kavinę – pietūs gi.

3) Gana vėlai vakare atvyko visa šeima. Povilas su jais pasikalbėjo ir tarė:

– Jūs, tėtis ir mama, eikite pasimelsti ten su visais jau besimeldžiančiais. O dukra tegul lieka čia. Jai šioje vietoje padėti būtų sudėtinga.

– O, ne! – prieštaravo abu kartu, – mes tik dėl jos tris šimtus kilometrų žiemą važiuom. Kentėt daugiau jinai negali, pavargome visi.

– Tada pasimelskite už ją, o ji tegu ramiai pasėdi čia, žinoma, jei gali, – bandė įtikinti Povilas.

– Nepyki, Povilai, bet ne. Mūsų kaimyną iš numirusių prikėlei, tai kodėl mūsų dukrai padėt nenori?

– Noriu, bet negaliu. Jos sielos patirtis ne ta, – pagaliau priverstas ištarė Povilas taip nieko ir nesupratusiems tėvams.

– Mes vis tiek pabandykim. Supraski mus. Jai nieks nepadeda, – ir paėmė už parankių nuvedė prie piramidės.

Povilas neramiai ėmė stebėti prie piramidės besimeldžiančius žmones.

– Mama, padėkime greičiau. Jinai nualpo, kaip kad ir maniau. Atvedę sodinkit čia, – parodė į pastatytą kėdę, – nesijaudinkite, viskas bus gerai. Matote, ji jau atsigauna. Pasitraukite tėti toliau, tegu pasilieka prie jos tik motina arčiausiai.

– Dukrele, kas gi tau. Ten šitiek žmonių meldžias. Ir mums buvo taip gera. Štai tėtė nei pajudėt nenorėjo. Kaip tu dabar jauties? – šnekino motina dukrą.

– Dabar jau gerai. Pamačiau šviesą ties tėtės širdimi, paskui pajutau šilumą ir galva ėmė svaigt. Išsigandau ir... – pasakojo jau bebaigianti atsigausti mergina.

– Šiandien tikrai viskas gerai. Tik daugiau nevežkite dukros čia, – bandė toliau aiškinti Povilas.

– Tai ką gi mums daryt, kaipgi gyvent toliau? Kodėl visiems gerai, pati žinau, o mūs dukra – kodėl negalima jai?

Mačiau, Povilas dar ilgai ir kantriai aiškino.

Čia galėtume ir pabaigti pasakojimą apie televizijos herojų. Tačiau, kaip spėjote suprasti, – jo tarp šitų trijų žmonių nėra. Pradžioje jo siela buvo nei gera, nei bloga. Tačiau šis gyvenimas ją pilku rūbu jau baigia vilkti. Taigi šio triukšmo priežastis viena: kieme žmogaus šio stovi keturšonė piramidė ir greit ketina prie vieno ežero „išdygt“ tokia pati, bent jau spaudoj taip rašė. Nors savo paskaitose painiojosi jis nejučia: „Atsargiai keturšonė elkitės prie vienos sienos – užsistovėsite ir galas jums visiems laikams.“

Ką padarysi, kiekvieno laisva valia rinktis, nors Dievas apie piramides daug kalbėjo: apie jų veikimo principus, galias ir skirtumus tarp keturšonių ir trišonių, jų reikšmę visatoje, poveikį aplinkai ir žmonėms. Bet nieko nepadarysi, vieniems patinka kryžiai ir malda, kitiems svareliai ir virgulės, Dievo šviesoje tampantys tik žemiškais žaislais, dažniausiai valdomais protingų bei kvailių bildukų – žiūrint ar jie tavo kūnui padėt norės, o gal net ryšis mulkint.

O žmonės ėjo čia, važiavo, krykštavo vaikai: „Kaip čia gražu“, „Saulutės nusileido ant mano delnų. Jos sukasi“, „Rankutės šyla“... Suaugę meldėsi, kalbėjo: „Jaučiuosi čia kažkaip kitaip. Tarytum pakylėtas“, „Atrodo, kad išnyko net buvę vargai“, „Į viską ėmiau žiūrėti kitomis akimis“, „Tarytumei matau save iš šono, koks blogas aš buvau netgi saviems“, „Daugiau nebegaliu – šiandien išpažinsiu nuodėmes savo: dukra, aš brolių tavo nužudžiau, kol buvo jis dar net negimęs. Štai dėl ko mes kenčiame abi. Aš nuodėmėj, o tu vienatvėj. Padėk man atgailauti ir nekartok mano klaidų“. Kalbėjo, kad po maldų čia pasikeitė net santykiai daugelio šeimose, grįžo tikėjimas, o kartu ir supratimas, meilė, darbuose tapo patarėjais vietoj buvusių užguitų žmonių.

Žmonės išvykdavo ir vėl sugrįždavo pasidžiaugt kartu ir padėkoti Dievui. Sugrįžę matė ryškia šviesą piramidės viduje, galingą baltą kryžių josios viršuje, gausybę spalvų net užmerktomis akimis, jautė šilumą, glamonėjančią jų rankas ir veidą, kai kas – prabėgantį virpuliuką, girdėjo švelnų skambesį dangaus garsų, nuo kurių kaskart apsaldavo jiems širdys, o išsiveždavo iš čia jie Dievo šviesą savo ėmusiose be galo spindėti akyse ir veiduose.

Tokių žmonių apsuptyje vieną saulėtą dieną atvykęs kunigas, kuriam į čia širdis parodė kelią, pašventino namą ir piramidę šią. Žmonės meldėsi, po to šypsojos, apsikabindami džiaugsmingai sveikino vieni kitus.

Tačiau vis daugiau atsiradavo tokių, kurie mummyse išvelgę konkurentus, visaip gąsdino žmones, stabdydavo juos miške ir net mūšų kieme, ragino grįžti ir savo paslaugas siūlė. Mums skambino, rašė ir siuntė žinutes: „Nušluosim jus nuo žemės mes paviršiaus“, „Dideli nemalonumai laukia jūsų“, „Sutrypsim kaip muses“... Keli netgi pasikalbėti akis į akį bandė. Mes meldėmės ir prašėme Dievo pagalbos, viską Jo vieno valiai pavesdami.

Štai vieną vakarą į kiemą įsuko džipas, atvykėliai prisistatė: vyrukai iš labai toli, kažkieno „agentai“ siūsti. Prisipažinsiu, temstant jie mums nelabai patiko. Veidais randuotais, abu pliki, o buvome likę jau tik mes dviese. „Pasikalbėsime šiek tiek vėliau“ – pratarę jie pasuko piramidės link.

– Aš pasakysiu jums kaip ten elgtis, – bandė Povilas dar juos stabdyti.

– Ne tau, snargly, mus mokyti, – atšovę jie nūrė tiesiai į piramidę po kryžiumi, ėmė tenai darkytis.

Man širdį suspaudė skausmas, užsidengiau delnais akis, dabar net negaliu paaiškinti kodėl – galbūt iš bejėgiškumo. Tačiau Povilas jų ramiai paprašė:

– Vyrai, nedera čia taip elgtis. Prisišauksite bėdą patys sau. Tada pagalbos ir iš manęs nesulauksit.

– Didvyris mat atsirado. Užeisim tuoj. Pasikalbėsime. Tik pirma tavo dvasios gabalą atkąsim, – įsisiautėjo atvykėliai.

Paskui staiga šlitinėti ėmė.

„O siaube! Jie dar ir girti“, – pamaniau sunerimus.

Bet greitai jie patraukė mašinos link.

„Kaip keista, net žadėtam „pokalbiui“ nebeužėjo“, – lyg pati sau aš sušnibždėjau.

Tačiau išvykti jie jau neskubėjo. Lauke greitai temo, o mašina stovėjo. Vaikštinėjau lauke, nežinodama net kaip man elgtis, juk tąkart, kaip jau minėjau, buvom tik dviese.

Po pusvalandžio matau: atsidaro durelės ir... išlipa tįsalas kažkoks, tarytum senas maišas ant lenkto kuolo. Prieina arčiau. O kad verkia, rankos nutįsusios, rodos, jų net pakelt negali, apsisnarglėjęs.

– Man labai bloga, pakvieskit sūnų, aš jo atsiprašyti noriu, – vos vos lemena.

– Ne manęs čia reikia atsiprašinėti, – pasirodęs tarpdury prabyla Povilas. – Bet vargu ar ir tai jums šiandieną padės, juk buvote prieš tai kelis kartus įspėtas.

– Bet man iš tikrųjų labai blogai, – jau bando guostis neseniai mus gąsdinęs pašnekovas.

– Nieko nepadarysi, pats prisiprašėt: tris dienas paverksit ir praeis, – nusišypsojo Povilas ir duris uždarė.

Mačiau, mašina dar valandą po berželiu stovėjo.

Meldžiausi, po to vaikštinėjau prie piramidės ir maščiau: „Kokia esu silpna, visai bejėgė. Negaliu sūnaus apgint nei kaip nors kitaip padėti. Ir prisiminiau vieną pokalbį, kai Dievas sūnui tarė, kad bus diena tokia, kai vakare į mūs namų duris pasibels žmogus. Jis stos šalia Povilo ir padės jam visur ir visada. Dar Dievas sakė: „Plačiai atverkit jam duris ir savo širdis, priimkite kaip brangiausią svečią. Tai bus Mano siūstas žmogus, kuris nuoširdžiai galės Povilui padėti ir pats daug ko iš jo išmoks“.

Įsisiūbavau savo mintyse:

„Dieve, ar tik neatėjo ta diena, ar gali būti gyvenime dar sunkiau, juk mus taip jau iš visų pusių spaudžia. Nors, rodosi, lig šiolei nieko niekam per prievartą nesiūlėm, nežadėjom ir iš kitų nereikalavom, netgi neprašėm“.

Žinoma, be atsako grįžau aš į namus, dar su Povilu pasikalbėjom, pasijuokėm skaniai iš savo bėdų ir ėmėm ruoštis nakties miegui. Jau buvo vėlus žiemos metas. O už lango siautėjo pūga, tiesiog dangus su žeme maišėsi.

– Mama, kažkas beldžiasi į duris, – nustebęs Povilas pasakė.

– Negali būt. Lygiai vienuolika. Neatidaryt reikėtų durų, bet gal nelaimė kam kokia ar šiaip kas nors nutiko. Eime, sūnau, ir pažiūrėsim, – pasiūliau Povilui.

Uždegėme lauke šviesą. Matome – stovi pūgoj žmogus. Plonyte striukute, visas sustiręs.

– Kas jūs esate? Ko jums čia reikia? Tokį vėlų metą mes nieko neįsileidžiam, – bandžiau lyg klausti, lyg sakyti kažką.

– Esu žmogus, o mane siuntė Viešpats. Sakė: eik ir pasibelsk nuėjęs. Ten rasi sūnų Povilą ir motiną jo – moterį degančiom akim. Juos tu bet kur pažintum. Nenoriu, Viešpatie, tariau, bet Jis pasakė – reikia. Ten prasidės tau atpildo laikai ir gausi karūną dovanų.

– Sakau jums, jau labai vėlu, o naktį mes nieko neįsileidžiam, – kartočiau tuos pačius žodžius.

– O gaila, tada keliauju aš toliau. Galbūt kada nors dar užėisiu, nes Viešpats man pasakė: neatvers durų – eik pro šalį, nes tai reikš, kad per anksti, o gal visai be reikalo tave siunčiau. Man buvo liepta pasibelst anksčiau, tačiau iš kelio išklydau, nes turėjau padėti susirgusiam vaikui. Einu...

Pažvelgėm pro langą: jį jau baigė pasiglemžt dar labiau šėlstanti pūga. Širdyje pasidarė neramu. Juk net kačiuko neišvartumėm į tokį orą. Staiga mano ir Povilo žvilgsniai susitiko.

O kas, jei čia tas pats žmogus, apie kurį Dievas kalbėjo. O dar tos mintys prie piramidės, nors Povilui apie tai aš nieko nebuvaus sakiusi.

Pašaukėm, sugrįžo, padėkojo. Pakūriau židini, pašildžiau valgį, kukliai sėdėjo, paskui pamažu įsikalbėjo: jau šešti metai, kai keliauja iš namų jis į namus, kur žmonės pakviečia, nurodo Viešpats, visur jis meldžias, gydo žmones, daro stebuklus ir pranašauja. Viskas pildosi, nes po metų jis grįžta tais pačiais keliais, aplanko visus, kuriems padėjo, ir įsitikina savo akim, kad viskas išsipildė, ką jisai darė ir žadėjo. Dėl to jį žmonės myli, rengia, valgydina ir vėl sugrįžti kviečia. Tiesa, šiek tiek pavargo be pastovių namų. O paskutinė nakvynė nenusisėkus buvo, nes šeimininkas pasitaikė nevalyvas, patalai it puodkėlės juodavo. O pats jisai esąs labai švarus žmogus. Bet tai tik smulkmena, nes jo kelionės baigiasi, atėjo atpildo ir dovanų už jo patirtus vargus metas. Tai jam žadėjo Viešpats, kai jis keliaudamas pėsčiomis į šitą vietą manė, kad neištvers, sušals.

Kalbėjo ir kalbėjo... o žodžiai, sakiniai, mintys tarytum iš Švento Rašto liejos. Klausiausi, tik retkarčiais įsiterpdama, o galvoj sukosi mintis viena: Kas jis? Kas jis? Anksčiau nebūčiau patikėjus, kad vaikšto tokie žmonės mūsų šalies žeme, iš kur ta išmintis, iškalbingumas – lyg lietūsi upelis sraunia srove.

Artėjo rytas, pasiūliau pailsėt truputį, nes anksti žmonės suvažiuos, per dieną reikės nemažai jėgų. Nusišypsojo:

– Dabar juk būsiu aš šalia, padėti jums galėsiu, o Povilas padės man.

„O Dieve, pamaniau, atrodo, kad jis mūsų netgi mintis skaito. Iš kur taip tiksliai jis kartot galėtų kažkada tartus Povilui Dievo žodžius. Kas jis?“

Paklojau baltutėlį patalą, atnešiau rankšluostį, drabužių keletą, pasiūliau po kelionės nusipraust ir pailsėti.

Nuėjau į savo kambarėlį palėpėje, negalėdama užmigti meldžiausi ir prašiau:

– Dieve, neleisk suklysti. Šį kartą neturime mes teisės apsirikt.

Ryte nusileidžiu į apačią, o jis jau žvalus šypsosi, su gražiu rytu sveikina mane, pūga lauke nurimus, saulutė pro langą šviečia, o kambarys siaubingai dvokia prakaitu. Žvilgteliu: rankšluostis nepalietas, tik jis jau pasidabinęs mano atneštu švarutėliu drabužiu. Pasilabina su Povilu.

– Esu aš Kęstutis Ričardas, pamiršau vakar prisistatyt, o jūs net ir neklausėt.

„Ne tai galbūt buvo mums svarbiausia“, – pamaniau, o jam išėjus tyliai Povilui tariu: – Gal jis ir angelas, tačiau mūsų namai jo kojų prakaitu nedvoks, ką reiškia tai, kad vakar bent kelis kartus kalbėjo jis apie savo išskirtinę švarą, tvarkingumą.

Pradėjo rinktis žmonės, Kęstutis įsikalbėjo patraukdamas dėmesį visų, labai jau drąsiai pranašavo ir žadėjo viską Viešpaties vardu: mirštantiems greitą pasveikimą, tiesiog ranka pasiekiamus stebuklus, įvykių baigtį nurodydamas tikslų laiką. Žmonės nesiskirstė, jų vis daugėjo, pasakotoju jie greitai patikėjo, kai kurie pamiršo netgi ko čia atėjo. Susirinkusi minia juokavo:

– Apgausi – kalsime prie kryžiaus, tik pasakyk, kur po mėnesio surast galėsime tave.

– Čia, tik čia ir niekur kitur, – užtikrintai atsakinėjo Kęstas.

– Ateiki, mama, – pakvietė Povilas mane. – Negirdžiu šiandien aš Dievo žodžio, net knygos negaliu toliau rašyt. kažkas labai ne taip.

– Sūnau, gal maldai laiko skyrėm per mažai. O jis juk net piramidėje nebuvo, – samprotavau ir pasiūliau tyliai abiem pasimelst.

Paskui nuėjau ruošti valgį. Kęstutis atskubėjo.

– Norėčiau atsipūsti, – tarė, – gal galima stiprios kavos. Labai su tais žmonėm aš pavargau, jie man jau įkyrėti baigė, viską žinoti nori, pastoviai klausytis Viešpaties tiesiog sunku.

– Matau, – atsakiau jam ruošdama kavą, o pati pagalvojau: „Juk dar net diena nepraėjo, o jam jau žmonės įkyrėjo, juk mes daugiau kaip metai kasdieną tarp svetimų žmonių, be jokių poilsio dienų, bet kad pervargtų nuo įkyrių žmonių man Povilas dar niekad nesiskundė. kažkas ne taip. Nors iš jo burnos, atrodo, vien šventi žodžiai sklinda. kažkas ne taip. Kas jis?“

Antra naktis atėjo ir šįkart užmigti ilgai aš negalėjau, kankino nerimas, širdį kažkodėl keistai maudė. Užsnūdusi matau aš sapną: į duris beldžias nepažįstamas žmogus. Atidarau duris, o jisai, peržengęs slenkstį, taria:

– Pagarbintas būki, karaliau, – ir nusilenkia.

– Aš jums ne karalius, ne čia pataikėt, – girdžiu aš sūnaus balsą.

Apsidairau – jo niekur nematyti. O atėjūnas žengia kiaurai per sienas, pasisuka plačiai ir jo juodo apsiausto sukeltas vėjas, matau, žvakių liepsną gesina, viena užgęsta ir tuojau pat užsidega iš apačios. Nuo sienos kryžius ima griūti. Pripuolu, šaukiu:

– Ne! Eik lauk!

Ir atsibundu kelis kartus kartodama vis paskutinį žodį.

Širdis, rodos, iš krūtinės iššoks, labai jau skauda, krečia drebulys. Niekaip negaliu sulaukti ryto, kada gi Povilas prabus.

Pagalčiau užsidega jo kambary šviesa. Nusėlinu lyg šešėlis ant pirščiukų.

– Mama, čia tu? Gerai, kad atėjai. Kažkas mūs namuose, o gal net man, neaiškaus daros. Pirmą kartą gyvenime mačiau sapną, juk žinai, kaip aš retai sapnuoju, o dabar matau sapne juodą paukštį, jis taikos kirst mane snapu, šaukiu, atsibundu, o jis čia – mano kambarėlyje. Melskimės, mama. Turiu aš Dievą mintimis pasiekt, kažkoks pavojus mūsų tyko, galbūt Kęstutis ne tas žmogus, kuo dedas.

Meldžiamės iki ryto. Palieku Povilą, einu žemyn, o Kęstas šypsosi, paruošta kava garuoja. Bandom pasikalbėt, nesiriša šneka, jaučiu, atrodo, netgi kaip laikas eina, o mintyse tas pats klausimas: kas jis? Jis žvelgia į mane nepaprastai skvarbiai.

– Maniau, kad nekalbėsiu, – pradeda jisai, – tačiau kai pamatau tas tavo degančias akis, nebegaliu tylėti. Nejaugi tu neatpažinai manęs? Man Viešpats pažadėjo, kad prisiminsi, jog kažkada tu beprotiškai mylėjai, aš taip pat. Mes buvome gyvenimuose jau du kartus susitikę. Pažvelk į savąją ir mano sielą. Juk tu tai moki. Ar tau dar ir dabar neaišku?.. Negali būt. Povilas apie tai jau viską žino. Mes laukiame tavęs, kad atpažintum. Bet va, matai, aš neištvėriau. Esame netgi abu laisvi. Tokia Viešpaties valia. Nemėgsta jis vienatvėj pasiklydusių žmonių. Grožis, palaima kuriami pilnatvėj.

Įstrigo gurkšnis gerklėje ir širdyje. Norėjau bėgt ir šaukti: ne! ne! ne! Laimei, pradėjo rinktis žmonės. Nuėjau pakviesti Povilą. Nudžiugino jo prašviesėjęs veidas.

– Man Dievas tarė, – prašneko Povilas: – „Atpažink jo sielos patirtį ir atrūšiuok tinkamus ir netinkamus sėjai grūdus, ar kaip jūs ten žmonės sakot. Perimk tai, kas tau galėtų būt naudinga. Tik saugokis klaidų, nes ateityje skaudžiai mokėti tektų. Povilai, mokiny Mano, turi tu dvi savaites. Būki labai atsargus“.

– Ačiū tau, Dieve, – tariau, bet pamaniau: kaipgi man reikės visa tai išverti. Jaučiausi, lyg būčiau supama lopšy.

Praleidome kelias valandas tarp žmonių. Mūsų svečias jautėsi puikiai. Įsismagino, Povilo mokytoju ir tėvu ėmė visiems prisistatinėt. Grįžusiems iš piramidės žmonėms siūlėsi pats padėt. Ėmė kalbėti ir rankas ant jų dėt. Žmonės nesipriešino, nes buvo jie mūsų namuose. Tai Povilą suezino.

– Gali sau taukšt niekus, bet nediršk taisyti Dievo jau atliktų su žmonėmis darbų. Per silpnas tu, žmogau, esi. Ir pažadais nesišvaistytk, nes tavo žodžiai prieštarauja tam, ką Dievas sako man. Jaučiu, tiesa jau netruks paaiškėti. Kaip jausiesi suklydęs?

– Ne aš tai. Šventoji Dvasia daro, aš visas atsidaviau jos valiai. Kentėjau, bet prašiau: tegu mano akys mato tavo akimis, širdis plaka tavo širdimi, ausys girdi tavo ausimis, rankos dirba tavo rankomis. Viešpats mane išklaušė.

Ruošiau pietus. Atbėgo pasimetęs Kęstas:

– Atrodo, kažką negero padariau. Viešpats mane siunčia nuodėmių atpirkti.

– Ir kaipgi tu jas atpirkt žadi? – klausiu, – Eik pasimelti, juk nemačiau, kad nors kartą persižegnojęs būtum.

– Oi, ne! Padėk! – maldavo, – į ledinį vandenį siunčia mane, apsiplauti liepia.

– Tai jau ne, čia aš tau ne pagalbininkė, – bandžiau juokauti, – nebent kojines šiltas galiu paduot, rankšluostį jau daviau bene vakar.

– Ką man daryti?! – klausia.

– Žinoma, eik jei tave Viešpats siunčia. Ten ledukai šnara. Žiūrėk, tik nepaslysk, – manydama, kad jis juokauja, pasakiau.

O jis ir išlėkė bėgte. Žmonės nustėro – ką jis čia daro.

Išėjau į lauką. Kad kas neatsitiktų – pamaniau. O jis jau parlekia per snieguotą pievą šaukdamas:

– Dvasia stipresnė turi būt už kūną! Dvasia stipresnė...

Atėjo vakaras. Sutemo. Paskutiniai žmonės išvažiavo, bet keista, labai keista: pirmas vakaras niekas neatvažiuoja bendrai maldai, juk jau daugybę dienų susirinkdavo po dvidešimt,

trisdešimt ir dar daugiau žmonių. Pagaliau atvyksta viena man seniai gerai pažįstama pora. Ir net ne gydytis, o pasimelsti ir padėkoti Dievui už išgijimą čia.

Moteris nuėjo į piramidę, vyras pasiliko viduje, prie jo tuoj pat Kęstutis prisistatė. Aš nuėjau vakarienės ruošti.

Jie išvažiavo. Prie stalo likome trise. Kęstas godžiai valgė, buvo patenkintas praėjusia diena, atvirai džiaugė:

– Kad jūs žinotumėt, kokie dabar laimingi anie du, kiek džiaugsmo vežasi jie į namus.

– Žinau, – aš atsakiau, – išgijo ji nuo labai sunkios ligos, yra kuo pasidžiaugti.

Tačiau tą pat akimirka mane lyg žaibas trenkė – suvokiau kažką labai svarbaus.

– Kaip drįsai pranašauti jiems, – tariau, – kam skaudini tu žmones?

– O, ne! Aš tiesą jiems atskleidžiau, jie dabar grįžta į namus kaip du laimingiausi pasaulyje žmonės, – kalbėjo patenkintas pats savimi Kęstutis. – Greitai jie kūdikį turės – žmona jam pagimdys sūnų. Tokia jau Viešpaties valia, matyt, jie šito nusipelnė.

Patylėjau, bandžiau nusiraminti, žinojau – pikti žodžiai niekam nereikalingi. Po to tariau:

– Sakyk, ar tu niekada nepagalvojai, kad kažkas gali prisidengti Viešpaties vardu ir tavo lūpomis taip skaudžiai mulkinti žmones. Šita pora, žinoma, sūnaus norėjo, tačiau likimas jai ligų nepašykštėjo. Prieš kelis metus neteko ji gimdos, tai kaipgi, pasakyki, ji vyrui sūnų padovanos?

Iškrito šaukštas jam iš rankų ir net nebadė jo pakelt. Pakilo Povilas į savo kambarėlį. Pasilikome dviese tylėt.

– O, Viešpatie, tai kam gi tu žadėjai? – prabilo išdidžiai. – Ką reiškia tada tavo žodžiai apie mano vargą ir atpildą, kuris atėjo. Nereikia man tavo dovanų, geriau varge negu mele, grįžtu aš tęst savo kelionės per varganus žmones. Koks Viešpats Tu esi, jei leidai išrinktajam savo taip gėdingai klysti. Tuojau aš išeinu. Bet ne... nenoriu...

– Gerai, išeisi, – nutraukė jį atėjęs Povilas, – tačiau išeiti tu suspėsi. Dabar tylėk, kalbėsiu aš, o tu atsakinėsi. Jau pakankamai prisikalbėjai. Neveidmainiauk, nes jeigu melą atpažinsiu, neteksi visų tau žadėtų dovanų. Elgsies protingai – sutiksi saulę štai ten, – parodė Povilas ranka į piramidę. – Jei ne – žinokis.

– Gerai, tik leiski man tada ryte išeit. Mėgstu aš tamsą, bet šalčio – ne.

Povilas lėtai vaikštinėdamas po kambarį klausinėjo. Sėdėjau nejudėdama. Tokio sūnaus dar nebuvo mačius: tiesus, veidas iškilmingai ramus, balsas pasirodė keistas, kiekvienas tartas žodis sukeldavo bangą, skleidžiančią blyksnį šviesos.

Kęstutis susigūžė lyg šunytis, kuris tik ką apkandžiojo vaikus ir dabar laikomas už pavadėlio nuosprendžio laukia. Per valandą Povilo klausinėjamas jis atskleidė visą savo patirtį įvairiapusę ir dar daugiau. Retkarčiais Povilas jį stabdė sakydamas, kad puikiai žino, kaip jis vaikšto vandeniui, eina oru, gali nekvėpuoti, nevalgyti ir panašiai. Baigęs pokalbį Povilas tarė:

– Ačiū. Tai viskas. Labanakt, – ir išėjo.

Stojausi eiti ir aš, tačiau Kęstas sustabdė.

– Pabūk dar minutėlę. Pasikalbėki su manim, – ir pradėjo.

Mačiau, kaip jame bunda vėl tas pats praėjusių dienų žmogus, tik dar įžūlesnis. Pagaliau jis ėmė teigti, kad niekur iš čia neis, nes tai buvo tik jo sprendimas kvailas, o dabar jam Viešpats vėl prabilo ir visai ką kita sako. Jis klausys mokytojo, o ne kaprizų savo, juolab ne savo mokinio Povilo, kuris net nesusiprato jam kojų numazgot. O ta moteris, nesvarbu, turi ji gimdą ar ne, vis tiek pagimdys sūnų, nes Viešpats jam pažadėjo, o savo pažadus jis tęsi ir visada tęsėjo, todėl jam nesvarbu kaip, bet jis žino, kad pažadas išpildytas bus. Todėl jis iš čia niekur neis, o aš privalanti paruošti jam tuojau pat atskirą kambarį, nes priešingu atveju parodys jis, ką iš tikrųjų gali.

Sunkiai nuraminusi jį aš į savo kambarėlį neriau.

Po dviejų nemigo naktų jaučiausi visiškai išsekus, širdis daužėsi vis dar kartodama: kas jis, ko čia atėjo? Prisiminiau, kai Dievas Povilui kalbėjo, kad žodžiai daro stebuklus, kad jis ateityje tuo įsitikins, o Povilas tada juokavo: „Bepigu, Dievuli, tau aukštybėse kalbėti, kai Tavo

vienas žodis kuria ir valdo visatas, o ką galėtų reikšti mano, mažo vabalėlio, žodis, kai aplinkui šaudosi, sprogdina, žūsta. Matyt, dar daug ką teks suvokti ir išmokt“.

Bet štai šiandieną, sūnau, nežinau, ar ir pats suvokei, kai žengei pirmą žingsnį, kai žodis ėmė stebuklus daryti. Aš tai mačiau ir net dabar negaliu atsitokėti. Vis dar mažiau, bet nuovargis laimėjo. Užmigau.

Pažadino keistas triukšmas apačioje. Pašokau, apsirengiau. Vos vos pravėrusi duris matau – dega šviesa ir... žingsniai vis garsyn, garsyn, paskui rauda, tyli rauda, lyg į kilpą patekusio žvėrelio. Norėjosi bėgt paguost, bet nedrįsau. Žodžius tarytumei maldos aš išgirdau, balsas stiprėjo ir iš tikrųjų ėmė lietus dieviška malda. Tai buvo himnas šviesai, giesmė amžinajam grožiui, o širdį maudė: kas jis – šventasis, o gal nelabasis, ką išileidome į savo mes namus.

Paskui viskas nutilo ir vėl staiga... rauda, baisus verksmas, kažkoks krikimas ir tarpuose išrėkti žodžiai:

– Neleisiu būti jiems karaliais! Čia karaliausiu aš. Juos sunaikinęs gausiu dovanų. Tą pažadėjo man mano valdovas. Aš sunaikinsiu juos...

Tai kartojo jis be paliovos. Gal dar niekad gyvenime aš taip labai nebuvau laukusi aušros. Meldžiausi, bet maldos žodžiai, rodės, tirpsta siaubūno kriokime, susimaišiusiame su įjungtos muzikos garsais.

– Povilai, ateik, – jau urzgė apačioje, – aš turiu sunaikint tave. Antraip negausiu žadėtosios karūnos. – Povilai, ateik! – klykė toliau.

Povilas atėjo pas mane.

– Mama, kas čia daros? – klausia.

– Viskas bus gerai, sūnau, – tariau, – jau švinta. Eik pasimelsk. Prašyk Dievo pagalbos. O aš pabandyčiau nusileist tenai, – parodžiau ranka į apačią.

– Norėčiau stiprios kavos, – staiga susitvardęs ir visai nurimęs paprašė Kęstutis. – Tiesiog prastai miegojau.

Atnešiau kavos.

– Iš čia aš niekur neisiu, – pradėjo Kęstas kalbą. – Tą aš jums tvirtai sakau. Privalau padaryti vieną darbą iki kol pasirodys Povilo rašoma knyga, ir eik greičiau man ruošti štai tą kambarėlį, – vėl ėmė pykti.

Nenorėdama jo erzinti kilau, bet Povilas ateidamas mane sustabdė.

– Nereikia, – tarė.

Ir jame pamačius vakarykštį žmogų pagalvojau: „Dabar kažkas jau bus, Dieve, suteiki jam jėgų“.

Bet jis ramiai, nors iškilmingai tarė:

– Tai ką, Kęstuti, sakai ištroškai valdovo dovanų, bet kas tavo valdovas – ar kada nors tu pagalvojai? Žiūrėk, kaip šiandien aušrą sutinki. Tu nugarą atsukęs kryžiui. Rankos nutįsusios, atrodo, jas norėjai panaudot keistiems darbams. Tuoj tekės saulė ir tu paliksi šiuos namus.

– Gerai, – visai susigūžęs išlemeno Kęstas. – Kiek aš dar turiu laiko?

– Mažai. Kai pirmieji saulės spinduliai palies štai šitą kryžių, – parodė ant sienos kabantį, – tu uždarysi šių namų duris. Taigi ruoškis.

Įdėjau maisto, šiltas kojines. Išėjo. Prieš tai šnipstelėjęs man: „O aš dar grįšiu“.

– Į piramidę abu! – paragino Povilas.

– Bet, sūnau, žiūrėk, jau žmonės atvažiuoja, – parodžiau.

– Nieko, šį rytą žmonės palauks, – atsakė.

Grįžom. Jaučiausi puikiai. Tik atrodė, kad per dvi paras pragyvenome ištisus metus: kiek išgyvenimų, pamokų ir egzaminų teko laikyti per tokį trumpą laiką.

Vėliau Kęstas kelis kartus sugrįžti bandė, tačiau jau buvo dingus jo didybė, mintys pynėsi, žodžiai strigo, nors bandė viską prisimint, o pranašystės nesipildė. Tada ėmė Povilą visų akyse žemint ir gąsdinti kitaip. O vėliau jis pareiškė, dar ir laiške parašė, kad grįš čia konkrečią

dieną, todėl mes privalom pasiruošt jo priėmimui, nes priešingu atveju sužinosim, kas yra tikroji jo Viešpaties rūstybė. Prisipažinsiu, su nerimu mes laukėm tos dienos. Suskambo telefonas.

– Nežinau, net kam pranešt, – buvo girdėt sutrikusio vyriškio balsas, – Kęstutis žuvo, tiesiog mašina ištaškė. Jis buvo pas mane trumpam sustojęs. Vakar rūbus susikrovė, sakė – keliaus pas jus, užrašė telefoną.

– Amžiną jam atilsį, – tariau, o Povilas nutilo, susimąstė.

Tačiau ir vėl reikėjo eiti prie žmonių. Povilo senutė reikalavo. Pamačius jį nuoširdžiai tarė:

– Nueinu anądien į savo bažnyčią „ant atlaidų“. Stoviu šventoriuje. Labai karšta buvo. Žiūriu, šmėkla aplink bažnyčią eina. Nesijuokite, aš persižegnojau. Dar labiau įsižiūrėjau. Tiksliai – Jonas, kaimynas senų laikų. Pribėgu, timpteliu už rankovės. Klausiu: „Jonuli, argi čia tu?“ O jis atsisuka ir sako: „Aš, Monikute, aš“. – „Betgi gerai žinau, kad tu viena koja jau grabe stovėjai!“ – „Ne viena, – juokiasi jisai, – abiem. Gaila, Mišios nesibaigia, o tai dabar sušoktume polkute kaip kadaise“. – „Betgi tave vėžys buvo sugraužęs, tai kaipgi tu čia dabar?“ – „Gal buvo, o gal ir nebuvo. Bet gulėjau. Nei atsisėst, nei rankų pakelt jau negalėjau, tai nuvežė su „karieta“ ten – prie piramidės. Iš karto atsisėdau pats, o dabar matai, – sako, – ne tik kad vaikštau, bet ir negeriu jokių vaistų“.

Ir papasakojo jis, kaip čia buvo. Tai neiškenčiau, liečiau vaikams mane atvežt. Pažiūrėti noriu, o ir visur skauda. Jeigu nevešite, sakiau, – nemirsiu aš dar šimtą metų. Žinokitės. Bet mano vaikai geri, o ir patys pažiūrėt norėjo.

Senutė dar būtų kalbėjusi ir kalbėjusi, bet Povilo, o ir mano dėmesį, nukreipė paauglys berniokas. Jis tėvo lydymas įėjo plačiai šypsodamasis. Jo šypsena buvo viena iš didžiausių šių dienų dovanų. Prisimenu, kai jie atvyko pirmą kartą. Pamačius pagalvojau: „O varge, kas gi šitam vaikui. Toks jaunas, gražus“. O jis išbalęs, visas drebėjo, susigūžė pačiame kamputyje ant kėdės ir matėsi, kad baisiai kenčia. Net vienu metu aš pagalvojau: „Galbūt jo sielos patirtis ne ta“, – bet Povilas paprieštaravo:

– Šis atvejis ne tas, tačiau labai jau komplikotas. Reikėtų jam padėti, jeigu išters.

Tada jį lydintis tėvas ėmė pasakoti, kad sūnus jau nuo aštuonerių metų girdi balsa, kuris jam įsakinėja daryti vieną arba kitą darbą. Nepaklūsta – iš skausmo alpsta, paklūsta – po to baisiai kenčia, net iki galūnių paralyžiaus, visur, pasakojo, išvažinėjom – niekas nepadėjo. Štai ir dabar nevaldo vienos rankos. Pažiūrėjome – ranka kaip negyva, netgi melsva.

– Aišku, – tarė Povilas, – o kaip tu čia jautiesi? – paklausė vaiko.

– Labai baisu, man liepia eit greičiau iš čia ir baisiai kaulus gelia, – dar labiau susigūždamas ir drebėdamas kalbėjo keturiolikmetis paauglys.

– Turi, vyruti, apsispręsti, tau prireiks daug drąsos, jėgų, tačiau jeigu nori gyventi laisvas – ryžkis, bandysiu tau padėt, – kalbėjo Povilas. – Šiandien į piramidės vidų neik, nes neištversi, pavaikštinėk aplink, pasimelsk ir grįžęs į namus dar pagalvok. Žiūrėk, kaip jausies ir jeigu apsispręsi – grįžk.

Jie grįžo po dviejų savaitių. Pasakojo, kad buvo gal tris dienas ramiau, paskui blogiau, žymiai blogiau.

– Aš apsisprendžiau, tiktai sakyk, ką man daryt, – jau prašė patsai vaikas.

– Teks palaukt, kol žmonės prasiskirstys, – aiškino Povilas. – Tada jūs eisit melstis prie piramidės, o aš už tave melsiuos savo kambaryje. Kai aš ateisiu, būsiu pasiruošęs tau padėti. Viskas bus gerai. Tik melskis nuoširdžiai. Prašyk Dievo pagalbos.

– Dabar žiūrėk tiesiai į kryžių, – po maldos priėjęs prie vaiko liepė Povilas. – Tik nepabėk, teks pakentėti. Tėvai, truputį pasitraukit. Viskas gerai.

Povilas pakėlė ranką ir lėtai peržegnojo vaiką. Šis krito ir nualpo. Tuo pat metu lyg iš ugnies šoko netoliese buvęs rainiukas ir baisiai kniaukdamas nērė teisiai po jau pradėjusios judėti mašinos ratais. Žmonės ėmė dairytis – kas gi tam gyvūnėliui atsitiko, lyg pakvaišęs puolė, – bet negyvo kūnelio nieks nenorėjo liesti.

Jau ėmusį atsipeikėti berniuką Povilas peržegnojo dar tris kartus. Motina, pamačiusi vaiko šypsena, ėmė verkti.

– Dabar jau nereikia verkti. Eikite visi pasimelskite ir padėkokite Dievui, – paragino Povilas. – O tu nuo šios dienos balso jau negirdėsi ir nieko neskaudės. Gali jau dabar pakelti ranką. Štai. Dar bent vieną kartą apsilankyki čia.

O dienos bėgo labai greitai. Pasveikimai kaip ir žmonės keitė vieni kitus. Mūsų gyvenimas dėliojosi tarsi savaime, be didesnio įsikišimo, lyg kažkas viską planuotų „iš viršaus“. Štai dar vienas iš daugelio nutikimų. Buvo saulėta karšta diena, kiemas pilnas žmonių kaip ir kasdieną, lyg per atlaidus, anot senelio. Pas mane atbėgo Povilas.

– Mama, tik nesijaudink. Nors, jei tai pasirodytų tiesa, ir pats tikriausiai neištverčiau. Kieme, atrodo, dar vienas Kęstutis sėdi. Eik greičiau tu pažiūrėti, – ragino Povilas.

– Nurimk, – sakau, – dar tik pietūs, pilna žmonių. Iki vakaro išeis. Ar maža čia visokių buvo.

Bet Povilas nekantravo. Nuėjau pažiūrėti: sėdi vidutinio amžiaus žmogus, drabužiai apdriškę, basutės virvėm surištos, pavargęs atrodo. Nieko nesakius palikau jį pailsėti. Sėdėjo jis gana ilgai ir kantriai. Paskui, kai žmonės prasiskirstė, į namus užėjo ir imdamas ryšulėlį iš užančio kalbėjo:

– Ėjau kelias paras. Ačiū Dievui, suspėjau. Atnešiau Povilui knygas, išsaugojau – nesulijo. Pasisekė man.

Glostydamas du ranka prirašytus storus sąsiuvinius atsargiai juos ant stalo dėjo ir jau sukosi išeiti.

– Kas čia? – klausė nesuprasdamas Povilas. – Ką man su jais daryti?

– O čia tai jau tau aš ne patarėjas. Aš savo darbą atlikau, o dabar jau tu žinokis. Ačiū Dievui, suspėjau.

Paraginau prisėsti, atnešiau arbatos. Jis Povilo klausiamas ėmė pasakoti:

– Atkeliavau nuo Latvijos pasienio, mat prieš savaitę buvau nuvykęs su reikalais į Kauną. Stoviu Devinto forto sustojime, prie manęs staiga pribėga vyriškis. Įspraudžia man į rankas šitas knygas ir nubėga. Aš bandau vytis, klausti, kas gi čia, ką man su jomis daryti, o jis pro galines duris išoka į pravažiuojantį miesto autobusą ir nuvažiuoja. Stoviu pasimetęs, bandau nurimti, atsiverčiu, skaitau – nieko nesuprantu, o rankos šyla, užmerkiu akis, susikaupiu ir... kaip niekada gyvenime girdžiu tvirtą įsakmų balsą: „Nunešk tai Povilui, nedelski, turi suspėti iki kito mėnesio pirmos dienos“. Atsipeikėju, apsidairau – sustojime nieko nematyti. Mąstau: kokiam Povilui, aš jo nepažįstu, o Lietuvoje daug Povilų – ir bandau išgirst tą patį balsą, nesiseka, o pats vis galvoju: kokiam dar Povilui, ką reiškia visa tai. „Greit sužinosi apie jį“ – vėl išgirstu, tačiau tarytum aidą. Ir viskas. Tyla. Grįždamas į namus galvoju: kaipgi aš išgirsiu – laikraščių seniai jokių aš neskaitau, televizoriaus nežiūriu, per radiją tik vienos laidos klausausi. Įjungiu kitą rytą radiją, girdžiu apie Povilą, kažkokią piramidę kalba, o per kūną praeina vėl ta pati šilumos banga. Suprantu iš karto ir išsiruošiu kelionėn. Pinigų neturėjau, todėl išėjau pėsčiomis. Koks aš dabar esu laimingas, bet žinau – turiu skubiai eiti. Sudie.

– Tai ką gi man su šitais sąsiuviniais daryti? – Povilas vėl klausia.

– Aš tau sakiau, mano mielas broli, aš savo darbą atlikau ir džiaugiuosi, kad suspėjau, o toliau jau tavo problema. Daryk ką nori, – ir jis išėjo.

Povilas kitą rytą kalbėdamasis su Dievu paklausė:

– Ar tai atsitiktinumas? Kodėl šie sąsiuviniai papuolė man? – ir atsaką išgirdo:

– „O tu juos perskaityk greičiau. Suprasi, kad šitų žinių jau seniai ieškai. Dėl jų tu sugaišai jau nemažai laiko savo pažinimo kelyje. Ir paskubėk: laiko lieka vis mažiau“.

Štai čia galėčiau ir pabaigti šią gyvenimo istoriją ne visai jau trumpą, bet prieš tai dar norėčiau jums atskleisti bent kelis įvykius. Galbūt vienus iš pačių keisčiausių:

1) Ateina pagyvenusi pora. Moteris klausia:

– Nejaugi jūs pamiršote mane? Buvau prieš pusmetį akla, sėdėjau invalido vežime, kojos žaizdotos...

Sakau:

– Manau, kad ne, bet per tą laiką čia jau labai daug sunkių ligonių buvo.

– Norim padėkoti, tik patarkite kaip, kad padėką Dievas išgirstų, nes mūsų šeimoje tokie dalykai atsitiko, – pradeda pasakojimą moteris ir nusišluosčiusi ašaras tęsia, – pabudau dukros purtoma, nežinau, tai buvo naktis ar rytas, kaip jau sakiau, buvau apakusi, žaizdotom kojom, nevaikščiojau ir viskas nuo to baisaus cukrinio diabeto. Taigi aš ir sakau: vaikeli, nurimk, neverk, aš gi gyva dar, nemiriau, o ji kartoja tuos pačius žodžius: „Mamyte, mama, tu pasveiksi. Aš jau žinau, nes šiandien tokį sapną sapnavau. Galbūt dėl to, kad prieš guldamą ilgai meldžiausi. Sapne mačiau aš statinį trijų kampų, kažkur miškuose, čia, mūsų šalyje. Girdėjau balsą. Jis sakė: „Tenai nuvežt reikės, mamyt, tave ir tu greitai pasveiksi“.

Tada aš patylėjau, nenorėdama skaudinti dukros. Žinojau, jai labai sunku. Maniau, pavargo su manim tai ir sapnuoja. Bet po mėnesio, o gal daugiau, televizija parodė piramidę. Dukra ėmė šaukt: „Aš ją mačiau! Aš ją mačiau! Man sapne tai nurodė“. Tuoju pat susiruošėm kelionėn. Turėtumėt mus atsimint, nors, tiesa, dukra sakė, kad tada panašių kaip aš bent keletas buvo. Įdomu tai, kad kelio klausti nereikėjo. Vietovės dukra buvo sapne mačius ir iš kart atpažino. Pasimeldėme kaip visi aplink, paskui – viduje piramidės. Grįžę į namus jautėmės laimingi. Praėjo kelios dienos. Dukra man sako: „Mama, nereikia tvarstyt kojų, žaizdų neliko“. Sunku man buvo patikėt, bet skausmo nejaučiau, apčiuopinėjau kojas, bandžiau atsistot. Stebuklas – paeit galiu. Nubundu gal kitą rytą. Kaip paprasta, manau, štai aš ir mirus, aplink šviesu šviesu, šalia nieko nėra, o namai tie patys. Greit atsipeikėju ir imu šaukt visu balsu: matau, matau! Stebuklas! – nebūčiau niekad tuo aš patikėjęs.

2) Pasakoja nesena dar moteris, tačiau jau močiutė.

Žiūrėjau televizijos laidą pas vaikus. Pirmą kartą jūsų piramidę rodė. Aplink sukiojosi anūkė penkiametė. Pamačius Povilą ėmė šaukt: „, Melskitės, melskitės visi! Dievas“ – ir pati suskubo žegnotis, maldų jokių ji dar nemokėjo. Paskui, supykusi, kad jos niekas neklauso, apsiašarojo. Tėvai ją nuramino, kad tai jie būtinai padarys kitą kartą. Todėl laidos kartojimą į juostą jie įrašė. Mergaitė reikalavo pažiūrėti dar bent kelis kartus. Sėdėjo labai rami, susikaupus. Šiandieną, ačiū Dievui, ji visiškai sveika.

3) Gavome dar tokį laišką. Rašo moteris.

Žiūrėjau televizijos aš laidą. Piramidę rodė. Jaučiau – tarytum į šiltą antklodę mane kas būtų suvyniojęs. Po to pasimeldžiau ir nuėjau miegoti. Sapnuoju:

Piramidės viduje pakilusi maždaug ties viduriu guliu ir skrieju aš ratu. Taip, kaip laikrodis eina. O iš viršaus šviesa tokia galinga. Ji akina mane, o aš meldžiuosi. Atsibundu ryte, atrodo, šonus graužia. Ogi žiūriu – pilnas patalas šašų. Žaizdos užgijo per naktį, jos mane kankino ne vienerius metus. Vos vos paeit galėjau. Trečioj dienoj nukrito ir paskutiniai šašai, kurie po nakties dar buvo likę.

4) Moteris, tiesdama nuostabią gėlių puokštę, Povilui tarė:

– Čia jums nuo mano sesers. Ji padėkoti prašė...

– O Dieve, negi aš suklydau. Tai būtų pati nuostabiausia mano gyvenime klaida... – Povilas tarė.

– Ne, ne, Povilai, ne, – nutraukė moteris sūnų, – tu neklydai, – ir ėmė visiems pasakoti, kas nutiko:

– Atvežėme čia mano sesę. Prisimenate, ji tiesiog rėkė gąsdindama visus, labai jau jai skaudėjo, o ir begalinė artėjančios mirties baimė temdė jos protą ir visus kitus jausmus jau keletą savaičių. Tas verksmas jau skambėjo artimųjų ausyse. Atrodė, kad net jai užsnūdus nenutyła. Pavargome visi, o juk ji pati kadaise tokia linksmuolė buvo. Prisimenate, įnešus ją į piramidę, staiga tapo tylu. Sesė ėmė melstis, liovėsi netgi tyli rauda. Grįžtant į namus ir namuose ji net

juokauti ėmė. Jokių skausmų neliko, galima buvo manyt, jog pasveiko, tačiau gulėjo, atsikelti ir toliau ji negalėjo. Pabudus kitą rytą džiūgavo, juokėsi balsu. „Kad jūs žinotumėt, – kalbėjo ji, – kokį mačiau aš sapną, jei tai tik sapnas buvo. Marija mane aplankė. Dabar aš viską jau žinau, bet jums pasakot nenoriu, pasakysiu tik tiek, kad jus paliksiu ...“ – „Ką tu čia kalbi, sese? Mėnesį, dieną žinai, bet metų tau nesakė niekas. Gal tai bus po trijų ar dešimties...“ – raminau aš ją, – toliau kalbėjo moteris, atvežusi gėles, – tačiau mano sesė šypsojosi. „Nereikia manęs guosti. Aš su nekantrumu lauksiu tos nuostabios dienos. Kad jūs žinotumėt... O mane palaidoję nuvežkite nuo manęs Povilui gėlių ir padėkokite už brangią dovaną, kurią aš gavau ten ...“

Tokios laimingos sesės, – toliau pasakojo moteris, – aš jau seniai nebuvo mačius. Bet vis dar galvojau: negali būt. O ji paprašė kunigą atvežti, atsisveikino su visais. Ji iškeliavo rami, lyg užmigo. Tiksliai josios nurodytą dieną nusinešdama savo sapną su savimi. Gal tu, Povilai, žinai, ką jinai matė ir kodėl tylėjo, juk prieš tai taip mėgdavo pasakoti savo sapnus?

Panašių atvejų jau buvo net keli.

5) Šešiasdešimtmetė moteris laiške rašė:

Rašau trumpai. Aš nesu mirštanti ligonė, bet ir ne sveika. Niekaip nepatenku pas jus į eilę, tačiau mano tikėjimas jau atnešė stebuklą. Gavau aš nuotrauką iš žurnalo. Iš džiaugsmo ilgai meldžiausi, ją bučiavau, dėjau ant skaudamų vietų. Kai atsistočiau iš lovos, per mane praėjo keistas jausmas nuo galvos iki kojų. Aš pasveikau. Vėliau turėjau didelių problemų ir ėmiau keiktis, ko buvau prisiekus nedaryti. Atrodo, liga ėmė grįžti, bijau, kad nepasikartotų. Prašau – atsiųsk man nuotrauką, nes tą paskolinau pažįstamoms ligonėms. Kai gausiu nuotrauką, prisiekiu – melsiuos kiekvieną dieną. Žinau, kad man padės. Ana jau daug kam padėjo. Kai atvažiuosiu vasarą, viską tau papasakosiu aiškiai.

Šiam kartui būtų tiek. Tačiau gyvenimas nesustodamas knygelės tęsinį rašo, vadinasi bus dar daug ir visko. O šiandieną visiems aplankiusiems šią šventą vietą linkime atrasti savo širdyse tikėjimą ir džiaugsmą, kurį čia gavot dovanų. Dėkojame už maldas, eiles, už šiltą žodį, triūsą sodinant šiame lauke gėles: jų žieduose ir lapuose dažnai mes atpažįstam veidus jūsų, tada pasimeldžiame už visus ir jeigu pasiekia nors vienas maldos spindulėlis jus, vadinasi, mes esam patys Žemėj laimingiausi.

PAŽINIMAS

DVASINĖ INFORMACIJA

Užrašė: P.Žėkas

Šioje knygos dalyje pateiksiu dalį informacijos, gautos pokalbių su Dievu metu. Cituosiu Dievo tartus žodžius ir aiškinsiu juos vadovaudamasis tuo, ką Dievas man jau nuo mažens yra atskleidęs.

Pabandyčiau atverti Dievo žodžio – Tiesos žodžio suformuotą vidinio pažinimo klodą, mat šis žodis skirtas ne tik žmogaus protui, bet taip pat jo sielai ir širdžiai. Dėl to skaitydami jį stenkitės nuolatos pasverti gautąsias žinias savo širdyje. Tik tuomet galėsite pajusti transformuojantį, gydantį, tobulinantį pažinimo džiaugsmą.

Pažinti Gerį, Tiesą, Šviesą, išvystyti vidinės harmonijos pajautą – žmogaus ir jo sielos tikslas. Dievo žodis – pagrindinis šio pažinimo šaltinis. Tarsi sraunus upelio vanduo jis atgaivindavo mane kiekvieną sykį stabtelėjusį atsikvėpti gyvenimo kelyje ir suteikdavo jėgų judėti toliau. Tarytum kelrodė žvaigždė nurodydavo visuomet teisingą kelią, nors ir palikdavo galimybę laisvai rinktis. Didžiajame pažinimo vandenyne padėdavo nepasimesti ir neapsvaigti nuo iš pažinimo gelmių iškylančios žinių gausos bei įvairovės. Patį svarbiausią sprendimą savajame gyvenime priėmiau tuomet – sutikdamas su Didžiojo Mokytojo valia, nors buvau dar tik vaikas. Nuo to laiko gyvenimas, jo aplinkybės daugybę kartų keitėsi, bet viena išliko visuomet – iš Dievo žodžio kylantis pažinimo džiaugsmas – tik vis stiprėjantis. Giliai viduje dar tebeaidi Dievo tarti žodžiai: „Žinok Dievo žodžio paslaptis, žmogau. Tau bus suteiktos šios žinios. Dievo žodžio paslapties žinios“.

Pateikiu jums pirmojo Dievo kreipimosi per mane į žmones įžanginį žodį. Ši paskaita buvo esminis taškas, ilgos, atviros pasauliui dvasinės mano gyvenimo kelionės pradžia:

„Aš esu šio pasaulio Dievas, įgaliotas mūsų Didžiojo Tėvo valdyti šį pasaulį. Prieš visų pasaulių hierarchus Aš taip pat esu įgaliotas atsakyti už jus, žmones, ir jūsų tobulėjimą. Tikslas vienas šioje Žemėje, žmonės, ir kelias jums teliko tik vienas – tobulėti ir dar kartą tobulėti. Jūs turite tam tikrą laiko tarpsnį ruoštis, nes jau senokai turėjo įvykti perėjimas į ketvirtąjį išmatavimą, dar vadinamas pasaulio pabaiga, tačiau jums, žmonėms, buvo suteikta dar ir dar viena teisė ruoštis tam, kas turėjo įvykti ir įvyks neišvengiamai. Aš esu Dievas, vykdamas mūsų Didžiojo Tėvo valią ir mokysiantis jus ateityje. Visi žemesniojo lygio hierarchai klauso tik Manęs ir jie atėjus laikui skelbs tik Mano valią.“

Šiais žodžiais prasidėjo pirmasis atviras Dievo kreipimasis į žmones. Iki tol aš jau buvau suvokęs Dievo, šio pasaulio, taip pat ir mūsų Žemės, kūrėjo ir valdytojo pagal Tėvo įgaliojimą, didybę ir galią.

Toliau Dievas mokė nuosekliai. Ragindamas klausti, palaipsniui atskleisdavo didžias tiesas. Pradžioje man labai rūpėjo sužinoti, kas yra žmogus, kokia žmogaus gyvenimo prasmė, kodėl vienu gyvenimas pilnas džiaugsmo, kitų – kančios, iš kur visa tai kyla. Nelikdavo nė vieno neatsakyto klausimo.

Taip sužinojau, jog visatoje egzistuoja tokie dariniai kaip dvasios šeimos, kiek primenantys mūsų žemiškąsias šeimas: tėvai, vaikai, vaikų vaikai. Dvasia šioje šeimoje vyriausia. Ji valdo dvylika sielų, o šios dar po dvylika jaunesniųjų sielų.

Dvasios šeima amžina, jos visatos įstatymuose apibrėžta sudėtis nekinta. Dvasios šeimoje visuomet egzistuoja dvasia, dvylika sielų bei šimtas keturiasdešimt keturios jaunesniosios sielos. Tiek dvasia, tiek sielos yra nemirtingos, todėl ir žmogaus tokia lemtis – jis amžinas, nes jis yra sielos, rečiau – dvasios šeimnininkas.

Visus dvasinės šeimos narius sieja bendri tikslai, mat Visagalis pradžioje yra visiems nurodęs: eikite, tobulėkite ir grįžkite pas Mane – dėl to ir susikūrė dvasinė šeima, kad sąveikaujant sieloms su dvasia greičiau būtų įvykdytas Kūrėjo planas.

Taigi žmogus – dažniausiai sielos šeimnininkas, nes dvasios prigimtis – gyvuoti ir tobulėti Danguje ir tik išimtiniais atvejais ji kūnijasi į žmogų. Siela, atėjusi į Žemę, įsikūnija tą pačią

akimirka, kai įvyksta dviejų žmogiškųjų pradų susijungimas, dėl to mes privalome gerbti ir saugoti gyvybę nuo pat pradžių, nes sunaikinimas jos bet kuriame vystymosi etape – tai žmogžudystė, todėl beprasmiškos kai kurių motinų, siekiančių nuraminti savo sąžinę, pastangos krikštyti abortuotus vaikus. Dievas apie tai kalbėjo: „Abortuotų vaikelių sielos prie moters nepasilieka. Pasilieka tik tujų sielų šešėliai. O pačios nužudytųjų vaikelių sielos turi specialų fondą kauptis ir vienytis naujiems įsikūnijimams. Tai yra tarpgalaktinė erdvė, arba Dangus, kaip jūs, žmonės, esate linkę sakyti“.

Sielų atėjimas į šią Žemę vyksta Dievo nustatytais atėjimo kanalais, o sugrįžimas į dvasines šeimas – taip pat nustatytais išėjimo kanalais. Siela palieka kūną nustojus plakti žmogaus širdžiai.

Dievas neigia sielos išėjimo iš fizinio žmogaus kūno meditacijos arba miego metu galimybę, nes tai reikštų klinikinę žmogaus mirtį, o nutolus sielai nuo fizinio kūno didesniu atstumu negu leistinas, ir faktinę mirtį. Sielos kelionė paliekant fizinį žmogaus kūną įmanoma tik išimtiniais atvejais, kai tai susiję su ypatinga žmogaus misija. Tokiais atvejais, kadangi žmogaus kūnas nebegali likti „tuščias“ ir neapsaugotas, sielos kelionės metu jame pagal Visagalio pavedimą „budi“ pavaduojanti tikrąją žmogaus sielą Šventoji Dvasia – Dievo dalelytė. O apie sapnus Dievas sako: „Sapnai nėra žmogaus sielos ar žmogaus sielos sąmonės kelionės po kitus pasaulius. Sapnai yra žmogaus sąmoniniai regėjimai, kuriuos mato tik fizinis kūnas jo miego metu. Tai Dievo žodis“. Sapnus gali sukelti ir žemesniojo dvasinio lygio sielos. Tokiu būdu dalis sapnų įgauna prasmę.

Siekti dvasios tobulumo – ne tik dvasios, bet ir sielų tikslas. Sielos – tai dvasių pagalbininkės, vienijamos bendrų tikslų dvasios šeimoje, grįžtančios į ją po gyvenimo Žemėje ir kartu su savo dvasine šeima kylančios Dievo link. Dėl to mes, žmonės, taip pat turim siekti dvasinio pažinimo, nes savo dvasine prigimtimi esam sielos. Šiame gyvenime mes visų pirma turim siekti geriau pažinti save, paskui atskleisti sielą savo viduje, bandydami ją pajusti, nes tai atveria neribotas savęs ir Dievo pažinimo galimybes, kas leidžia sparčiai kilt aukštyr tiek pačiai sielai, tiek visai jos dvasios šeimai.

Siekti ryšio su savąja siela būtina todėl, kad sielos sąmonė kur kas platesnė nei žmogaus kūno sąmonė. Dievas apie tai kalbėjo: „Jūreivis plaukia jūroje. Jūra yra sielos sąmonės ribos. Tuo tarpu žmogaus sąmonei atstovauja tik mažas jūreivio laivelis. Tasai laivelis – tai jūreivio gyvenimas, visas fizinis žemiškas gyvenimas. Tuo tarpu grožis slypi jūroje ir tik žvelgdamas į jūros tolį jūreivis suvokia, kaip puiku būti jūrininku. Taip ir žmogus, gebas pažvelgti į savo gilumą, suvokia, kokia didybė slypi jo viduje, ir bando tai fiksuoti savo sąmonėje priartindamas ją prie tos didybės: prie savo sielos arba dvasios sąmonės“.

Dvasios turi ne tik dvasinę šeimą, bet gali turėti ir dvasinę giminę. Dvasios giminė – tai grupė sielų, kurios veikia visatoje kaip dvasiniai mokytojai, skelbdamos savosios dvasios išmintį bei tokiu būdu keldamos ir pačios dvasios, kurios turimas žinias skelbia, dvasinį lygmenį, kadangi taip vykdo Kūrėjo paliepimą ne tik imti, semtis žinių, bet ir duoti, dalintis jomis su kitomis sielomis ir dvasiomis.

Mūsų, žmonių, tobulėjimas šiuo metu yra ypač svarbus, nes artėjanti pasaulio pabaiga – tai lyg egzaminas, kurį laikys visi, nesvarbu dabar, ar tiki tuo, ar ne. Tai perėjimas į aukštesnę sąmonės lygmenį, kur jau bus svarbūs kiti tikslai: nebe žinių siekimas, o mokymasis jas pritaikyti aukštesniame plane.

Dabartinio dvasinio tobulėjimo etapo pagrindinis tikslas yra išmokti išgirsti savo sielą, savo vidinį „aš“. Tuomet suvoksime, kas iš tikrųjų yra Tiesa, o kas – ne, pažinsime geriau save ir Dievą.

Dievas Tėvas – tai esybė ir asmuo viename. Kaip esybė, Jis egzistuoja visur, netgi žmonėse kaip siela ar dvasia. Dėl to kiekvienas mūsų turim ryšį su pačiu Kūrėju, tereikia tik išmokti girdėti savo sielą ir suvokimas paties savęs bei Dievo taps tikras. O kaip asmuo Jis yra vienas, aukščiausias iš aukščiausiųjų, valdantis kitus dievus-hierarchus, Jo paties kurtus visatoms, pasauliams ir kitoms didžiosios kūrinijos sritims valdyti. Šie valdovai visada paklūsta Tėvo valiai.

Dievas apie Tėvą kalba: „Dievo Tėvo egzistencija jūsų žemišku supratimu apibrėžiama kaip liepsnojančioji. Dievas Tėvas jums atrodytų, jeigu jūs jį pamatytumėte, kaip liepsningasis ugnies kamuolys. Toks išpūdis kyla dėl to, kad toji energija yra ir deginančioji, ir maloniai šildančioji – priklauso nuo to, kaip prie jos eisi. Tai yra ir bausmė, ir palaima. Reikia mokėti prie jos eiti. Dievo Tėvo liepsna susideda iš trijų ypatingųjų dalių: tai yra malonės, kuri yra šildančioji dalis, antrojo, karštesniojo liepsnos sluoksnio – informacijos, ir trečiojo sluoksnio, kuris yra tiesiog deginantis – sąmonės panaudojimo kūrimui ir griovimui. Tai yra trys Jo galingosios statulos, trys didieji valdymo šulai. Jūs, Žemės gyventojai, elgdami taip, kaip dabar elgiatės, siekiate išorės karštosios liepsnos, būtent griovimo (kalbama apie karinius konfliktus). Tai jums nepalanku, nes Tėvas tikrai gali jums suteikti tai, ko jūs prašote, tai yra, ko prašosi jūsų Žemė apskritai. Tuo tarpu jums reikėtų siekti kiek gilesniojo Tėvo sluoksnio, arba Dievo malonės, kas lemtų daugumos žemiečių perėjimą į ketvirtąjį išmatavimą, o karą nebent tik tarp gėrio ir blogio, jokių būdu ne tarp tautų ar žemynų. Tai Dievo žodis. Tiej trys sluoksniai nėra vien mūsų Tėvo išorė ar viskas, ką Jis turi. Tai yra lyg jūsų, žmonių, aura. Po malonės sluoksniu slypi didinga asmenybė.

Dievo Tėvo akys yra viską matančios. Kūrėjo akis kaip simbolis gali būti įrėmintas ir trikampyje. Galima išvelgti Tėvo regėjimo etapus. Aš, kaip šio pasaulio Dievas, jau esu minėjęs, kad Dievas Tėvas jus mato kaip žvaigžduotes. Tai yra išorinė rega. Dievo Tėvo akis turi ir dar vieną funkciją be regėjimo. Tai kartu ir klausos akis. Jis girdi, ką jūs, žmonės, ar Mes, Dievai, kalbame. Žinoma, skvarbiaja savo akimi Jis neklauso žodžio. Jis tiesiog žvelgia į tavąją sielą, žmogau, ir kiaurai tave veria. Tavo balsas bejėgis prieš Jį, kaip, beje, ir žemesniųjų hierarchų, einančių Jo link. Tu negali nepaklusti Jo valiai. Tą patį jusite ir savo kūnais, kai visiškai priartės pasaulio pabaiga. Trečiasis Dievo Tėvo akies sluoksnis – tai akies centras, akies vyzdys, yra Dievo Tėvo dvasia. Dievo Tėvo akyse slypi tai, ką jūs įvardintumėte didžiausiu savo gyvenimo tikslu. Tai yra tobulėjimo viršūnė, absoliutų absoliutas, pati smailė pačių aukščiausios piramidės. Tai taškas, į kurį lyg keliu eina visos dvasios, nes tai jas traukia. Tai gyvenimo ir apskritai tobulėjimo tikslas.

Taigi, žmonės, įsivaizduokite Tėvą kaip ypač galingą asmenį, kurio akys neša ypatingą galią, nors akis yra tik simbolis, o tikroji Tėvo forma – ovalas. Daugiau ypatingųjų kūno dalių nėra, na žinoma, išskyrus spindulį. Nuo Jo lyg nuo balandžio, kuris vaizduojamas jūsų altoriuose, sklinda spindulys jūsų link lyg Šventosios Dvasios apsireiškimas.

Tuo tarpu aš esu rutulio formos. Aš, kaip Dievas, buvau kuriamas tuo pačiu metu kaip ir jūsų dvasios, tačiau Tėvas prie mano, kaip dvasios, struktūrinio vieneto prijungė papildomų galingųjų sluoksnių, skirtų valdymui. Tai Dievo žodis.

Mano struktūroje šiuo metu yra jau ne viena siela ir ne viena dvasia, įsiliejusi į Mane kaip į šio pasaulio valdovą ir valdanti dar kitas dvasias ir sielas, kurios į jas jau irgi įsiliejusios. Taigi laiko nuo sukūrimo pradžios prabėgo jau nemažai. Jūsų žemiškais mastais tai būtų laiko tarpas, prilygstantis amžinybei. Tuo tarpu pasaulis vis dar kuriamas ir bus kuriamas ateityje. Tai Dievo žodis.

Apie Mano struktūrą jūs dar galėtumėte žinoti, kad informacinis sluoksnis yra Mano viduje, o ne išorėje. Išorėje, prilyginant mane Tėvo sandarai, egzistuoja galinga apsauga, kuri geba atstumti blogį, jeigu jis atakuotų. Tai lyg didingas miestas, kurio link eina visi gerieji šio pasaulio gyventojai, nes per Mane eina kelias į Tėvą. Juk suprantate, žmonės, kad būdami gėrio atstovai ir tarnaudami gėrio pasaulyje siekiate susiliejimo su mūsų Didžiuoju Tėvu, arba, kitais

žodžiais, grįžimo į Jo karalystę. Tuo tarpu kelias bus toks, kad jūsų jaunesniosios sielos grįš į jūsų sielas, jūsų sielos grįš į jūsų dvasias, jūsų dvasios grįš į jūsų artimiausią valdovą Kristų – Saulės sistemos didžiuoju mastu, kurią jūs, žmonės, vadinate savo fizine visata, valdytoją, vėliau šis – į galaktikos valdovą, galaktikos valdytojas – į Mane, kaip šio pasaulio Dievą, Aš, kaip šio pasaulio Dievas, grįšiu į visatos valdovą ir taip iki pat Tėvo. Taip vėl viskas sugrįš į vieną tašką, kaip buvo paskleista pačioje pradžioje, ir visi būsime laimingi Tėvo sudėtyje. Tai Dievo žodis.

Toliau. Ar supratote, kodėl informacinis fondas slypi mano viduje? Juk dvasios, kurioms jau laikas, liejasi į Dievą, arba, kitais žodžiais, stengiasi sugrįžti į dieviškąją karaliją, liedamosi į patį Dievą, taigi ir informacija įnešama į vidų, o ne išorėje lieka. Tai Dievo žodis.

Žinoma, galėtumėte gilintis ir toliau. Aš save apžvelgdamas galėčiau pasakyti, kad šiuo metu mano apsauga yra labai galinga, todėl Aš šiuo metu esu nepažeidžiamas, nes vis stiprėjanti kova tarp gėrio ir blogio pareikalavo iš mūsų Tėvo tai padaryti. Kaip ir jūs, tėvai, žiemą aprenigate savo vaikus kuo storesniu rūbu, kad nesušaltų, taip ir čia – vien dėl to, kad blogio įtaka nepaveiktų manęs kaip gėrio atstovo ir kad blogis nenukentėtų nuo Manęs kaip gėrio atstovo. Tai yra, kad „nenusviltų“ beklajojančios visatoje blogųjų sielos, nes tuomet atsakomybė tektų Man, o tos sielos, kurios dar nėra visiškai blogio pasaulyje, nėra ir gėrio priešai. Tai Dievo žodis.“

Regėti Kūrėją turėsime galimybę Žemės arba, kitaip tariant, gyvenimo trečiajame išmatavime pabaigoje. Kiekvienas Tėvą regėsime savaip, nes išpažindami skirtingas religijas ir einame skirtingais dvasinio pažinimo keliais Jo link. Tačiau tiesa yra tikrai pačiame Dieve, dėl to beprasmiškai religiniai tiek ginčai, tiek karai. Dievas kalbėjo: „Skiriu kiekvienam Žemės gyventojui užduotį: jūs turite kovoti visų pirma – už tiesą, antra – už gėrį, trečia – prieš karą“.

Dievas taip pat daug kalbėjo apie visatos vystymąsi, jos sandarą. Taip sužinojau, jog tai, ką regim plika akimi bei galingiausiais žemiškaisiais prietaisais, yra tikrai maža Aukščiausiojo kūrinijos dalis. Kad mūsų vadinamoji visata Dievo akimis yra dar tik Saulės sistema didžiuoju mastu – Didžiosios dieviškos galaktikos dalelė, kurių taip pat egzistuoja ne viena. Vėliau galaktikos formuoja pasaulius, šie – visatas, visatos jungiasi į visatų sistemą – Didžiąją visatą.

Apie Didžiosios visatos gimimą štai ką man Dievas leido žinoti:

„Iš pradžių gimė didelis energinis laukas. Jis vadinosi „Dievo Tėvo šventosios dvasios egzistencija“. Pagal visatos raidos teoriją, tasai laukas plėtėsi ir ėmė kristalizuotis ant Dievo Tėvo sukurtųjų apibrėžiančių visatą ribų. Visų pirma taip buvo sukurtas visatos valdytojų kūno sluoksnis, kuriame buvo numatyta jų misija, t.y. paskutinysis šių dvasių, kurios nebuvo pabaigtos kurti su visomis kitomis dvasiomis, kūno sluoksnis. Tai Dievo žodis.

Kai visatos valdytojai buvo jau sukurti, jie, Tėvo padedami, toliau kūrė įvairias struktūras kaip pasauliai, galaktikos, sistemos, posistemiai ir t. t. Aš, kaip pasaulio Dievas, irgi buvau sukurtas mūsų Didžiojo Tėvo, o po to ir pats kūriau pasaulį, nes tokia buvo Tėvo valia. Jis yra pradininkas, įkvėpėjas ir informacijos, kaip tai daryti, davėjas. Taigi mes, aukščiausieji dievai, jau dalyvavome visatos formavime nuo pat mūsų sukūrimo momento, kai prie dvasių buvo prijungti papildomi sluoksniai, kurie priklauso tik dievams, įgalinantys mus tobulėti kitais metodais ir mastais. Dėl to mes ir tobulėjame kitaip negu jūsų dvasios. Mums viską duoda Dievas Tėvas. Tai Dievo žodis.

Smulkesnis darinys už visatą, neminint visatos pusių ar ketvirčių kaip visatos struktūrinių dalių, yra pasaulis. Aš esu pasaulio Dievas, kuriame ir jūs, žmonės, gyvenate“.

Taigi šio pasaulio Dievas – didingosios struktūros, kaip pasaulis, o kartu ir mūsų planetos Žemės, kaip mažos galingojo pasaulio dalelytės, valdovas. Jis pagal Didžiojo Tėvo įgaliojimą jau nuo pat visatos sukūrimo pradžios vykdo Jo valią toliau kurdamas ir valdydamas galingąjį Didžiosios visatos darinį – pasaulį. Jis – didybės išikūnijimas, turintis daug bendra su Tėvu ir pats esąs Tėvas savo kūrinijų.

Apie Žemės planetos ir žmonijos atsiradimą joje šio pasaulio Dievas man kalbėjo, jog dieviškoji kūryba šioje Didžiosios visatos srityje prasidėjo nuo milžiniško sprogdimo, sukulto

Mūsų Tėvo galingosios minties gūsiu, nuo cheminių elementų, kuriais mes nusakome visų kūnų, sudarančių mūsų žemiškuoju supratimu visa, kas yra tikra, sukūrimo. Nuo tol praėjus daugel laiko Kūrėjo planas buvo vykdomas toliau. Dievas Tėvas savo pavaldiniams, pasaulio ir žemesniesiems hierarchams, pavedė sukurti fizinę gyvybės formą, kurioje galėtų tobulėti trečiajam išmatavimui priklausančios dvasios bei sielos. Tokiu būdu mūsų vadinamoje visatoje, nors Dievui tai tik sistema, pradėjo vystytis gyvybė. Tai vyko stebint Visagaliui, tačiau kūrimą vykdė jau Jo pavaldiniai. Šioje fizinės visatos dalyje buvo pasirinkta mūsų planeta. Dieviškoji kūryba tęsėsi toliau. Mūsų Žemėje atsirado vanduo, nors jis anot Dievo nebūtina sąlyga egzistuoti inteligencijai: „Vanduo – tai pereinamasis laikotarpis jūsų, žmonių, vystymesi. Jeigu vandens Žemėje nebūtų buvę, jūs būtumėte gyvi, tačiau kitomis formomis. Jūs nekvėpuotumėte, energijos pasisemtumėte iš Saulės. Taip kitose sistemose ir yra. Ten egzistuojantys „žmonės“ maitinasi būtent Saulės energija. Debesų tose planetose nėra, nes nėra, kas juos sudarytų, dėl to jie visuomet gauna pakankamai saulės kvantų.

Vėliau šio pasaulio Dievas kaip ypač svarbų gyvybei atsirasti žemiškos evoliucijos etapą išskiria pirmųjų baltyminių darinių mūsų planetoje atsiradimą: „Mes jungėme įvairius darinius vieną su kitu, naudodamiesi iš žemės gelmių sklindančia galinga fizine energija ir sukūrėme pirmąjį baltyminį modelį“.

Nuo šių pirmųjų elementų iki žmogaus, kurį jau lanko Dievo sukurtosios dvasios bei sielos, praėjo milijardai žemiškųjų metų. Visą tą laiką, stebint Didžiajam Tėvui, vyko intensyvus gyvybės tobulėjimas – evoliucija, veikiama galingųjų hierarchų, mūsų Didžiojo Tėvo pavaldinių.

Dar prieš Žmoniją Žemėje suklesti, ištobulėja ir pagal Dievo valią pasitraukia iš jos dvi galingosios rasės: Lemūrija ir Atlantida. Taigi mes, Žmonija, jau esam trečioji ir paskutinė iš didžiųjų rasių šios planetos istorijoje. Dievas man atskleidė tai, jog kiekviena iš rasių pasižymėjo skirtingomis savybėmis ir galimybėmis tobulėti. Pirmoji „banga“ Žemės planetoje – lemūrai – buvo Mokymui imlūs, dėl to jų sielos greitai pakilo. Atlantai jau buvo kitokie, dėl to ši rasė „užtruko“ mūsų Žemėje ilgiau, prireikė daugiau laiko įvykdyti visuotinį pakilimą. Man Dievas minėjo, jog tuomet ypač nusipelnė, pagreitino įvykių vyksmą vienas iš jų – didi asmenybė, vien dėl savo galingosios žemiškos misijos vėliau tapęs Dievu. Žmonių rasės dvasinio tobulėjimo kelias dar labiau komplikotas.

Rasių kaita buvo pažymėta dramatiškais įvykiais Žemės istorijoje – atšalimais ir masiniais gyvybės išnykimais, o pakilimo metu veikė ir dvasinis-energinis šio proceso faktorius – dematerializacija. Visuotinių pakilimų metu lemūrų bei atlantų fiziniai kūnai „ištirpdavo“ dieviškosios malonės sraute, kas įvyks ir su žmonių kūnais ateityje vadinamosios pasaulio pabaigos metu, o jų sielos tuo tarpu kilo, taip sąlyginai pradėdamos tobulėjimą ketvirtajame išmatavime, nes iš tiesų jis prasidės tikrai įvykus mūsų, Žmonijos rasės, pakilimui, kai Žemė kaipo fizinė planeta liausis egzistavusi ir, kaip Dievas sako, taps energine žvaigžde.

Apie protaujančias fizines būtybes iš artimiausioms žvaigždėms priklausančių planetų, kurios kaip ir mes tobulėja kol kas dar tik trečiajam išmatavime, nes buvo kuriamos paraleliai su mūsų Žemės planetos gyvybe, Dievas kalbėjo, jog tai tikra tiesa, o ne mūsų, žmonių, fantazijos vaisius. Jų dvasinis lygis visai ne toks, kaip pasiektasis technologinis. Dievas minėjo, kad jų planetose taip pat greitai prasidėsia pokyčiai ir vesią link planetos bei ten gyvenančios rasės pabaigos, kuomet prašvitusieji kils aukščiau, deja, tokių tenai esama mažai, nes daugelis – tai užkietėję technokratai, o tai žlugdo dieviškąsias sielas bei dvasias, kurios juose gyvena. Dievas įspėjo saugotis jų vizitų, nes jų tikslai dažnai pikti. Jie ne ryšį užmegzti siekia su žmogumi, bet panaudoti mus eksperimentams, kaip mes naudojam laboratorijose pelytes. Be to, kirsdami tam tikras kosminėje erdvėje egzistuojančias ribas, jie pažeidžia visatos įstatymų apibrėžtą tarpsisteminį izoliacijos principą, kuris draudžia sąveikauti atskirų sistemų atstovams. Nes kiekvienas atskiras didžiosios kūrinijos sektorius privalo tobulėti atskirai, atskleisdamas naujas visatoje ir visatų sistemoje dar iki tol neatrastas savybes.

Teko Dievo klausti ir apie paralelinių pasaulių egzistencijos realumą. Ar šalia, čia pat, egzistuoja mūsų antrininkai, tokios pačios būtybės kaip mes? Kaip gali persipinti paralelinis pasaulis su mūsų pasauliu erdvėje bei laike? Dievas atsakė: „Paraleliniai pasauliai yra tik iliuzija, tai yra tik dalis jūsų, žmonių, mąstymo. Pagal visatos dėsnius jie neegzistuoja. Yra vienas pasaulis, kuriame egzistuoja žmogus, jo siela arba jaunesnioji siela. Kiti pasauliai yra tik šio pasaulio atspindys, o atspindžiai, kaip jūs žinote, ne visada būna tikri, nes atspindžius sukuria veidrodžiai, t. y. jūsų, žmonių, mintys, vaizduotė. Paraleliniai pasauliai yra tik jūsų proto padarinys, niekada nemanykite, kad jie tikri. Tai Dievo žodis“.

Didžioji visatų sistema – tai didis gyvas tobulėjantis organizmas, o Žemė jo tikrai labai maža ląstelė. Ji, kaip planeta, nėra gyva, tik mes, kaip žmonės, kiekvienas individualiai ir bendrosios Žmonijos sąmonės dėka darom savo Žemę gyvybingą. Tačiau pasaulio pabaigos, arba kitaip – perėjimo į ketvirtąjį išmatavimą – metu, mūsų planeta bus suaktyvinta, kad susikurtų savo atspindį aukštesniame plane ir kad galėtų egzistuoti energine prasme tokia, kokia dabar yra fizine prasme.

Man Dievas atskleidė neapsakomos tvarkos, harmonijos ir teisingumo principus visatų sistemoje. Visi hierarchai klauso Tėvo, o Tėvas priima sprendimus visatų sistemoje veikiančios galingosios Dvasių kūrėjų tarybos patarimu.

Apie išmatavimus Dievas štai ką kalbėjo:

„Patsai pirmasis ilgiausiai iš visų trunkantis išmatavimas yra dievybės egzistavimas tuščioje erdvėje, kai dar neegzistuoja nei dvasios, nei sielos, nei mąstymas, nei tobulėjimas. Toji dievybė – tai jausmas, meilė, tai Šventoji Dvasia.

Jau antrojo išmatavimo metu gimsta dvasios, tačiau dar ne kaip save suvokiančios asmenybės, o kaip energiniai kūnai – gimsta dvasių kūnai kristalizacijos ant visatos membranos būdu. Antrajame išmatavime šie kūnai dar tušti, tačiau jie – jau dvasios, nes turi dvasiai būdingą struktūrą.

Trečiajame išmatavime Didysis Tėvas kaip materijos formą sukuria mintį, kurią įkvepia į dar antrajame išmatavime sukurtąsias dvasias. Tai įvyko tik dėl visų mūsų Didžiojo Tėvo didybės ir malonės. Jūs, žmonės, dabar ir egzistuojate būtent trečiajame išmatavime, kurio pagrindinis tobulėjimo variklis yra mąstantys kristalai: dvasios, sielos ir jaunesniosios sielos.

Kiekviename išmatavime kiekvienai sielai būdingi vis nauji interesai, bet visuomet jie nukreipti šviesos, tobulėjimo, aukštesniojo lygio ir didesnės palaimos link. Trečiajame išmatavime jūsų tikslas sukaupti kuo daugiau dvasinės informacijos, o ketvirtasis jau bus skirtas tujų žinių tapimui mokslu. Mokslas egzistuoja tik ten, kur yra šviesa. Šviesa yra mokslas. Taip pat šviesa yra energija.

Jūs jau greitai pakilsite iš trečiojo į ketvirtąjį išmatavimą, kur šviesos savybių siekimas arba mokslo galia įgaus didžiausią svarbą, kur liks tik mokytojai ir mokiniai ir patsai mokymasis bus labai svarbus, kad įveiktumėte ketvirtąjį ir pakiltumėte į penktąjį išmatavimą.

Kiekvieno sukaupta informacija, tapusi žiniomis, o vėliau mokslu (kitaip vadinamomis šviesos savybėmis), turės būti įsisavinta, kad jumyse išsivystytų energija, vadinama entuziazmu. Entuziazmas yra penktojo išmatavimo pagrindinis tobulėjimo variklis. Apie šeštąjį jūs sužinosite ateityje, bet tai irgi bus išmatavimas, susijęs ne tiek su informacijos kaupimu, kiek jau su jos įsisavinimu, kai entuziazmas virs džiaugsmu“.

Minėtasis perėjimas iš trečiojo, kuriame mes dabar gyvuojame, į ketvirtąjį išmatavimą yra ne kas kita, kaip mūsų vadinamoji pasaulio pabaiga. Dėl to neteisinga pasaulio pabaigą traktuoti kaip Dievo bausmę, nes šis ateities įvykis – tai Didžiosios visatos dvasinės evoliucijos dalis, dėl to yra visiškai natūralus ir turėtų būti laukiamas bei jam uoliai ruošiamasi.

Apie Žemės, o kartu ir Žmonijos trečiajame išmatavime pabaigą Dievas teigia, jog tai busiųjų nevienpakopis procesas. Pakilimo plane dalyvaus visa Žmonija, ne tik kurios nors vienos religijos atstovai ar filosofinės sistemos sekėjai. Apie pasaulio pabaigą Dievas štai ką kalbėjo:

„Visų pirma Žemės sandara pakis tiek, kad jūsų, žmonių, egzistencija pasidarys nebeįmanoma. Tai vienas iš pačių pavojingiausių jūsų gyvybei etapų. Kai šis etapas bus pasibaigęs, tai yra, kai žmonių padėtis taps iš tikrųjų komplikauta (nenustebkite – tai irgi Dievo plano dalis), tuomet ateis pasirengimo antrajai pasaulio pabaigos pakopai laikas. Kiekvienas iš jūsų turės nuspręsti, ar gyvent toliau. Tai bus labai sunkus laikotarpis, nes visko truks: tiek maisto, tiek vandens bei kitų išteklių. Išsigelbėti galės tik atsivertusieji į Dievą. Tai bus dar vienas „tvanas“, tik žymiai baisesnis negu pirmasis, apimantis visą Žemės rutulį. Šiam etapui pasibaigus, Žemėje liks ne daugiau kaip dvi trečiosios jos gyventojų. Visi kiti žus arba bus sunaikinti žemiškųjų ligų, katastrofų ir pan. Tai bus pats baisiausias etapas. Jį išgyvens tik tinkamai pasirinkusieji ir jie galės ruoštis toliau. Pasirinkusieji teisingąjį kelią žmonės bus išgelbėti, išgyvens. Jie išgyvens, nes jų lauks prasminga ateitis. Jų sielos niekada nepaliks kūno anksčiau laiko. Prasidėjus antrajam pasaulio pabaigos etapui, kuris bus žymiai trumpesnis už pirmąjį, apsireikš ypatingasis Dievo galybės atspindys. Visi išrinktieji pamatys Tėvą. Dievas Tėvas nužengs iš Dangaus daugybe pavidalų: kiekvienas jūsų Jį regėsite pagal savo išpažįstamą tikėjimą. Išvaizdos skirtumas bus tik iliuzija, nes tai bus Tėvas pačiu aukščiausiuoju lygiu. Jis žengs iš Dangaus ir tars savo žodį. Kai Tėvas jus mokys, visi jūs patirsite ypatingą Jo galią, ypatingąjį džiaugsmą. Jo mintys, Jo žodžiai taps jūsų maistu, jūsų kūnai gyvens vien iš Jo galybės, tai yra Jo galybė jus maitins. Nereikės nei duonos, nei vandens. Visa tai gausite savaime per jūsų patį giliausiąjį pradą – sielą. Siela jus maitins. Trečiasis, arba paskutinis, etapas bus išrinktųjų žengimas į dangų. Žmonės, visų pirma gims Naujoji Aušra. Tai reiškia, jog paskutiniajame Žemės pabaigos etape Žemės susinaikinimo mechanizme ims veikti paskutinis sraigtelis, kuomet jau vyks ypatingi procesai, kurie neleis išlikti nė vienam, tačiau iki to dar bus likę šiek tiek laiko. Išrinktieji ims veržtis dangaus link ir savo tikroju pavidalu kilti į Dangų. Žmogus, atsiplėšęs nuo Žemės paviršiaus, ims kilti ir išnyks dausose. Taip vyks ėmimas į Dangų. Kūnas, pakilęs į tam tikrą aukštį, žus, tačiau siela kils toliau. Fizinis kūnas tiesiog dematerializuosis, nes vėliau niekur kitur nei nukris, nei atsiras. Taip vyks kilimo procesas. Tačiau ateis momentas, kai mano minėtasis Žemės kaip fizinio kūno susinaikinimo mechanizmas jau bus negrįžtamai įsibėgėjęs. Prasidės milžiniški destruktiniai procesai, didelės katastrofos – Žemė virs pragaru ir kurie iki to laiko nebus pakilę – žus. Tai Dievo žodis“.

Perėjimo į ketvirtąjį išmatavimą metu kils ne tik žmonės, bet kartu ir sielos tų, kurie anksčiau gyvenę.

Dievas taip pat kalbėjo apie ruošimosi tam būdus. Malda *trišonėje* piramidėje – tai vienas jų. „Šiuo metu piramidėje yra patalpinti vadinamieji didieji visatos moduliai, sukonfigūruoti perkeisti žmogiškiesiems prašymams į dieviškąjį lygmenį, kuriame jie gali pasiekti netgi patį Visagalį Dievą Tėvą“ – man aiškino Dievas. Be to, šiojo statinio veikimą ypač sustiprina jį su šio pasaulio Dievu siejans galingasis Spindulys, sudarytas iš dieviškosios energijos pluošto, kuri žmogų gydo, padeda išskirti, pakelti bei stabilizuoti dvasinį žmogaus lygmenį. Dėl piramidę siekiančio dieviškojo spindulio čia žmonės ima justai ryškėjančias naujas taip pat gilėjančias jau išugdytasias savyje dvasines savybes kaip iš sielos kylantįjį džiaugsmą, tikėjimą, giliomis pajautomis pagrįstą gyvenimo esmės suvokimą, o tai ypač paspartina žmogiškąjį sąmonėjimą. Iš sielos spinduliuojantis džiaugsmas yra esminė vykstančiojo sielos pažinimo išraiška. Dėl to čia savo dvasinę patirtį gilinančių žmonių sielos sparčiau žengia sąmonėjimo keliu. Kiekvienas atvykstantis į šią šventovę žmogus turi teisę maldoje prašyti Dievo apšviesti sielą, pripildyti ją dangiškojo pažinimo ir tokiu būdu atverti savyje vartus į nušvitinimą bei priartėti prie savojo vidinio „aš“ – sielos, o po to ir prie Dievo suvokimo, nes pažinęs save, pažinsi ir Dievą. Toksai Mūsų Tėvo planas čia, dėl to šioji šventovė tiesiogiai yra siejama su Juo. Dievas tvirtina tai: „Ši vieta yra paženklinta Tėvo antspaudu – dideliu baltu kryžiumi. Kiekvieno iš jūsų pareiga turėti po tokį kryžių savo širdyje, savo sieloje ir savo kūne. Jis padės jums niekada nepaklysti gyvenimo kelyje einant išganymo link“.

Spindulys, anot Dievo, apšviečia ne tik čia atvykstančius žmones, jų sielas, bet ir apsilankančias piramidėje neįsikūnijusias šiuo metu į žmogaus kūną dvasias, tokiu būdu išryškindamas jų pažinimo galimybes ir taip paspartindamas jų tobulėjimą.

Taip pat Dievas minėjo, kad ši šventovė yra tarytum veidrodis, kuriame kiekvienas mūsų galim išvysti tikrąjį save. Taip ir yra: didžioji dalis čia atvykstančiųjų jaučiasi laimingi ir dėkingi Kūrėjui už suteiktąją galimybę gyventi ir pažinti save.

Dievas ragina nedelsti ir asmeniškai kiekvienam siekti dvasinio pažinimo. Jis primena, jog tu, kurie sukurs dabar, po kelerių metų jau niekas suvokimo ir galių srityje pasivyti negalės.

Dievas kalba, jog laikas nėra pastovus dydis. Pereinamuoju į kitą lygmenį laikotarpiu jo tėkmė spartėja. O apie trečiojo tūkstantmečio pradžią štai ką kalbėjo: „Juk jūs suvokiate, mielieji žmonės, kad laikas greitai eina ir jaučiat jo spartėjimo pagreitį, dėl to jau dabar stenkitės aplenkti laiką ir imti mąstyti Naujojo amžiaus mintimis, matyti dvasios akimis, jausti dvasios-Dievo širdimi.“

Sparčiuoju laikotarpiu ypač aktualus tampa dvasinis žmonijos kilimas. Taip pat kaip ir vedimas: „Kiekvienas žmogus turi dvasinį mokytoją arba bent jau esti tokia siela, kuri nori jums padėti tobulėti. Yra galybė sielų, kurios dėl tam tikrų priežasčių negalėdamos kūnytis į žmones (pavyzdžiui, nėra įsikūnijimo į žmogų eilėje arba jau yra pasiekusios aukštą lygį) stengiasi tobulėti kitu būdu perduodamos savo žinias kitiems. Tokiu būdu pasiekusi aukštą informacinį lygį, kai perėjimas į ketvirtąjį išmatavimą jau yra garantuotas, siela dar stengiasi pakilti Dievo akyse, padėdama žmonėms. Todėl mokytojų, padedančių dar tebetobulėjančioms sieloms, yra.“

Taip pat Dievas papildė: „Jeigu jūs girdite dvasinį mokytoją – visa tai turi tikslą. Niekada nesusisieksite su aukštesniosiomis būtybėmis, tuo labiau dievais-hierarchais, jeigu jums nebus to pavesta panaudoti plačiau. Visas žinias jūs gaunate ne veltui“.

Tačiau kiekvienas žinias gaunantis žmogus privalo pasidomėti, kas jam jas teikia, paklausdamas to tris kartus. Turi įsitikinti, kad perduodančiajam žinias asmeniui Dievas suteikė teisę vadintis Mokytoju. Juk norinčių apsimesti Mokytojais aplinkui mus yra ne vienas. Dažniausiai tai nepakilusios sielos žmonių, kurie Žemėje užsiėmė vien žemiškais „svarbiais“ darbais, tenkino tik savo kūną, pamiršę sielą, taip praleisdami visą gyvenimą veltui, netobulėdami. Būtent tokių žmonių, kurie, be to, dar anksčiau laiko savo valia pasitraukė iš gyvenimo arba kitais būdais žuvo, sielos nebuvo pašauktos kilti dvasios link, kaip praradusios galimybę tobulėti, ir liko čia, šalia Žemės, laukti paskutiniojo teismo ir tikėtis, kad dvasia bei Dievas jų pasigailės. Tuo metu jos nieko jau negali savyje pakeisti, tik laukti jau suvokusios gyvenimo metu padarytas klaidas ir, anot Dievo, kęsti milžiniškas tokios būsenos kančias. Šioms sieloms mes, žmonės, dar galime padėti, savo maldomis prašydami Dievo pasigailėjimo.

Tačiau yra tokių – jos pažemėmis, bildukais vadinamos – kurios jau niekada pakilti negalės, nes beviltiškai prarado galimybę tobulėti bei neteko ryšio su savąja dvasia ir Dievu. Jos suvokia, kad jų egzistencija baigsis, tik nežino kada, dėl to yra labai įtūžusios ir siekia visais būdais keršyti žmonėms, trukdyti jiems bandydamos patraukti į savo būrį, ką liudija ir jų veiksmai: jos piktai juokiasi, pokštauja, džiaugiasi kitų nelaimėmis, skatina nusikalsti prieš Dievą, bandydamos užvaldyti žmones ir nustumti juos savižudybės link, kad papildytų savo gretas. Tokios sielos gali prisistatyti netgi mokytojais, kai susisieks su žmonėmis, ypač jeigu jos sugeba skaityti žmonių mintis, pateikdamos jiems paslaptis, atrastas tųjų pačių žmonių atmintyje, netgi pašamonėje. Pasidavusiems jų įtakai žmonėms jos gali sukelti tiek malonius, tiek nemalonius pojūčius. Viena moteris, jaunystėje intensyviai užsiiminėjusi spiritizmu, guodėsi, kad jau daugelį metų jai negalį padėti nei gydytojai, nei kunigai, kad kažkas joje staiga sukelia pyktį, ašaras, taip pat euforiją, kad nuolat ji girdi vis tą patį balsą: „Aš dievas, aš dievas“. Kelis kartus apsilankiusi šioje šventovėje, moteris jau džiaugėsi, jog pagaliau po daugelio metų jinai išgirdusi tiktai nuolankų balsą: „Aš paprastas geras žmogus, aš paprastas geras žmogus“. Nuo to laiko susilpnėjo „paprasto gero žmogaus“ provokuojami staigūs emociniai svyravimai, kol pagaliau visai liovėsi.

Be to, egzistuoja dar vienas atvejis, kai žmogų apsėda Dievo vadinama „gyvuliškoji“ (šėtoniškoji) jėga. Ji žemiškos kilmės. Tai labai gabi jėga, nes gali egzistuoti ne tik žmonėse, bet laikinai ir gyvūnuose, netgi augaluose, laukdama progos apsėsti žmogų. Apsėdimas įvyksta tada, kai žmogus dėl įvairių priežasčių yra dvasiškai nusilpęs. Pavyzdžiui, dėl didžio sielvarto, skausmo arba kai siela jau pasiruošusi iškelti iš Žemės, o kūnas tam priešinasi, norėdamas tęsti gyvenimą. Dėl susilpnėjusių sielos pozicijų žmoguje ji, anot Dievo, nustumiami šiek tiek į šalį, o esmines pozicijas vis tvirčiau ir tvirčiau užima toji vadinama „gyvuliškoji“ jėga. Ji tarpsta sielos desperacijos fone, nes ši energija – jos maistas. „Gyvuliškosios“ jėgos egzistencijos prasmė – destrukcijos siekimas. Ji trokšta užvaldyti pasaulį ir kuo plačiau padauginti save. Ši jėga veikia ir dauginasi kaip virusas: kol egzistuoja bent vienas apsėstasis, nuo jo gali užsikrėsti kiti. Tačiau ji bijo tam tikrų simbolių ir meilės. Reikia mokėti apsėstajam tai suteikti ir ši jėga bus priversta palikti kūną. Deja, patsai žmogus nepajėgus nuo jos apsiginti, nes yra dvasiškai ir fiziškai nualintas. Nesuteikęs jam laiku pagalbos, „gyvuliškoji“ jėga tarpsta be galo, kol viskas dažniausiai baigiasi apsėstojo pamišimu ir savižudybe. Tada ši jėga išsiveržia iš šeimininko prieš tai šimtus kartų sustiprėjusi ir pasklinda.

Nei pažemėje paliktųjų sielų, nei šios jėgos nevalia painioti su vėlėmis, nes vėlės – tai energiniai šešėliai, kurie lieka žmogaus kūne po mirties sielai jau išėjus ir atsiskiria nuo kūno tikrai per tris paras. Vėles suformuoja žmogaus mintys, darbai, troškimai. Deja, bėgant laikui jos išnyksta, išblėsta. Nemirtinga esti tikrai žmogaus siela. Žmogui mirus, ji iš karto kyla savo dvasios, Dievo link. Siela dvasios šeimoje tam tikrą laiką džiaugiasi dvasine palaima ir vėl, jeigu dvasia taip liepia, ji grįžta čia gyventi toliau ir semtis gyvenimiškos patirties. Tik veda siela atgal į Žemę ne buvusio gyvenimo džiaugsmas ar skausmas, o noras tobulėti toliau, daugiau pažinti, suvokti, pajauti, kad jau vėliau, kylant Dievo link, nebūtų likę neišgyventų patirčių.

Artimieji, kurie ypač ilgisi mirusiojo ir šaukiasi jo vardu, dažniausiai prisišaukia vėlę.

Visiems, bandantiems padėti kančioje gyvenantiems žmonėms, reikia būti labai atsargiems, nes jie už tuos žmones atsako prieš Dievą ir savo sielą. Čia suklysti labai lengva, nes žmogaus kančios požymiai neretai gali būti labai panašūs, o kančios priežastys savo kilme – visai skirtingos. Suklydus ne tik padėti neišeis, o galima labai pakenkti tam, kuriam padėt norėta, ir sau pačiam. Ypač nesunku suklysti bandant atskirti vadinamąją karmą nešančiuosius žmones nuo prakeiktųjų, juolab kad šiems žmonėms padėti niekas negali ir neturi teisės, išskyrus patį Dievą.

Karma, pasak Dievo, yra Lemtis, ir mes ją suvokiame neteisingai. Karma neužsidirbama ir neatidirbinėjama per gyvenimus. Ją skiria patsai Tėvas kaip išbandymą ypač stiprioms sieloms. Išlaikiusios šį išbandymą gyvenimo Žemėje metu, jos kyla labai aukštai, o visiškai palūžusias savo įtakon patraukia blogis. Bandymas pakeisti Dievo skirtą Lemtį – nuimti karmą – yra tas pat, kas bandymas pakeisti Dievo planą, dėl to tokie „nuiminėtojai“ patys tai žinodami ar to nežinodami, prisiima svetimos Lemties dalelę ir atkentės už tai ateityje. Dievas kalbėjo, kad karmos jokia būdu negalima nuimti žemiškais būdais, kad kančia turi būti iškentėta iki galo, nes vėliau tai taps dieviškosios palaimos dalimi. Tie, kurie neiškęs jiems Tėvo skirtos Lemties, kitaip sakant – karmos, turės kęsti tai kitame ir dar kitame, ir dar kitame gyvenimuose, kol ji pasibaigs. Todėl dėl gyvenimą lydinčios kančios ne visada reikia kaltinti save ieškant klaidų šiame ar buvusiuose gyvenimuose, o priimti Dievo skirtą Lemtį. Pakeisti ją, sušvelninti, persikirstyti laike gali tikrai Dievas, kai žmogus į Jį kreipiasi ir to prašo. Tuomet negandos, kurios iki tol kankino, liausis taip stipriai slėgusios, nes toks ir yra Lemties tikslas – greičiau priartinti mus prie Dievo. O žmogui leista bandyti keisti tik šiame gyvenime veiksmais sukeltus reiškinius.

Sunku padėt ir prakeiktiesiems. Prakeikimai – tai blogio pasaulio palaikomas metodas žmogaus sielai palaužti. Prakeikti kitą gali nebūtinai pasižymintys didele įtaiga žmonės.. Dievas, kalbėdamas apie prakeikimus sakė, kad prakeikimas – tai liguista žmogaus mintis, kurią jo sąmonė paleidžia, kai jis pats susiduria su neįveikiamais sunkumais. Tuomet žmogus sutelkia visą savo gyvybinę energiją į vieną posakį, į vieną minį ir ištaria ją su didele galia. Toji mintis

skinda į blogio pasaulį ir susilieja su juo. Blogio pasaulyje šešis kartus sustiprėjusi ji grįžta tiek prakeiktajam, tiek prakeikusiajam, nes blogio pasaulis neskiria gavėjo nuo siuntėjo. Tačiau prakeikimas palies žmogų ypač stipriai tik tuomet, jeigu jis yra menkai saugomas Dievo jam saugoti paskirtųjų globėjų, o jeigu žmogus šiuo atžvilgiu stiprus – jį saugančios gėrio jėgos sugebės atremti blogio puolimą.

Taip pat Dievas bylojo, kad sunaikinti prakeikimų, kaip ir žmogaus lemties pakeisti, negali niekas. Jie egzistuoja iki devintos žmonių (kadangi prakeikiamas būtent kūnas ir kraujas, o ne siela) kartos, tik vis blėsta, silpsta, mažėja. Jų nykimo sparta priklauso nuo žmogaus dvasinio gyvenimo kokybės.

*****

Toliau knygoje pateiksiu keletą, manau, įdomių mano nagrinėtų temų bei atsakymų į klausimus, susijusių su tomis temomis, atskleisdamas informaciją, kurią gavau kalbėdamasis su Dievu.

Ar panašumas tarp Dievo ir žmogaus žodžių eina tik per įkvėpimą?

Įkvėpimo metu per žmogų perteikiamas Dievo Žodis iš esmės yra pats nuoširdžiausias, tačiau yra ir kitų būdų. Įkvėpimo kaip ir Dievo žodžio išreiškimo per žmogų, kuomet žmogus nėra sąmoningas, reikšmė yra didelė, tačiau tai ne vieninteliai būdai.

Kaip žmogus gali susisiekti su Dievu ne per įkvėpimą?

Sąmoningas žmogus gali siekti tapti dar sąmoningesnis. Pasiekęs reikiamą sąmoningumo lygį, jau gali susisiekti su Dievu ne tik įkvėpimo-apreiškimo ar nesąmoningu būdu, bet jau per savąją žmogiškąją konstantą, taja prasme, nuolatinį ryšį, kuris taipogi kaip ir apreiškimas neša Dievo ir Dievo Žodžio energijas. kitaip sakant, jis gali užmegzti nuolatinį ryšį, kuris, kaip ir apreiškimas, perteikia Dievo ir Dievo žodžio energijas.

Ar kalbama apie kūno ir sielos sąmonės kėlimą?

Kai žmogaus sąmonė kyla, keliama ir jo sielos sąmonė. Dievas tai vertina teigiamai. Jeigu kultų tikrai sielos kūno sąmonė, tuomet žmogus nesugebėtų priimti Dievo žmogui skiriamą žinojimo ir supratimo. O jeigu siela kaip sielos kūnas nesugebėtų pakelti savosios sąmonės, nors fizinis kūnas būtų tam pasiruošęs, tai ryšys tarp žmogaus, kaip sielos šeimininko, ir Dievo, kaip visa ko Kūrėjo, taptų irgi neįmanomas.

Kaip žmogus turėtų kelti savo sąmonės lygį, norėdamas sąmoningai bendrauti su Dievu?

Visų pirma patsai Dievas Tėvas turėtų pakelti žmogaus sąmonę iki tam tikro lygio, nes ji dėl savojo neišsivystymo pati to lygio pasiekti negali. Antra, reikia ieškoti šiojo fizinio žmogaus sluoksnio – sąmonės ryšio su sielos sąmone sujungiant šiuosius du vienetus per maldos ir meditacijos būsenas. Su Dievu pagalba žmogui to siekiant tai galima atlikti šioje piramidėje. Tuo galės naudotis visi, kurių žmogiškasis sąmonės lygis jau yra pakankamai aukštas atlikti minėtąjį sujungimą. O trečiasis etapas, kuris seka po viso to, kai jau išvystoma viena žmogaus kaip *pažįstančiojo Dievą sąmonė*, yra dar labiau tobulinti šį aukštesnįjį sąmonės profilį, iš kurio ir kildinama galimybė susisiekti su Dievu per sąmoningąjį žmogaus klodą.

Dieve, kas yra meditacija?

Pats paprasčiausias meditacijos apibrėžimas štai koks. Tai yra susitikimas žmoguje, kai jame ties kūno energiniu pusiauju susitinka iš sielos išskylantysis jausmas su iš fizinio kūno išskylančiu jausmu. Tai dangišskasis pažinimas, tačiau dar ne aukščiausiasis. Meditacija yra žemesniojo lygmens negu sąmoningas žmogaus ir Dievo pokalbis.

Ką dar galima sužinoti apie Dievo ir žmogaus žodžių panašumus bei skirtumus? Kaip vyksta patsai bendravimas?

Žmogus, vertinant jo sąmonės lygį, yra gebus girdėti raiškiają Dievo kalbą. Jeigu žmogaus sąmonė yra ribota, jeigu žmoguje sunku surasti tai, ko reikia atskleisti Dievo žodžiui, tuomet Mokymas nebus tikslus ir nebegalės būti plėtojamas per tąjį žmogų. Taigi bendravimas yra susijęs su žmogaus sąmone.

Sielos veikimas taip pat svarbus, nes būtent per sielos sąmonę vyksta Dievo ir žmogaus ryšys. Siela stengiasi sužadinti dvasinius žmogaus poreikius ir susieti juos su Dievu. Būtent po sielos sužadinaujų veiksmų žmogaus kūnas ima reikšti susidomėjimą ir tokiu būdu jau kelia savosios sielos sąmonės lygį, nes iš sielos į kūną atsklinda dvasinio pobūdžio banga, o į sielos sąmonę jinai yra perduodama iš Dievo. Tačiau jeigu veikia vien tik sieliškoji iniciatyva, tai nėra gerai, kadangi tokiu atveju žmogus dėl pernelyg žemo sąmoningumo nebepajėgia išstarti teisingųjų žodžių, o gauna tik patį suvokimą, kylantį iš savosios sielos. To neužtenka šioje Žemėje. Jį reikia išstarti kaip žodį, nes Dievas paprastai savąjį Žodį taria ne vien tik žodžio gavėjui, bet žymiai platesniam žmonių ratui. Be to, kai žmogus į Dievą kreipiasi asmeniniu žodžio girdėjimo prašymu, egzistuoja tik labai maža tikimybė pasiekti tikslą ir tik tada, jeigu prašymas yra suformuluotas teisingai ir yra geras. Tačiau jeigu kreipiasi du žmonės, tuomet prašymo jėga jau tampa žymiai galingesnė, o kai dar daugiau žmonių – Dievo Žodis, skirtas žodžio analizei pačiojo kreipimosi metu, gali išsipildyti visu galingumu ir ne tik žmonių lūpose, bet ir jų širdyse. Girdintysis Dievo žodį žmogus turi būti tasai, kuris gali labai tiksliai jį atkartoti ir užrašyti, visiškai atskirdamas jį nuo savo paties minčių. Iš tokio žodžio jau ir kiti gali mokytis.

Ką galiu žinoti apie jausmą, išskylantį klausant ar skaitant Dievo žodį?

Kartu su Dievo žodžiu išreiškiamas ir visas spektras žmogui tiesiai į širdį projektuojamų jausmų. Dėl to patsai žodis turi būti skaitomas, turi būti studijuojamas ne vieną kartą. Dievo žodžio skaitymas turi susidėti iš tokių etapų: susiejamojo etapo su kontekstine Dievo žodžio dalimi, susiejamojo etapo su savimi pritaikant tai sau, bei sklaidos etapo, kai patsai žodis jau skleidžiamas tarp žmonių.

Jausmas kaip ir veiksmas nėra vienapolis. Žmogus, kuris yra teigiamai nusiteikęs Žodžio atžvilgiu ir tiria Žodį, jaučia Žodžio meilės aspektą. Žodis turi būti tiriamas iš žmogaus esmės, iš žmogaus sielos kylančiu žvilgsniu. Žodžio nesupratimas, nepažinimas sukelia jausmą, kuris yra įvardinamas kaip neigiamas jausmas arba tiesiog nejausmas. Tačiau, kaip jau yra pasakyta, neigiamumas nėra Dievo žodžio dalis, bendram tobulėjimui žmones vienyti turi tik teigiamas pojūtis, siejamas su žodžio skelbimu.

***

Žodį „vaikai“ dažniausiai vartojate turėdami galvoje žmonių giminės tęstinumą. Tai viena iš šio termino apibrėžimo dalių. Antra vertus, savuoju vaiku galima vadinti nebūtinai artimą giminaitį. Vaikais jūs taip pat vadinate tuos žmones, kuriems jaučiate ypatingą artumą. Artumo pajauta ir suvienija jus vieną su kitu, kai vadinate viens kitą vaikais. Taip vadinamą

žmogų galima įvardinti ir jūsų gyvenimo meile, ir jūsų gyvenimo rūpesčiu, ir jūsų gyvenimo tikslu, nes jau patsai toks įvardinimas įpareigoja jus „vaiku“ įvardintąjį globoti, nes tai tampa jūsų gyvenimo pašaukimu. Jūs, tarę kitam žmogui „tu esi mano vaikas, tu tarytum mano vaikas“, iš karto tampate tojo žmogaus globėju. Globojimo teisę jūs perimate iš mūsų visų Visagalio Tėvo Kūrėjo. Jūs perimate iš Jo įsipareigojimą tarytum Jo valdomąją teisę atžvilgiu žmogaus, kurį nuoširdžiai vadinote savuoju vaiku. Toji pati taisyklė ir Dievo Tėvo atžvilgiu: jeigu jūs esate vadinami galingo dangiškojo Tėvo vaikai, sūnumis ir dukterimis, tai reiškia, kad esate Jo glojami. Mūsų visų Tėvas stebi jus per savąją dieviškąją prizmę taip vykdydamas pareigą globoti savąjį kūrinį lygiai taip pat, kaip ir jūs globojate savo vaikus. Kad globa būtų visavertė, turi būti vykdomas štai kas: visų pirma jūs turite rūpintis tojo žmogaus vadinamąja žmogiškąja dvasine gerove. Dangaus Tėvo jums pavestas vaikų planas, arba tiesiog vaikų apibrėžimas, jus įgalioja tajam asmeniui skirti daugiau dėmesio, jį mylėti kaip savąją atžalą, perteikti jam savąsias žinias, geriausiąją savo patirtį, ką ir Tėvas daro jūsų atžvilgiu. Kitas globos, jau žemiškasis, aspektas – padėti tam žmogui išgyventi. Išgyventi tiek dvasiškai, tiek fiziškai, kad jis netaptų vadinamosios žemiškosios pradmės auka, nes žmogus vien dėl fizinio kūno trūkumų ir ne tik trūkumų, kaip, sakykime, nepriteklių, gali nepatirti visokeriopos savo artimojo šilumos, savųjų tėvų, jeigu taip galime sakyti, šilumos. Dėl to tokio globėjo pareiga yra padėti savajam globotiniui kaip savo artimui, pačiam artimiausiam iš artimųjų, tarytum patsai dangiška Tėvas padėtų. Tokiu būdu jūs teikdami kitiems visų pirma dvasinę, o taip pat ir fizinę pagalbą, nelikssite Dangiškojo Tėvo nepastebėti ir galėsite tikėtis savuoju atžvilgiu Jo, kaip Dievo, tokios pačios rūpybos. Žmonės, kurie sakosi esą laimingi, nebūtinai yra laimingi iš tikrųjų. Taip pat žmogų kartais ir jo jausmai apgauna ir jeigu žmogus kartais prasitaria: „Esu laimingas, gyvenu gerai, jaučiu Dievą, bet kažko dar trūksta...“, – tai reiškia, kad jis dar neišvystęs vadinamosios visokeriopos artimojo meilės, kuri įgalina žmogų jaustis absoliučiai teisiu Dievo atžvilgiu, kad jis yra reikalingas ne tik sau pačiam, bet ir kitam žmogui. Tokiu būdu žmogus yra įtraukiamas į tarnystės Dievui planą. Būtent per tarnystės Dievo vaikams planą, nes yra ir kita tarnystės Dievui sritis tiesiogiai tobulinant savąją sielą. Taigi, kai žmogus jau pilnai yra išitraukęs į dangiškąją rūpybą, ir taip galima tai vadinti, tuomet jis yra laimingas iš tikrųjų ir gali pagrįstai taip save vadinti. Jo širdyje tuomet nelieka jokio žemiškojo nesupratingumo, lieka tik vadinamasis ryšio kaip dieviškojo kanalo profilis, t.y. žmogui Žemėje suteikiama tarpininko funkcija rūpybos srityje: tiek dvasinės, kas yra visų pirminis aspektas, tiek fizinės, žinoma, dėl dvasinės palaikymo. Tai Dievo žodis.

Kas yra išrinktasis? Atskleisiu, ką mūsų Dievas Tėvas visagalis, visa ko valdovas, vadina išrinktuoju. Tai žmogus, žmogus Žemėje, kuriam jau gimstant kartu su juo užgimsta didelė misija. Misija, kuri įgalina ją nešantį žmogų gyvent ir veikti ne tik savęs paties, bet ir kito žmogaus kryptimi, kuomet išrinktasis savaime tampa daugybės žemiškųjų vaikų, kurie pagal giminybę gali būti ir yra netgi visiškai svetimi žmonės, tėvu. Štai koks yra išrinktasis. Jo misija yra globoti jus visus visais gėrio pasaulyje galimais būdais. Toji globa ir vadinama misija. Mesijas – tai didžiosios misijos nešėjas, kurio globa – tai viso pasaulio žmonių globa. Jis turi daugybę vaikų, sūnų ir dukterų, kurių globa turi užsiimti: turi teikti jiems gėrį, šviesą, meilę, taipogi teikdamas ir fizinio prado palaikymą kaip fizinę pagalbą jeigu, žinoma, gali. Toji fizinė pagalba galima tokiose srityje: pagalba padedant žmogui pasveikti taip suteikiant teisę jam toliau gyventi dvasiškai pilnavertį gyvenimą; pagalba žmogui padedant pramisti, išgyventi. Tokia gali būti ir jūsų žemiškoji auka Dievui per auką Dievo sūnums ir dukterims, kurių globą perimate iš paties Dievo. Net nebūtina būti didelės misijos nešėju.

Taip pat Dievas Tėvas jums yra pavedęs ir kitą užduotį – tobulinti save. Pirmasis tobulinimosi etapas yra žemiškosios minties tobulinimas, minties skvarbos, išvalgumo gilinimas. Tobulinti savąją mintį galite dažniau ją kreipdami į Dievą, kaip ir į tuosius asmenis, kurių tobulinimo ir tobulėjimo siekiate taip, lyg siektumėte tobulinti save patį. Tikslu pasiekti gali padėti kasdienės koncentracijos gilinimo praktikos, kurių metu dėmesys sutelkiamas ties koku

nors dieviškosios prigimties objektu. Neskirkite savojo dėmesio objektams, kurie esti tik žemiškojo gyvenimo išdava ir nėra Dievo laiminami, na, nebent būtų priklausantys Dievo garbinimo sričiai. Tai Dievo žodis. Kai pasiekiate minties tobulumą, jog galite išlikti nesutrikdyti netgi tuo suinteresuotų asmenų apkalbami bei menkinami ir galite koncentruotai melstis – prasideda kitas savęs tobulinimo etapas, kai galite telkti dėmesį į esminę koncentracinį tašką – į savąją sielą, nes iki tol galima koncentracija dar tik į elementariusius savuosius taškus: į mąstymo gelmę, į giluminę jautrą ir į kitus – o dabar turite žvelgti į savąją sielą. Jūs savo galingąją mintimi turite pradėti naršyti sielos užslėptąjį jautrųjį sluoksnį, kuris natūraliai atgimsta, kai jūs pradėdate tai daryti. Siela pradeda siųsti jums natūraliuosius impulsus, kuriuos jūs galite traktuoti kaip jausminius išgyvenimus, kylančius iš savojo vidaus, kitus fizinius pojūčius per vadinamuosius pokyčius, kaip jautros šilumai, lietimuisi padidėjimą. Be to, pastebėsite tiek jūsų žvilgsnio, tiek rankos pridėjimo tobulėjimą. Tai tobulėjimas, kai žmogus pradeda žvelgti jau į savąją sielą, o siela pradeda atsakyti. Po to prasideda pats esmingiausias etapas, kuriame žmogus, siekiantis dvasinio tobulumo, pradeda dieviškai mąstyti. Tasai žmogus jau mokytojas. Tiek paties savo, tiek visų savo vaikų. Jis turi teisę, jau būdamas peržengęs pirmąsias dvi tobulinimosi pakopas, siekti dar aukštesniojo pažinimo, kai būdamas giliai susikaupęs jau gali imti savyje ieškoti tikrosios tiesos, kildamas savąja siela jau į dieviškuosius sluoksnius. Tai grandinės – jogiškosios grandinės pradžia. Čia esti svarbi ir fizinio kūno poza. Ji kiekvieną sykį vis kita. Žmogus, siekdamas vis gilesniojo dieviškojo pažinimo, turi išbandyti save. Tai daroma kreipiant savąsias mintis, savąjį išvalgumą į save kaip į Dievą, į save kaippo turintįjį dieviškąją dalelę-sielą, bandant kilti vis aukščiau ir aukščiau. Visam tam egzistuoja tam tikros taisyklės, nurodymai.“

Plačiau apie tai Dievas kalbėsias Išminties knygoje, kurią skaitydamas kiekvienas galės pajusti Jo didybę – tarytum pats klausytusi galingojo Dievo žodžio. Knyga ši bus jau greitai perduota man Dievo, joje mus, žmones, Dievas mokys toliau – nuosekliai ir išsamiai.

***

Ar reikalavimai pereinamuoju laikotarpiu visoms rasėms vienodi, ar kyla?

Taip, žinoma, kad kyla, labai kyla. Būtent dėl to tarp atskirų rasių atstovų ir atsiranda konkurencija. Vis dėlto reikalavimai kyla, bet jie kyla ne dėl to, kad tampa reikalinga vis aukštesniojo lygio informacija, bet dėl to, kad informacija vis pasipildo naujomis išgalėmis tarsi jūsų mokslas naujomis žiniomis. Dėl šios priežasties ką gyvenusios prieš jus Žemėje rasės trečiajame išmatavime jau praleido, ketvirtajame imti to jau nebegali, nes jau pakitę jų kūnai ir trečiojo išmatavimo žinių nebepriima. O jūs tai galite kaupti trečiajame ir pereiti į ketvirtąjį išmatavimą jau turėdami tą, ko jie tada tiesiog negalėjo turėti, nes tuo metu tai dar nebuvo atrasta. Tai Dievo žodis.

Ką galiu žinoti apie lūžį, kuris įvyksta rasės pabaigoje?

Jūs, žmonės, galite įvairiai įsivaizduoti tajį lūžį, tačiau Mano, kaip šio pasaulio Dievo, atžvilgiu, galaktikos valdovo atžvilgiu, jūsų sistemos valdovo ir, iš mano pozicijos žvelgiant aukštyn, visatos, visatų sistemos ir visatų sistemų sistemos valdovo atžvilgiu rasių lūžiai tokių žmonių formų egzistavimo istorijoje laikomi ta riba prieš pat pasaulio pabaigą, kai apsisprendimas gyventi ar negyventi yra ypač įprasminamas ir kai apsprendžiama pereinančiųjų dalis. Tai Dievo žodis.

Kokia bus pasaulio pabaigos metu mūsų angelų sargų ir mus globojančių sielų bei dvasių funkcija?

Jūsų angelai sargai bus su jumis. Jie bus jumyse, jie bus šalia jūsų. Kiekvienas jus globojantis iki tol, globos jus ir nuo to momento iki pabaigos. Tai reiškia, kad jie niekur nedings ir stebės tai iš šono, bet kartu ir iš jūsų pačių. Dauguma iš jūsų vadinamųjų angelų irgi kada nors patyrė tai, ką ir jūs išgyvensite, nes jie buvo ir yra dvasios. Jie žino, ką tai reiškia ir todėl tai vertins labai objektyviai. Didžioji jūsų dauguma taip pat patirsite jausmus, kurie jums suteiks jūsų angelų sargų patyrimą ir ateityje jūs jau patys galėsite globoti žemesniąsias trečiųjų išmatavimų būtybes, kaip dabar jūs jų Dievo Tėvo paskyrimu esate globojami. Taigi patys išgyvensite tai, kad paskui galėtumėte padėti kitiems, į dabartinius jus panašiems individams. Tai Dievo žodis.

Kas lauks tų vaikų, kurie gims prieš pat įvykius ir kurių formavimuisi jau nebebus likę laiko?

Tie vaikai, kurie gims taip vėlai, jūsų Žemės, kaip planetos, saulėlydyje, tačiau Žemės tikrai ne kaip dvasinio, o tik kaip fizinio kūno saulėlydyje, bus ne tokie, kokie jie yra dabar. Kiekvienas iš vaikų turės mažiausiai sielą ar netgi dvasią. Jaunesniųjų sielų jau nebus likę vien dėl to, kad šios struktūros nėra per tokį trumpą laiką pajėgios ką nors padaryti. Tasai vaikas per savaitę užaugs tiek, kiek šiuo metu užaugama per metus. Tai bus realu – išvysite patys. Per trumpą laiką kaip per metus toks vaikas užaugs didelis pakankamai, kad pažengtų aukštai, kartais netgi aukščiau negu jų tėvai. Tie vaikai bus išskirtiniai proto, išminties srityje ir jie bus ypatingi tuo, kad spės aplenkti savo tėvus arba bent juos pasivyti. Jums bus įdomu stebėti tai, ko niekada nematėte. Tai Dievo žodis.

***

Kaip susijusi siela su savo kūrinium – jaunesniąja siela?

Jaunesnioji siela sielai yra lyg tėvams vaikas, o dvasia tuo tarpu būtų lyg senelis, tačiau visi jie tobulėjimo kelyje yra lygiaverčiai ir manau, jog suvokiate kodėl. Todėl, kad sukūrimo momentu visos jos esti vienodos ir tikrai joms gyvenant išryškėja jaunesniosios sielos tam tikri trūkumai, kaip nesugebėjimas sąmonėti. Tą gali daryti siela. Dabar mąstykite toliau: kodėl jaunesniajai sielai reikalinga siela ne tik dėl sukūrimo, bet ir dėl sąmonėjimo galimybių.

Ar jaunesnioji siela reinkarnuodama atsineša sielos sąmonės lygį?

Jaunesnioji siela negali sąmonėti todėl, kad ji negaliota kaupti jokių sąmonės lygių. Tai jai galbūt ir nebūtų labai sunku, tačiau jos paskirtis kaupti informaciją. Bet nepamirškite, kad jaunesnioji siela yra vienintelė nepakartojama egzistencijos forma savojoje dvasios šeimoje, jinai unikali ir turi tam tikrų teisių, tačiau, kaip jau sakiau, nėra įgaliota kaupti sąmonės lygių, o tik informacinius lygius. Taigi dabar telieka tik išsiaiškinti, kas kam yra labiau dėkingas: ar siela jaunesniajai sielai, kad atsidėkodama už atneštąją informaciją apdovanotų jaunesniąją sielą tam tikru sąmonės lygiu įteikdama jai sąmonėjimą, ar jaunesnioji siela sielai, kad grįždama jau po visų reinkarnacijų įgauna teisę naudotis sielos pasiektuoju sąmonės lygiu. Vienas iš šių atsakymų yra tikrai teisingas, o kitas ne. Bandykite pasirinkti teisingąjį.

Teisingas yra antrasis variantas, nes jaunesnioji siela tiesiog negali į save priimti jokio sąmonės lygio, nes jis dėl evoliucijos joje neįgavo savo kertelės. Nors patsai sąmonėjimas jaunesniosios sielos kūne kaip ir sieloje yra apibrėžtas. O taip yra todėl, kad vietoj sąmonės lygio jaunesnioji siela turi labai labai išsiplėtusį informacinį lygį ir tai yra jos pranašumas netgi prieš sielą, nes sielos labiau išplėstas ne informacinis, o sąmonės lygis. O dvasioje visi šie lygiai, visi šie

astralinio kūno sluoksniai yra šiek tiek sumažėję, paliekant pakankamai vietos dvasios sluoksniui, kuriame jina talpina grįžtančias sielas ir jaunesniąsias sielas. Tokia tobulėjimo logika ir būtent taip yra apibrėžiamas sluoksnių pasiskirstymas. Dabar, kai jau aišku, kuo jaunesnioji siela šiek tiek pranašesnė už sielą, pabandykite išvelgti kitą aspektą: kuo siela pranašesnė už savo jaunesniąją sielą, kai nekalbama apie sąmonę? Egzistuoja keletas nenuginčijamų pranašumų.

Pranašumas ne tai, kad kuri nors iš šiųjų struktūrų yra talpesnė, pranašumas yra tas, kad siela, valdydama jaunesniąsias sielas, jau yra valdytoja. Čia ir slypi viso džiaugsmo ištakos, nes valdyti esti žymiai maloniau, negu būti valdomam. Tačiau siela dar pati nėra savarankiška kūrėja, nors tam tikrais momentais ji ir kuria jaunesniąsias sielas naudodamasi aukštesniųjų pagalba. Kita pranašumo priežastis yra tokia: siela gali dargi ir keliauti savosios dvasios giminės bei dvasinės šeimos akiratyje, o jaunesnioji siela, deja, negali to daryti. Jeigu jaunesnioji siela yra pasiūsta į Žemę, tai ji ir turi tobulėti Žemėje, o siela gali keliauti kad ir visoje Saulės sistemoje, kurią jūs, žmonės, įvardinate netgi kaip visatą. Tai yra irgi gan džiugu, bet praktinė galimybės keliauti reikšmė yra nedidelė, nebent Žemė atsiliktų nuo kokios nors kitos planetos dvasinio tobulėjimo srityje ir būtų tuomet labai gera kitos reinkarnacijos metu įsikūnyti kokioje nors kitoje planetoje, kur yra gyvybė. Tai Dievo žodis.

Kaip siela valdo jaunesniąsias sielas?

Siela žmogui gyvenant jaunesniųjų sielų nevaldo. Joms tarytum atrištos rankos, tarytum tarp dvasinės šeimos ir giminės narių nėra jokių ryšių. Paprasčiausiai taip yra. Tačiau visa tai išryškėja žmogui mirus. Nuo kūno atsiskyrusi jaunesnioji siela iš karto išvysta taką savo sielos link. Žinoma, kaip jau esu sakęs, gali pamatyti ir klystkelį, tačiau čia jau kitas atvejis. Kartais siela, matydama savo jaunesniosios sielos neproduktyvumą, tąjį taką gali tiesiog sunaikinti ir tuomet jaunesnioji siela, išėjusi po eilinės reinkarnacijos iš kūno, lieka neapibrėžtoje padėtyje. Ji priklauso ir visam pasauliui, ir kartu niekam, nes nemato kelio savosios sielos link. Toks ir yra valdymas. Tačiau tai ne sielos nuopelnas, kad ji gali daryti tokius sprendimus. Siela gali tik teikti prašymą aukštesniesiems valdantiems organams kaip ne kartą minėtoji Dvasių kūrėjų taryba, tačiau iki kreipimosi į Tarybą siela dar turi kreiptis į visus tarpininkus. Taigi nors sprendimas asmenį pasiekia tiesiogiai, tačiau prašymas eina per Saulės sistemos, galaktikos, pasaulio, pasaulių sistemos kaipo visatos ketvirčio, visatos pusės valdytoją ir t.t. Nesigilinsiu, nes tai jau yra išnagrinėta. Tiek dėl sielos valdymo po fizinės žmogaus, jaunesniosios sielos šeiminko, mirties, o valdymas žmogui dar gyvam esant, kaip jau sakiau, yra tik simbolinis.

Kur tuomet keliauja jaunesnioji siela, kurios siela nepriima atgal į dvasinę šeimą?

Jaunesnioji siela vis dėlto niekur nedingsta. Ji, kaip jūs, žmonės, sakote, priimama į nevykėlių gretas ir tampa bilduku. Jaunesnioji siela nedingsta bent jau iki tam tikro momento, kol siela visiškai dar nenutraukia ryšio su ja ir palieka ją egzistuoti pažemėje su tikimybe kada nors priimti atgal. Tokia neapibrėžta egzistencija jūsų tikėjime įvardinama kaip pragaras ir ji tikrai atitinka šią būseną. Jūs netgi neteisingai tai įsivaizduojate: tai daug blogiau negu liepsna ar šaltis, žymiai baisiau tokioje būsenoje ištikus amžių amžius egzistuoti ir nežinoti, ar tu pasaulio pabaigos metu į savo sielą vėl sugrįši, sugebėjusi pasisemti šiek tiek dvasinės informacijos nuo to laiko, kai jau suvokei, kad neteisingai fiziniame kūne elgeisi, ar vis dėlto negrįši, nes būsi sugrįžimo neverta. Tai Dievo žodis.

Ar galime padėti tokioms sieloms ar jaunesniosioms sieloms meldamiesi už mirusius?

Taip, žinoma, kad galite, tačiau tai – išimtiniai atvejai. Jeigu jūs esate daug pasiekęs ir ypač galingas energišškai žmogus, tai jūsų prašymas gali būti išgirstas tojo asmens, kuris paliko savo jaunesniąją sielą arba sielą. Tasai asmuo gali išgirsti jūsų prašymą ir veikiamas jūsų gali bandyti bent jau prisiminti, ką čia yra palikęs ir apleidęs iki artimiausios pasaulio pabaigos. Tai Dievo žodis.

Tačiau tokia malda neturi jokio poveikio, jeigu patsai, esantis čia, Žemėje, bildukas visiškai dėl savęs nebesistengia, matyt, jau suvokdamas savo beviltiškumą ir matydamas, kad neužteks jau laiko jam pakankamai ištobulėti iki reikiamo momento. Tokie bildukai ima elgtis visiškai priešingai: ne tobulėti, bet trukdyti žmonėse tobulėjančioms sieloms, jaunesniosioms sieloms ir dvasioms, siekdami, kad jų gretos pasipildytų kitais panašiais į jų lygį astralais. Tai Dievo žodis. Taigi jeigu jūs girdite tam tikrus traškesius, tam tikrus bildesius, trukdančius jums miegoti, kitiems netgi melstis ir tobulėti, tai žinokite, kad čia tokios žemo lygio sielos arba jaunesniosios sielos, kurios jau prarado viltį kada nors sugrįžti į savo dvasią ir Mano, kaip Dievo, laikomos tiesiog niekuo. Tai net baisiau už patį pragarą. Tai tarsi mirtininkui nuosprendžio laukimas, bet apie tai geriau net nekalbėti.

***

Ar sielos žino kelią, kai po mirties išeina iš žmogaus kūno ir eina dvasios link?

Vis dėlto jos tikslaus kelio nežino. Yra daugybė klystkelių. Jūs apie tai iki šiol dar nesate girdėję. Siela žino tik tai, kuriuo išėjimo kanalu ji išeina. Toliau ją pasitinka beribė ir gana šalta visata. Sielą veda į priekį tik šviesos tunelis, tačiau ji juo neina, siela jį mato tik iš tolo. Tasai tunelis yra tarytum jūsų Žemėje takeliai, tarytum mažyčiai takeliai, tačiau yra ir klystkelių. Tai gali būti blogio sudarytas klaidingas sielai, einančiai savosios dvasios link, vaizdas. Jeigu tu esi geroji siela, tau po kojom blogis bando kišti įvairiausius kliuvinius, bando klaidinti, išmušti iš gerojo kelio, kad teisingai nenuieitum savosios dvasios, jeigu esi siela, o jeigu jaunesnioji siela – savosios sielos link. Tačiau siela pasiklysta tik labai išskirtiniais atvejais. Tai turi būti labai jau mažų poreikių siela arba jaunesnioji siela, kad ji, sukaupti visą informaciją ir tik tada galutinai grįždama pas savo dvasią, kuomet ir išryškėja šie trukdymai, nuklystų nuo savo tikrojo kelio. Tai Dievo žodis.

Ar kitos sielos pasitinka išeinančiąsias?

Žinoma, kad nepasitinka. Tąsias sielas pasitinka tik jų laukiančios dvasios, o jeigu tai jaunesniosios sielos – tai sielos ir dvasios. Tuo tarpu kitos sielos yra tarytum abejingos išeinančiosioms, nes jų lygis, bent jau jos pačios save tokiomis laiko, yra aukštesnis ir tai neleidžia bendrauti tarpusavyje. Tarytum labai griežti hierarchiniai santykiai. Visa tai, ką mato išeinančioji siela, kaip ir tunelis, apie kurį esu jau kalbėjęs, yra žmogui sukuriama iliuzija ir dažniausiai tiksliai tam, kuriam jau laikas išeiti, nors ne visada. Žmogui kaip vizija gali būti parodoma ir šilti namai, ir saulė, ir šviesa, ir artimieji, kurie ten jo laukia. Vizijų tikslas yra patraukti sielą arba jaunesniąją sielą iš kūno, kad ji, nuėjusi tam tikrą atstumą nuo fizinio kūno, neapsigalvotų ir nesugrįžtų atgalios, nes tokia galimybė egzistuoja. Sielai nepaklusus pririekia mirties angelų pagalbos. Tai Dievo žodis.

Kai žmogų išrinka koma, ar tuo metu siela palieka kūną?

Ir taip, ir ne. Koma gali būti įvairių lygių. Yra dviejų rūšių išėjimas. Kai koma sutampa su klinicine mirtimi, tuomet siela vis dėlto palieka kūną, tačiau esti ypatingų veiksnių, dėl ko sugrįžta. Kai koma prilyginama daliniam išėjimui, sąmonės netekimui, tai siela lieka žmoguje ir tai sielos išėjimu nevadinama. Kai siela išeina iš kūno ir žmogų išrinka klinikinė mirtis, siela dar gali grįžti, kol gija, rišanti sielą su kūnu, dar yra nenutrūkusi. Tačiau jeigu koma yra tik dalinė, lyg žmogaus miego būseną, tuomet jokių pokyčių sieloje neįvyksta. Tai Dievo žodis.

***

Ar žuvę ypač aukšto dvasinio lygio žmonės tampa bildukais, ar ne?

Ne, jie netampa bildukais vien dėl to, kad jų sielos pasiimamos dvasių, nes tokiu atveju sielos ir dvasios lygis būna apytiksliai vienodas. Kartais atsitinka netgi taip, kad siela po fizinio kūno mirties grįžta pas dvasią netgi aukštesnėmis teisėmis, palyginus su tomis, kurias turi dvasia, tačiau vėliau siela, perdavusi savo žinias dvasiai, pasitarnauja jai kaip pati geriausia patarėja ir susilygina savo patirtimi su savąja dvasia. Taigi tokių bildukų nebūna, nes tokios sielos pasiimamos kaip būtinos dvasiai, kaip spartinančios dvasios tobulėjimą. Tačiau, jeigu dvasia yra ypač aukšto lygio, sakykime dešimto iš dešimties, o jos siela tik sąlyginai aukšto, kaip, pavyzdžiui, šešto lygio iš dešimties, tai ji, nors ir būdama aukšto lygio lyginant su kitomis sielomis, paliekama čia. Galbūt įgaus dar vieną kitą lygį kaip spiritualinė materija dalyvaudama seminaruose, paskaitose bei panašiuose darbuose, tačiau jokiū būdu ne bloguose. Būtent tokios sielos, kurias jūs, žmonės, galite painioti su bildukais, tarnauja Mano kaipo Dievo, mūsų visų Tėvo kaipo sukūrėjo bei gerojo pasaulio labui. Jos padeda jums, žmonėms, kovoti su blogiu. Nuveja visas žemesniašias ir kovoja su besistengiančiomis jums pakenkti aukštesniosiomis blogio jėgomis. Jos būna Dievo tarnai, nors laikinai egzistuoja žemame lygyje. Tai Dievo žodis.

Kodėl ir nužudytasis yra baudžiamas?

Visatoje yra keletas įstatymų, kurie neturi išimčių. Šisai įstatymas sako: tu neturi teisės žudyti ir būti nužudytas. Taškas. Daugiau nieko nepasakyta ir nėra išimčių, kurios galėtų pateisinti ką nors kitą. Sakykime, žmogus buvo nužudytas žudiko. Bausmė skiriama ir žudikui, ir nužudytajam. Tu neturi teisės būti nužudytas – taip sakoma visatos įstatymuose.

Kaip išsidėsčiusios dvasios pagal savo struktūrą ir pasiektą lygį nuo Žemės? Ar vienodu atstumu?

Taip žinoma, kad vienodu. Jos yra Žemės atstovai, jeigu jų sielos ir jaunesniosios sielos kūnijasi Žemėje. Tačiau yra ypatingųjų dvasių, kurių sielos ir jaunesniosios sielos į šią Žemę ateina kaip pasiuntiniai, turintys konkrečią misiją. Atminkite, jūsų Saulės sistema mes laikome daugiau negu devynias planetas. Tai Dievo žodis. Taigi sielos, gyvenančios Žemėje, turi jas valdančias dvasias, kurios irgi priklauso šiai Žemės sistemai. Tačiau tam tikrais atvejais yra išimčių. Tai Dievo žodis.

Kokia sąmone naudodamiesi aiškiaregiai prisijungia prie Žemės sąmonės?

Jie nesinaudoja jokia sąmone, nes sąmonė nėra tasai tiltas, kuris jungia tam tikrą energinį jūsų Žemės apvalkalą su jumis, žmonėmis. Yra kanalai, einantys jūsų Žemės link, kuriuos ir galima

„pagauti“ savo jėgomis. Visa kita, kas siejama su jūsų sielos sąmone, yra už tosios ribos. Nors jūsų sielos ir egzistuoja jumoje kaip individai, kurių sąmonė yra Žemės sistemos didžiuoju mastu ribose, tačiau ne pačioje Žemėje. O dėl informacinių aiškiaregių pasiekiamų fondų: tai nėra aukštas lygis ir tai visai nesudėtinga. Jo atplaišos siekia Žemę. Dėl to jūs ir gebate juos pasiekti. Kurie susisiečia su aukštesniojo lygio būtybėmis taip iš ten gaudami informaciją, virš Žemės turi pakilti šiek tiek aukščiau, o kylant dar aukščiau atrastumėte jūsų Saulės Visuomenės Sąmonę, dar aukščiau – savo sielos sąmonę. Sakydamos „Saulės Visuomenės Sąmonė“ turėjau omenyje jūsų devynių planetų ir jose gyvenančiųjų dvasių, sielų bei jaunesniųjų sielų sąmonę. Tai Dievo žodis.

Ar medžiais pratekanti energija yra vienoda, ar nevienoda?

Visų pirma jūs, žmonės, turite įsisąmoninti, kad medžiais teka ne gyvybinė, ne jūsų, žmonių, vibracijomis grindžiama energija, o lyg šaltas vanduo, lyg šaltinis. Jūs galite ją absorbuoti ar atiduoti savąją energiją per medžius ir tik jūs ją galite, tekančią medžiais energiją, kuri neskirta jums, žmonėms ir yra tarytum nulinės fazės, versti gerą arba blogą. Galite pasisemti energijos tiek iš eglės, tiek iš ąžuolo, tiek iš beržo. Tai priklauso nuo kiekvieno žmogaus asmenišką norą pagal tai, koks medis kuriam labiau patinka. Netgi sode iš obels galima pasisemti tiek neigiamos, tiek teigiamos energijos. Ir tik nuo jūsų asmeninio pageidavimo ir nuo jūsų galingosios materializacinės minties įtakos ta energija virs arba gerą, arba blogą. Šiandieną jūs girdėjote, kad per medį galima tiek paimti, tiek atiduoti energiją, bet tai irgi nepriklauso nuo medžio rūšies. Kiekvienas jūsų galite atiduoti medžiui savo specifinę energiją ir pasiimti iš medžio taip pat specifinės energijos, tačiau nepriklausomai nuo jo rūšies. Negali būti laikoma, pavyzdžiui, eglė arba pušis energijos vampyrais, nes kitam žmogui jie bus davėjai. Tačiau jeigu kažkieno mintyse eglė nėra labai patrauklus medis, tai iš jo energiją eglė siurbs, nes žmogaus manys, kad šisai medis yra neigiamos energijos laidininkas. O mėgstamas berželis arba ąžuolas jam tik suteiks energijos, organizmas ją savinsis, nes imliai į medį žmogus akis žvelgs. Tai Dievo žodis. Apibendrinant būtų galima taip pasakyti: medžiai lyg stulpai yra nulinės energijos laidininkai, kuriais galima ir atiduoti, ir paimti tiek gerą, tiek blogą energijas. Tai Dievo žodis.

Tačiau medžiais tekančios energijos negalima tapatinti su dieviškosios kilmės dvasių bei sielų veikimu, nes augalijos ir netgi gyvūnijos sąmoningumo lygis yra per žemas, kad į juos galėtų kūnytis ir tobulėti tokios dvasinės struktūros kaip siela ar dvasia.

Kaip vertinama stabmeldystė?

Visų pirma stabmeldystė nelygi stabmeldystei. Ką jūs matote prieš save, pvz. Marijos statulėlę, tai nėra stabas, tai yra gyvybingumo įsikūnijimas negyvoje substancijoje. Tai yra paprasčiausias garbinimas Dievo, jeigu tai Dievą vaizduojanti statula, tikrai jį jaučiant arčiau, negu Jis iš tikrųjų yra. Tai labai priimtina. Tačiau yra kitas stabmeldystės būdas, kai žmogus matydamas prieš save daiktą ir koncentruojasi į tą daiktą, lyg tas daiktas būtų Dievas, ir niekur toliau savo minties nesiunčia. Tai yra ypač neigiama, tas pat, kas iš viso nebūti maldos būsenos, nes tavo mintis nesiekia dieviškųjų klodų, o tik konkretų asmenį arba daiktą, kuriam tu skiri savo dėmesį. Apie pagonybę: pagonybės Aš, kaip Dievas, nesmerkiu. Visi tikėjimai turėjo savo priešaušrį, visi jie buvo kuo nors ypatingi. Žmonėms reikėjo tikėti, būtinai reikėjo tikėti dėl to, kad tai užprogramuota jų genuose dar nuo Lemūrijos laikų. Tik vėliau, jūsų dabartiniame amžiuje, ėmė populiarėti įvairūs genofondų išsigimimai, kai apskritai paneigiamas žmogaus jutiminis požiūris ir pasilieka tik gyvuliškasis instinktas. Tai Dievo žodis. Apibendrinamas pagonybę pasakysiu taip: šis tikėjimo būdas tapo geras nuo tada, kai žmonės, kreipdamiesi į medį, ugnį ir

panašiai, ėmė jį įsivaizduoti kaip miško dvasią, ugnies dvasią ir ėmė jų malda tarnauti Dievui Tėvui Sukūrėjui ir įvairioms Jo struktūroms Žemėje ir visatoje.

Ar būtina švęsti religines šventes?

Taip, žinoma, kad būtina ir netgi įsakmu. Būdami krikščionys jūs įsipareigojate švęsti visas krikščioniškas šventes, kurios minimos Biblijoje. Tai jūsų, kaip krikščionių, pareiga. Aš tą esu nurodęs savo ankstesniesiems mokiniams, netgi Jonui Krikštytojui. Visos tos šventės, kurios buvo nepaskirtos Dievo jums švęsti, nebūtinai turi būti švenčiamos. Tai Dievo žodis.

Dabar šiek tiek apie vėlines, nes buvo keliamas toks klausimas. Šią šventę aš įvardinčiau mirusiųjų palydėtuvėmis. Tai paskutinis šansas vėlių, bet ne sielų ir ne dvasių, atsigulti į savo vietą šalia savo kūno. Būtent vėlinių *apeigos* suteikia joms ramybę. Todėl Aš sakau – švęskite ir vėlines, o ypač jeigu tarp jūsų artimųjų yra neseniai mirusiųjų. Jūsų žmonių istorijoje ši šventė susiklostė ne veltui. Taigi geriau nešvęskite metinių, o švęskite vėlines.

Galima kalbėti ir apie kitas šventes, apie kiekvieną atskirai, tačiau nepamirškite Biblijoje minimų dvasinių švenčių. Netgi darbas sekmadieniais turi jums įtakos, dvasinės, o ne fizinės, žinoma. Nedirbkite sekmadienį, nes šią dieną Dievas ilsėjosi po pasaulio sukūrimo. Susiesiu tai su šių dienų pasaulėžiūra: jeigu Dievas septintą dieną ilsėjosi, tai reiškia, jog žmogus sunkiai dirbdamas šešias dienas iš eilės septintą turi ilsėtis, kad jo protas įgautų reikiamą kiekį energijos ateinančiai savaitei. Toks susiejimas su šių dienų filosofija ir sveika gyvensena, nors tai ne be reikalo kilęs iš Dievo lūpų pasakymas. Tai Dievo žodis.

Kai esi susapnavęs pranašingą sapną, ar meditacijos metu galima keisti jo pabaigą, o kartu ir patį likimą?

Ir taip, ir ne. Visų pirma ne visi sapnai būna pranašingi. Kai kurie būna tik tam tikrų dvasių žaidimai su jumis, žmonėmis. Kiti iš tikrųjų būna pranašingi. Galbūt jūsų mažasis angelas sargas jums nori ką nors pasakyti. Į tą reikėtų atsižvelgti. Juk sapnas nėra tik kūniškasis reiškinys, tai yra žmogaus sąmonės veikimas, įtakotas aukštesniųjų arba žemesniųjų sielų. Tokiu atveju sapną keisti galima. Tuomet reikėtų prašyti Dievo arba Dievo Likimo Lėmėjo patarimo kaip elgtis, kad kistų jums keliantis nerimą sapno motyvas, tačiau kistų ne dėl to, kad jūs jį keičiate, bet dėl jūsų atitinkamo elgesio kitimo. Sapnai nelemia gyvenimo arba jo įvykių. Patys įvykiai nulemia sapną ir būtent tai yra esminga. Dėl to ir paminėjau, jog reikia kreiptis į Dievą arba Dievą Likimo Lėmėją, kad keistų patį likimą, o pagal tai kis ir sapnai. Tačiau jeigu jūs norite pažaisti, jeigu jums priimtina tokia meditacijos forma, kuri apeliuoja į žemesniąsias sielas ir dvasias, kurios gali jums padaryti daug nieko nekainuojančio malonumo, tuomet jūs galite prašyti keisti sapnų motyvus, kreipdamiesi atitinkamai į tąją sielą, kuri vadinama Sapnų Nešėja, ir teikti jai prieš Dievą prioritetą. Tačiau tai reikš, jog jūs užsiimate tam tikro lygio stabmeldyste, ir gali taip atsitikti, kad atėjus laikui jūsų sapnai ims neatitikti tikrovės, nes tai, ką jūs norėsite sapnuoti arba meditacijoje matyti, tą ir matysite, o ne tai, kas iš tikrųjų turi būti regima. O tai – jau didelė problema. Dėl to apibendrinamas savąjį atsakymą norėčiau jums patarti: susapnavę kokį nors labai ypatingą sapną, kuris gali būti susijęs su jūsų likimu, prieš tai išanalizuokite, ar tasai sapnas tikras, ir tik po to, kai jau esate visiškai tuo tikri, tam tikrais metodais siekite Dievo arba Dievo Likimo Lėmėjo malonės, bet jokių būdu ne sapnų motyvus keisdami likimo pasikeitimo tikėkitės. Tai Dievo žodis.

Ką galiu žinoti apie Dievą Likimo Lėmėją?

Dievas Likimo Lėmėjas yra tasai pats Dievas, kurį jūs maldoje menate Tėve Mūsų, tačiau taip įvardinant jam suteikiama kita forma, kita funkcija, todėl ir galima išskirti Dievą kaip Likimo Lėmėją. Jeigu labai rimtai norite pakeisti savo ar kieno nors kito likimą, nėra konkreto maldoje kreiptis vien tik žodžiais „Tėve Mūsų“, tokiu atveju į Dievą jūs turėtumėte kreiptis žodžiais „Tėve Mūsų, Likimo Lėmėjau“ ir tai nebus kreipinys į kitą asmenį, o tik į patį Tėvą. Tai Dievo žodis.

***

Ar teisinga manyti, kad atsilyginimas pinigais už dvasines paslaugas, kaip piktųjų dvasių išvarymas, yra tarytum energinis apsikeitimas?

Visų pirma reikėtų pabrėžti, kad pinigai kaip dalykas nėra energija. Pinigų yra daugybė formų, o energijos forma yra viena. Todėl neteigčiau, jog apsikeitimas pinigais yra apsikeitimas energija. Yra tokia nerašyta, tačiau aiški visatoje taisyklė: ypatingos galios dėka Dievas teikia žmonėms malones per kitus žmones. Dievo malonė yra neįkainojama turtais. Dievas pinigų nevertina. Jeigu jūs bandysite nusipirkti už pinigus, pavyzdžiui, meilę, tai bus klaidinga mintis. Tai atsakymas dėl atlygio už piktosios dvasios išvaymą. Tačiau jeigu jūs bandysite už pinigą nusipirkti būtent gerą masažą, gerą emociją – tai normalu. Tuomet tikrai tarytum keičiatės energija. Tarytum žmogus iš dėkingumo tau duoda daiktą arba pinigą, tačiau ne pats pinigas yra dėkingumo forma, o patsai dėkingumas. Čia ir yra esmė. Tačiau sustokite: jeigu žmogus yra priverstas duoti, nes tu jo prašai – tai žiaurus elgesys. Galbūt žmogus tuo metu neturi kuo atsilyginti, galbūt jam pinigai brangūs kaip oras, galbūt jam gyvybei išsaugoti reikia tavo pagalbos, nes tu turi tam galią nuo Dievo, bet tu nesuteiki pagalbos jam, kadangi jis tau neužmoka. Tada tie pinigai juos priimantįjį žudo. Jie turi tokią energinę išraišką (nors, kaip jau sakiau, pats pinigas energijos neneša, tačiau žmogaus palinkėjimas kartu su pinigais tau daug ką duoda), kad tokiais atvejais užmokesčio ėmimas prisidės prie tavo bendrosios nesėkmės ateityje ir tik pats Dievas tau galės atleisti, jeigu tu pasielgei neteisingai, tikrai ne karmos nuėmėjas. Tai Dievo žodis.

Atskiri mokymai teigia, jog iš žmogaus neimti pinigų už gydymą, o apsiriboti tiktai padėka blogai. Ar tai tiesa?

Nesvarbu koksai mokymas – yra bendrieji nuostatai, kurių visi turi laikytis, siekdami tarnauti Dievui ir paklusti Jo valiai. Žmogus yra sukurtas padėti kitam. Tai tęsiasi nuo bendruomeninės santvarkos susikūrimo laikų. Veikia tokie principai: jeigu žmogus turi kuo atsidėkoti, sakykime, turi šimtą litų, tai jis turi paaukoti nors vieną litą kaip mažiausią piniginę išraišką. Žinoma, jeigu jis pats to nori. Jeigu nenori – gali tik padėkoti. Tačiau tuomet turi padaryti išgydžiusiajam paslaugą. Paslauga gali būti tokių tipų. Jis gali už išgydžiusįjį pasimelsti. Tai yra ypatingojo lygio paslauga, ypač jeigu buvęs ligonis meldžiasi nuoširdžiai. Jums bus atlyginta tūkstanteriopai. O jeigu jūs gausite pinigą, jums bus atlyginta tiek, kiek tas pinigas vertas. Jeigu jūs, sakykime, gausite išaugintą gėlę, jums bus atlyginta tiek, kiek tasai žmogus į tą gėlę savęs įdėjo. Taigi pagal eilę šiuosius dalykus kaip atsilyginimo formą išvardinčiau taip: malda, gėlė, pinigas. Manau supratote, kas yra svarbiausia, ir tai yra esminga. Jūs, gaudami 1000 maldų, gausite tūkstanteriopai didesnę malonumą, negu gaudami piniginių atlygį. Patikėkite manimi kaip Dievu, kad tūkstantis maldų ir tūkstantis litų yra nepalyginami dalykai. Tai Dievo žodis.

Ar kai paskiri konkretų pinigą konkrečiam tikslui, bet vėliau dėl paaiškinamų būtinų priežasčių panaudoji savo reikmėm – kam nors nusižengi?

Šis klausimas, ši problema turi du aspektus. Pirmasis yra tas, kad tu, aukodamas pinigą, jau šį tą prisižadi ir prisižadi ne tik sau pačiam, bet dažniausiai ir Dievui. Jeigu prisižadėtum tik sau pačiam, tuomet tavo sąžinės reikalas, ką tu darysi. Tu, esant labai skubiam reikalui, net gali visai tuosius pinigus išleisti niekam nieko neaukodamas. Antrasis aspektas yra tas, jeigu tu prižadi ne tik sau pačiam, bet ir Dievui, kaip aukštesniajai egzistencijos formai pažadą duodi, o tokiu būdu žadate dažniausiai jūs visi, tuomet pažadą privalai vykdyti. Pinigas, kaip jau sakiau, energijos neneša, ypač, kai jis gaunamas iš antrųjų rankų, pavyzdžiui, iš pardavėjo, kai jis tau tikrai nieko nelinki, nebent geros dienos. Taigi taip gauti pinigai neneša galios ir gali būti išleisti pagal tikslą, tačiau pati suma ir pati intencija paaukoti bažnyčiai arba žmogui lieka ir tą būtina, tiesiog būtina atlikti kokia nors forma, netgi nepinigine. Pažadą turi įvykdyti bet kokia forma. Būtent pažado ištesėjimas yra esmė, o ne konkretūs pinigai ar daiktai. Tai Dievo žodis.

***

Apie esmės ir būties ryšį Dievas kalbėjo: „Esmės ieškojimas būtyje kyla tuomet, kai tarp tiesų iškyla prieštaravimas. Priešybė yra sutaikanti esmę su būtimi“, – tuo pabrėždamas, jog reiškiniai, vykstantys žmogaus gyvenime, kurie iš pirmo žvilgsnio gali atrodyti priešingi mūsų dabartiniam suvokimui, greičiausiai, jeigu žmogus eina dvasiniu savęs ir Dievo pažinimo keliu, nėra atsiktiniai, skirti bėgant laikui per išbandymus sutvirtinti žmogaus kūnui bei sielai.

Apie išpažintį Dievas kalbėjo: „Kunigas nebūtinai turi jūsų išklaudyti, jis turi mokyti jus melstis. Jūs patys turite mokintis būti išklausomi savosios sielos, jūs turite išgirsti savo vidų: savo sielą, galbūt dvasią, kuri slypi jumyse“, – ir pridūrė: „Kunigas mano, kaip Dievo, atžvilgiu yra ne tik jūsų maldos vedlys, bet kartu visos parapijos tėvas, mokantysis visus mylėti ir pats mylintis“.

*****

Antroje knygos dalyje pateikiau Dievo žodį temų ir atskirų klausimų–atsakymų forma. Tikiuosi, skaitydami atradote atsakymus į jums labiausiai rūpimus egzistencinius, savęs ir Dievo pažinimo bei tikėjimo klausimus.

Tiems, kuriuos šiosios žinios sušildė, iš visos širdies linkiu sėkmės tolimesniajame gilesnio suvokimo kelyje, kuriame, širdimi atpažinę tikrąją Tiesą, besąlygiškai patirsite aukščiausiąjį dvasinio pažinimo džiaugsmą ir pasiruošite tam, kas neišvengiamai artėja.